

НОРА РОБЪРТС КАРТИНАТА

Превод от английски: Галина Курчатова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Бе по-скоро замък, отколкото къща. Камъкът бе сив, ала скосен по ръбовете, така че отдолу проблясваха цветове. Към небето се издигаха кули и кулички, съединени от назъбения покрив. Прозорците бяха с колони, високи и тесни, със стъкла с ромбовидна форма.

Конструкцията — Адам никога не би помислил за нея като за нещо толкова обикновено като къща — се извисяваше над Хъдзън, дръзка, ексцентрична и, ако изобщо такива неща бяха възможни, доволна от себе си. Ако приказките бяха верни, тя идеално подходеше на собственика си.

Единственото, което ѝ липсваше, помисли Адам, докато прекосяваше покрития с плочи вътрешен двор, бе един дракон и ров с вода.

От двете страни на широките каменни стълби стояха два ухилени водоливника. Той мина покрай тях със сдържаността, естествена за един практичен човек. Водоливниците и куличките можеха да се приемат на подходящото място, но не и в околностите на Ню Йорк, на няколко часа път от Манхатън.

Реши засега да си спести мнението, вдигна тежкото месингово чукало и го пусна да падне върху вратата от плътен хондураски махагон. След третото чукане вратата се отвори със скърцане. Адам, вече на границата на търпението си, видя дребничка жена с огромни сиви очи, черни плитки и изпоцапано със сажди лице. Бе облечена със смачкан пуловер и джинси, които бяха виждали и по-добри дни. Тя лениво се почеса по носа с опакото на ръката и го зяпна.

— Здравсти.

Той потисна въздишката си. Ако персоналът се свеждаше до глупави слугини, следващите няколко седмици щяха да са много досадни.

— Аз съм Адам Хейнс. Господин Феърчайлд ме очаква — съобщи той.

Очите ѝ се присвиха — от любопитство или от подозрение, Адам не можа да определи.

— Очаква ви? — Акцентът ѝ бе определено от Ню Ингленд. Гледа го още един момент, после се намръщи, сви рамене и отстъпи да го пусне.

Коридорът бе широк и сякаш безкраен. Тъмнокафявата ламперия проблясваше в приглушената светлина. Слънчевите лъчи падаха през високия кос прозорец върху дребничката жена, ала той почти не я забелязваше. Картините. За момента Адам забрави и умората от пътуването, и раздражението си. Забрави всичко друго, освен картините.

Ван Гог, Реноар, Моне. Никой музей не би могъл да се похвали с по-изискана колекция. Силата им го привличаше. Багрите, оттенъците, мазките, цялото великолепие се съчетаваха и въздействаха върху сетивата му. Може би, по някакъв странен начин, Феърчайлд бе прав да ги държи в нещо като крепост.

Адам се обърна и видя, че прислужницата го гледа с огромните си сиви очи, небрежно скръстила ръце. Нетърпението му се върна.

— Да тичам ли подире ви да ви подгоня? Кажете на господин Феърчайлд, че съм тук.

— И кой сте пък вие? — Очевидно, нетърпението му не ѝ действаше.

— Адам Хейнс — повтори той. Беше свикнал със слуги. И свикнал да очаква от тях експедитивност.

— Аха, така значи...

Как можеха очите ѝ да са едновременно толкова замъглени и толкова ясни? За момент се замисли, че те отразяваха зрелост и интелигентност, странни като за плитките и изпоцапаното ѝ лице.

— Госпожице... — Произнасяше думите бавно и отчетливо. — Господин Феърчайлд ме очаква. Просто му кажете, че съм тук. Можете ли да се справите с това?

Лицето ѝ внезапно се озари от ослепителна усмивка.

— Аха!

Усмивката го потресе. Адам за пръв път забеляза, че тя имаше изключителни устни, пълни и изваяни. И че имаше нещо... Нещо под саждите. Без да мисли, вдигна ръка да ги изтрие. В този момент се разрази бурята:

— Не мога да го направя! Казвам ти, че е невъзможно! Пародия!
— Един мъж се изтърколи с плашеща скорост по дългата вита стълба. Лицето му бе изкривено от страдание, гласът му трагично прекъсваше.
— Ти си виновна за всичко. — Спря задъхано и посочи с дългия си тънък пръст към малката слугиня. — Твоя работа е, сигурен съм.

Мъжът бе жива карикатура, помисли веднага Адам, нисък и дребничък, със сбръчкано лице. Разрошената му бяла коса бе щръкнала. Човекът сякаш танцуваше, тъничките му крака се вдигаха и спускаха върху площадката, докато той размахваше дългия си пръст към тъмнокосата жена. Тя оставаше сериозна и спокойна.

— Кръвното ви налягане с всяка секунда се повишава, господин Феърчайлд. По-добре поемете един-два пъти дълбоко въздух, за да не получите удар.

— Удар! — Обиден, той затанцува по-бързо. От усилието лицето му порозовя. — Аз не получавам удари, момиче. Никога през живота си не съм получавал удар.

— Винаги има един пръв път — забеляза тя, сплела пръсти. — Господин Адам Хейнс е дошъл при вас.

— Хейнс? Какво общо има, по дяволите, Хейнс с това? Това е краят, казвам ти. Върхът. — Той драматично сложи ръка на сърцето си. Светлосините очи овлажняха и за един ужасен момент на Адам му се стори, че ще се разплаче. — Хейнс? — повтори мъжът и внезапно се вторачи в Адам с лъчезарна усмивка. — Аз ви чакам, нали?

Адам предпазливо му протегна ръка.

— Да.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. С нетърпение ви очаквах. — Стисна ръката, като все още показваше зъбите си. — В хола — отсече той, пусна ръката и му стисна рамото. — Ще пием по едно питие. — Понесе се с жизнерадостната походка на човек, който няма никакви грижи.

В хола Адам бе впечатлен от старинната мебелировка и забеляза купчини стари списания. Феърчайлд махна с ръка и той, следвайки командата, седна на забележително неудобен диван с тапицерия от конски косъм. Слугинята отиде до огромната каменна камина и се зае да изтребва огнището, като си подсвиркваше.

— Аз ще пия уиски — реши Феърчайлд и посегна към бутилка „Шивас ригъл“.

— За мен същото.

— Възхищавам се от вашата работа, Адам Хейнс. — Феърчайлд му протегна уискито със стабилна ръка. Лицето му бе спокойно, гласът му тих. Адам се зачуди дали не си бе въобразил сцената на стълбите.

— Благодаря ви. — Той отпи и се вгледа в дребния гений срещу себе си.

От очите и устата на Феърчайлд се разпростираше тънка мрежа от бръчки. Без тях и без редеещата коса би приличал на младеж. Излъчването за младост сякаш извираше от вътрешната му жизненост, от трескавата енергия. Очите му бяха ясни и сини. Адам знаеше, че те виждат отвъд онова, което другите могат да видят.

Филип Феърчайлд несъмнено бе един от най-великите живи художници на двадесетия век. Стилът му варираше от крещящ до елегантен, с всичко по средата. В продължение на повече от тридесет години той се радваше на слава, богатство и уважение в артистичните кръгове и в обществото — нещо, което много малко хора с неговата професия постигаха приживе.

Това определено му доставяше удоволствие — държеше се ту помпозно, ту сприхаво, ту великодушно. От време на време канеше други художници в къщата си край Хъдзън, за да прекарат там седмици или месеци в работа, общуване или просто почивка. Друг път гонеше всички от прага си и потъваше в пълно усамотение.

— Благодаря ви за възможността да работя няколко седмици тук, господин Феърчайлд.

— Удоволствието е изцяло мое. — Художникът отпи от уискито и седна, като царствено махна с ръка, сякаш го благославяше.

Адам успя да сдържи насмешливата си усмивка.

— С нетърпение очаквам да изуча отблизо някои от вашите творби. В работата ви има такова невероятно разнообразие.

— Аз живея за разнообразието — засмя се Феърчайлд. Откъм камината се дочу недвусмислено изсумтяване. — Нагло хлапе! — измърмори той в питието си, намръщи се на слугинята и тя шумно плесна парцала в кофата. — Карти! — изрева после толкова неочаквано, че Адам едва не изпусна уискито в скута си.

— Моля?

— Няма нищо — заяви снизходително Феърчайлд и отново изкрещя. При второто повикване в гостната влезе едно въплъщение на

класическия иконом.

— Да, господин Феърчайлд. — Гласът му бе сериозен, с лек английски акцент. Тъмният му костюм дискретно контрастираше с бялата коса и бледата кожа. Той стоеше изправен като войник.

— Погрижи се за колата на господин Хейнс, Карти, и за багажа му. В синята стая.

— Да, сър — съгласи се икономът след лекото кимване на жената до огнището.

— И остави материалите му в ателието на Кърби — добави Феърчайлд и се ухили, когато слугинята прихна. — Има достатъчно място и за двама ви — обясни той на Адам. — Дъщеря ми, нали разбирате. Тя прави скулптури, до лактите се оплесква с глина или дялка дърво и мрамор. Не мога да го понеса. — Стисна в две ръце чашата си и наклони глава. — Господ ми е свидетел, че се опитвам. С цялата си душа. И за какво? — отметна назад глава. — За какво?

— Боя се, че...

— Провал! — простена Феърчайлд. — Да трябва да се провалям на моята възраст. Това е твоя работа — обърна се той отново към брюнетката. — Ще трябва да го приемеш... Ако можеш.

Тя седна до огнището, подви крака под себе си и размаза още сажди по носа си.

— Не можеш да обвиняваш мен, че си с две леви ръце и вече не ти иде отвътре. — Акцентът бе изчезнал. Гласът ѝ бе нисък и плавен, с намек за завършено в Европа образование. Адам присви очи. — Ти реши да бъдеш по-добър от мен — продължи тя. — Следователно беше обречен да се провалиш, преди още да си започнал.

— Обречен да се проваля! Обречен да се проваля, така ли? — Феърчайлд отново скочи и затанцува. Уискито се разплиска от чашата му. — Феърчайлд ще победи, безсърдечно хлапе такова. Той ще тържествува! Ще си вземеш думите назад.

— Глупости. — Тя демонстративно се прозя. — Ти си имаш своята среда, папа, аз моята. Приеми го.

— Никога! — Феърчайлд отново се плесна по сърцето. — „Поражение“ е мръсна дума.

— Не е — вметна бързо тя, изправи се и измъкна от ръката му остатъка от уискито.

Баща ѝ се намръщи, първо към нея, после към празната си чаша.

— Говорех образно.

— Колко остроумно. — Тя го целуна по бузата и го изпоцапа със сажди.

— Лицето ти е мръсно — изръмжа той.

Тя вдигна вежди и прокара пръст по бузата му.

— И твоето.

Двамата се засмяха. В един миг приликата бе толкова поразителна, че Адам се зачуди как не я бе забелязал. Кърби Феърчайлд, единственото дете на Филип, много уважавана художничка и ексцентрична по свой собствен начин. От къде на къде принцесата чистеше камини?

— Хайде, Адам — обърна се Кърби към него с непринудена усмивка. — Ще те заведе в стаята ти. Изглеждаш уморен. О, папа — добави тя, вече до вратата, — пристигна новият брой на „Пийпъл“. Това ще му отвлече вниманието за известно време — обясни на Адам и го поведе по стълбите.

Той бавно тръгна след нея. Забеляза, че Кърби се движеше с безупречната грация на жена, която е била учена как да върви. Плитките подскачаха на гърба ѝ. Джинсите, изтъркани по ръбовете, нямаха етикет на известна фирма. Връзките на платнените ѝ маратонки бяха скъсани.

Тя доплува до втория етаж и отмина пет-шест врати, преди да се спре. Погледна към ръцете си, после към Адам.

— По-добре ти отвори. Аз ще изцапам дръжката. Той отвори вратата и изпита чувството, че се бе върнал назад във времето. Стаята бе издържана в синьо. Всички мебели бяха в стил осемнадесети век — фотьойли с извити облегалки, богато украсени маси. Отново имаше картини, но този път вниманието му бе завладяно от жената зад него.

— Защо го направи?

— Кое?

— Представлението на вратата. — Адам се приближи към нея до прага. Сведе поглед и пресметна, че Кърби едва ли бе повече от метър и петдесет. За втори път му се прииска да изтрие саждите от лицето ѝ, за да види какво има отдолу.

— Ти изглеждаше толкова излъскан и определено гледаше много начумерено. — Тя опря рамо на рамката на вратата. В него имаше някаква изисканост, която я интригуваше, защото очите му бяха остри

и арогантни. Макар да не се усмихваше, изражението ѝ бе развеселено. — Очакваше някоя глуповата слугиня и аз реших да не те разочаровам. Коктейлът е в седем. Ще намериш ли пътя, или да дойда да те взема?

Засега щеше да се справи с това.

— Ще го намеря.

— Добре. Чао, Адам.

Неволно очарован, той я проследи с поглед, докато зави зад ъгъла в края на коридора. Може би Кърби Феърчайлд щеше да се окаже не по-малко интересен костелив орех от баща си. Ала това бе за по-късно.

Адам затвори вратата и я заключи. Чантите му вече бяха старателно подредени до гардероба от розово дърво. Той взе дипломатическото си куфарче, набра комбинацията и вдигна капака. Извади малък предавател и натисна копчето.

— Аз съм.

— Парола? — се чу в отговор.

Адам изруга тихо и отчетливо.

— Чайка. И това несъмнено е най-тъпата парола, която си спомням.

— Това е положението, Адам. Трябва да спазваме рутинните правила.

— Разбира се. — Нямахте нищо рутинно от момента, в който спря колата си в края на извиващата се алея. — Вътре съм, Макинтайър, и искам да ти кажа колко съм ти благодарен, че ме хвърли в тази лудница. — Перна с палец копчето и изключи Макинтайър.

Без да спира, за да се измие, Кърби изтича по стълбите към ателието на баща си. Отвори вратата и после така я затръшна, че бурканчетата и тубите с бои подскочиха по лавиците.

— Какво си направил този път? — попита тя.

— Започвам отначало. — Той свъси тънките си вежди и започна да мачка влажната буца глина. — Прераждане.

— Не те питам за безплодните ти опити с глината. Адам Хейнс — добави Кърби, преди да бе успял да отговори. Настъпи към него като малък танк. Още преди години бе разбрала, че ръстът няма значение, ако умееш да сплашваш. Старателно бе развила у себе си

това умение. Стовари ръце върху работната маса и се наведе към баща си. — За какво, по дяволите, си го поканил тук, без дори да ме питаш?

— Хайде, хайде, Кърби. — След шест десетилетия живот Феърчайлд се бе научил кога да се извие и да отклони удара. — Просто ми е изхвърчало от ума.

Кърби най-добре от всички знаеше, че нищо не му изхвърча от ума.

— Какво си намислил сега, папа?

— Намислил? — усмихна се той невинно.

— Точно сега ли намери да го поканиш?

— Възхищавам се от неговата работа. Ти също — подчерта Феърчайлд, когато тя стисна устни. — Написа такава хубава статия за „Алената луна“, когато миналия месец беше изложена в „Метрополитън“.

Кърби вдигна вежди — елегантно движение под слоя сажди.

— Ти не каниш всеки, който хвали работата ти.

— Разбира се, че не, сладка моя. Това би било невъзможно. Човек трябва да бъде... Избирателен. Сега трябва да се връщам към работата си, преди музата да е отлетяла.

— Нещо друго ще отлети — закани се тя. — Папа, ако пак си замислил нещо, след като обеща...

— Кърби! — Кръглото му гладко лице се сви. Устните му затрепераха. Това бе само един от неговите таланти. — Ти се съмняваш в думите на родния си баща? В смето, от което си израснала?

— Това за смето ме кара да се чувствам като гербер и няма да мине.

Тя скръсти ръце пред гърдите си. Баща ѝ се намръщи и се нахвърли върху неформената глина.

— Мотивите ми са напълно алтруистични.

— Ха!

— Адам Хейнс е блестящ млад художник. Ти самата го каза.

— Да, вярно е, и съм сигурна, че при други обстоятелства е много приятен компаньон. — Кърби се наведе напред и хвана брадичката на баща си. — Не сега.

— Много нелюбезно. Майка ти, мир на праха ѝ, би била много разочарована от теб.

Тя стисна зъби.

— Папа, Ван Гог!

— Всичко се нарежда — успокой я той. — Само още няколко дни.

Кърби знаеше, че има опасност да започне да си скубе косите и се приближи към прозореца на кулата.

— Ох, ужас, пълен ужас!

Старческо слабоумие, реши тя. Как бе могъл да го покани точно сега? Следващата седмица, следващия месец — да, но сега? Този човек не бе глупак.

От пръв поглед бе решила, че не бе просто привлекателен — много привлекателен — а и умен. В големите му влажни очи блестеше интелигентност. Дългите тънки устни издаваха решителност. Може би бе малко превзет в облеклото и обноските си, ала не бе мекушав. Не, Кърби инстинктивно разбираше, че Адам Хейнс бе твърд като камък.

Би искала да го направи от бронз, помисли тя. Правият нос, ъгловатото лице. Косата му бе почти с цвета на тъмен, полиран бронз и съвсем мъничко по-дълга от обичайното. Би искала да улови това нахакано и властно излъчване. Но не сега!

Въздъхна и размърда рамене. Зад гърба ѝ Феърчайлд се ухили. Когато се обърна към него, той съсредоточено работеше върху глината си.

— Ще иска да се качи тук, нали знаеш. — Въпреки саждите, Кърби пхна ръце в джобовете си. Имаха проблем, сега трябваше да се справят с него. През по-голямата част от живота си тя се бе справяла с бъркотиите, които баща ѝ жизнерадостно създаваше. Истината бе, че никога не би искала нещо друго. — Ще изглежда странно, ако не му покажем твоето ателие.

— Утре ще му го покажем.

— Той не трябва да вижда Ван Гог. — Кърби стъпи здраво на земята, готова да се бие за това, ако не за друго. — Няма да усложняваш положението повече, отколкото вече си го направил.

— Няма да го види. Защо трябва да го вижда? — Феърчайлд вдигна за миг очи. — Това няма нищо общо с него.

Макар да разбираше, че е глупаво, тя се поуспокои. Не, той нямаше да го види, помисли с облекчение.

Баща ѝ може да беше малко... Малко неповторим, реши Кърби, ала не бе лекомислен. Нито пък тя. — Слава Богу, че почти свърши.

— Още няколко дни и ще замине високо в планините на Южна Америка. — Той направи широк, неопределен жест с ръка.

Кърби се приближи и вдигна платното, което покриваше триножника в другия край на стаята. Вгледа се като художник, като любител на изкуството и като дъщеря.

Пасторалната сцена бе не спокойна, а трептяща. Мазките на четката бяха неравни, почти яростни, така че в обикновения пейзаж имаше някакво трескаво движение. Не, той не стоеше кротко в очакване да му се възхитят. Той те грабваше за сърцето, говореше за болка, за тържество, за агония и радост. Устните ѝ трепнаха, защото нямаше друг изход. Ван Гог, тя знаеше, не би могъл да го направи по-добре.

— Папа... — Обърна глава и очите им се срещнаха с пълно разбиране. — Ти си несравним.

В седем Кърби не само се бе примирила с госта на техния дом, а и бе готова да му се наслади. Основно качество на характера ѝ бе да се наслаждава на това, което ѝ се налагаше да приеме. Докато си наливаше вермут, осъзна, че с нетърпение очаква да го види отново и да проникне под външния блясък. Имаше чувството, че у Адам Хейнс можеше да има някои очарователни слоеве.

Тя се отпусна във фотьойла, кръстоса крака и насочи вниманието си към тирадата на баща си.

— Тя ме мрази, Кърби, изневерява ми на всеки завой. Защо? — Той умолително разпери ръце. — Аз съм добър човек, любещ баща, верен приятел.

— Проблемът е в твоето отношение, папа. — Тя сви рамене и отпи. — Емоционалната ти постановка е погрешна.

— Това няма нищо общо с моята емоционална постановка. — Феърчайлд подсмръкна и вдигна чашата си. — Тук всичко ми е наред. Проблемът е в глината, не в мен.

— Ти си прекалено самоуверен.

Той издаде звук като от локомотив, мъчещ се да изкачи дълъг хълм.

— Самоуверен? Самоуверен! Що за дума е това?

— Прилагателно. Пет срички, десет букви.

Адам чу размяната на реплики, докато вървеше към хола. След спокойния следобед не бе сигурен дали бе готов да понесе следващия пристъп на лудост. Гласът на Феърчайлд все повече се извисяваше и когато стигна до вратата, Адам видя, че художникът отново бе скочил и се мяташе из стаята.

Макинтайър щеше да си плати за това, реши Адам. Той щеше да се погрижи отмъщението да е бавно и мъчително. Когато Феърчайлд обвинително насочи пръст, Адам проследи посоката. За момент остана напълно и непривично потресен.

Жената във фотьойла бе толкова различна от мърлявата чистачка с нейните плитчици, та му се стори почти невъзможно да повярва, че бе същата. Тя бе облечена в тънка копринена рокля, тъмна като косите ѝ, свободно падаща и цепната над коленете, така че разкриваше едно гладко бедро. Адам гледаше профила ѝ, докато тя наблюдаваше как баща ѝ говори високопарно. Лицето ѝ бе нежно, класически овално и с едва доловими скули. Устните ѝ бяха пълни, сега извити в лека усмивка. Без саждите кожата ѝ изглеждаше прелестно мека, с цвят между злато и мед. Само очите му напомняха, че това бе същата жена — сиви, огромни и развеселени. Тя вдигна ръка и отметна тъмната коса, която падаше върху раменете ѝ.

Тук имаше нещо повече от красота. Адам знаеше, че бе виждал жени, по-красиви от Кърби Феърчайлд. Но в нея имаше нещо... Думата му се изплъзваше.

Тя се обърна, сякаш го почувства — само главата. Отново се вгледа в него с откровено любопитство, докато баща ѝ продължаваше да бушува. Бавно, много бавно се усмихна. Адам усети как силата ѝ го удари.

Сексапил, осъзна изведнъж той. Кърби Феърчайлд излъчваше сексапил, както другите жени излъчваха парфюм. Първичен, неприкрит сексапил.

С типичната за него бърза оценка Адам реши, че не можеше лесно да измами тази жена. Както и да се справеше с Феърчайлд, трябваше да внимава с дъщеря му. Реши също, че вече иска да прави любов с нея. Трябваше много да внимава.

— Адам — обади се тя с тих глас, който въпреки това прекъсна крясъците на баща ѝ. — Ти изглежда си ни намерил. Влизай, папа е почти свършил.

— Свършил? Не съм свършил. И това от собственото ми дете! — Феърчайлд се запъти към Адам. — Самоуверен, казва. Питам ви, това ли е думата, която трябва да употреби една дъщеря?

— Един аперитив? — попита Кърби и се изправи с плавно движение, което Адам винаги бе свързвал с високи слаби жени.

— Да, благодаря.

— Харесва ли ви стаята? — Феърчайлд се стовари върху дивана. Лицето му отново бе разцъфнало в усмивка.

— Много ми харесва. — Най-добрият начин на действие, реши Адам, бе да се преструва, че всичко е нормално. Преструвките, в края на краищата, бяха част от играта. — Вие имате... Изключителна къща.

— На мен ми харесва. — Феърчайлд доволно се облегна назад. — Построена е в края на миналия век от един богат и ненормален английски лорд. Утре ще разведеш Адам из къщата, нали, Кърби?

— Разбира се. — Тя подаде на Адам една чаша и се усмихна в очите му. В ушите ѝ проблеснаха диаманти, студени като лед.

— С нетърпение ще чакам. — Стил, заключи той. Вроден или придобит, но госпожица Феърчайлд имаше стил.

Тя се усмихна над ръба на чашата си, като си мислеше съвсем същото за него.

— Нашата цел е да доставяме удоволствие.

Адам бе предпазлив човек и отново се обърна към баща ѝ:

— Вашата колекция съперничи с всеки музей. Картината на Тициан в моята стая е невероятна.

Тициан, помисли панически Кърби. Как бе могла да забрави? Какво, за Бога, щеше да прави сега? Нямаше значение. Нямаше значение, повтори си тя. Не можеше да има значение, защото нищо не можеше да се направи.

—пейзажът от Хъдзън на западната стена... — Адам се обърна към нея, точно докато Кърби си казваше да се отпусне. — Твое дело ли е?

— Мое... О, да. — Тя се усмихна на спомена. При първа възможност щеше да се справи с Тициан. — Бях го забравила. Малко е

сантиментално. Бях се върнала вкъщи от училище и бях влюбена в сина на шофьора. Там се натискахме.

— Той имаше магарешки зъби — напомни ѝ Феърчайлд и изсумтя.

— Любовта побеждава всичко.

— Брегът на Хъдзън не е най-подходящото място да загубиш девствеността си — заяви баща ѝ, внезапно ядосан, завъртя чашата в ръцете си и я стовари на масата.

Кърби се наслаждаваше на неочакваното бащино неодобрение и реши да налее масло в огъня.

— Аз не загубих девствеността си на брега на Хъдзън. — В очите ѝ светеше весело пламъче. — Загубих я в едно рено в Париж.

Любовта побеждава всичко, повтори си наум Адам.

— Вечерята е сервирана — оповести с достойнство Карти от вратата.

— Време беше. — Феърчайлд скочи от дивана. — Човек може да умре от глад в собствената си къща.

Кърби се усмихна към отдалечаващия се гръб на баща си и протегна ръка на Адам.

— Ще влизаме ли?

В трапезарията преобладаваха картините на Феърчайлд. Огромен полилей разливаше светлина върху махагон и кристал. В масивната каменна камина гореше буен огън. Разнасяше се аромат на изгоряло дърво, на свещи и печено месо. Имаше бретонски дантели и сребърни прибори. И над всичко това доминираха картините.

Изглежда той нямаше определен стил. Неговият стил бе изкуството, независимо дали изобразяваше просторен, пълен със светлина пейзаж или нежен приглушен портрет. Смели или деликатни мазки, масло или прозрачен акварел — бе правил всичко. Прекрасно.

Разнообразни като картините му бяха и мненията му за изкуството. Докато седяха на дългата, красиво подредена маса, Феърчайлд говореше за всеки художник така, сякаш се бе пренесъл назад във времето и бе познавал лично Рафаел, Гойя, Мане.

Теориите му бяха интригуващи, познанията му впечатляващи. Художникът в Адам откликваше. Практичната страна, тази негова част, която бе дошла да върши работа, оставаше предпазлива. Противоположните сили го караха да се чувства неудобно.

Привличането към жената, която седеше срещу него, го правеше неспокоен.

Проклинаше Макинтайър.

Адам реши, че седмиците, които щеше да прекара при Феърчайлдови, можеха да са интересни, въпреки ексцентричностите на това семейство. Не се безпокоеше от последствията, ала си бе позволил да се увлече. Засега щеше да седи, да наблюдава и да изчака времето за действия.

Информацията, която имаше за тях, бе съвсем откъслечна. Феърчайлд бе малко над шестдесетте, вдовец от почти двадесет години. Изкуството и талантът му не бяха тайна, но личният му живот бе забулен в мрак. Може би поради темперамента му. Може би, помисли Адам, по необходимост.

За Кърби той не знаеше почти нищо. Професионално не се бе изявявала до първата си изложба предишната година. Макар че тя се оказа безпрецедентен успех, и Кърби, и баща ѝ рядко търсеха гласност за своята работа. В личен план често я споменаваха по клюкарските издания, когато прескачаше до Сент Мориц с тазгодишния шампион по тенис или до Мартиника с поредното златно момче на Холивуд. Знаеше, че е на двадесет и седем години и неомъжена. Не поради липса на възможности, заключи Адам. Тя бе от онзи тип жени, които мъжете непрекъснато преследват. В други векове заради нея биха се обявявали дуели. Той помисли, че мелодрамата би ѝ харесала.

От своя страна, Феърчайлдови знаеха за Адам само това, което бе обществено известно. Той бе роден и израснал в заможно семейство, осигуряващо му и времето, и средствата да развие своя талант. Славата му на художник бе започнала да се изгражда на двадесетгодишна възраст. След още дванадесет години вече бе утвърден. Бе живял в Париж, после в Швейцария, накрая се бе установил в Щатите.

През двадесетте си години често бе пътувал, за да рисува. За Адам изкуството винаги бе на първо място. Обаче под уравновесената външност, под практичността и изискаността се криеше остър ум и вкус към приключенията. Затова го имаше Макинтайър.

Просто трябваше да се научи да владее положението, каза си Адам, като помисли за Макинтайър. Просто трябваше да се научи да казва не, твърдо не. Следващия път, когато на Мак му дойдеше

вдъхновение, щеше да го прати по дяволите заедно с вдъхновението му.

Докато се разположиха в хола на кафе и бренди, Адам бе изчислил, че би могъл да свърши работата за две седмици. Наистина, къщата бе огромна, ала в нея живееха само една шепа хора. След обиколката щеше достатъчно добре да се ориентира. Останалото бе рутина.

Удовлетворен, той се съсредоточи върху Кърби. В момента тя бе съвършената домакиня — чаровна, представителна. Цялата само класа и изтънченост. Сега бе точно жената, която винаги му бе харесвала — добре подготвена, добре възпитана, интелигентна, красива. Стаята ухаеше на оранжерийни рози, на дим от дърва и на собствения ѝ едва доловим аромат, който сякаш съчетаваше и двете. Адам започна да се отпуска.

— Защо не посвириш, Кърби? — Феърчайлд наля още по едно бренди на себе си и на Адам. — Това ми помага да си прочистя главата.

— Добре. — С една бърза усмивка към Адам тя отиде в другия край на стаята и прокара пръст по инструмент, който той бе взел за малко пиано.

Достатъчно му бе да чуе само няколко ноти, за да разбере, че не е бил прав. Клавесин, помисли изненадано. Разнесе се музика. Бах. Адам позна композитора и се зачуди къде бе попаднал. Никой човек — никой нормален човек — през двадесетия век не свиреше Бах на клавесин в замък.

Феърчайлд седеше с полупритворени очи, слушаше и тактуваше с тънкия си пръст. Очите на Кърби бяха замислени, устните ѝ леко влажни и сериозни. Изведнъж, без да пропусне нота или да помръдне друг мускул, тя бавно намигна на Адам. Премина на Брамс. В този момент Адам разбра, че не само щеше да я вкара в леглото си. Щеше и да я нарисува.

— Улових го! — Феърчайлд скочи и се замята из стаята. — Улових го. Вдъхновението. Златната светлина.

— Амин — измърмори Кърби.

— Ще ти покажа, проклето хлапе. — Феърчайлд се ухили като своите водоливници и се надвеси над клавесина. — До края на

седмицата ще имам нещо, в сравнение с което всичко, което ти си направила, ще прилича на воденичен камък.

Тя вдигна вежди и го целуна по устата.

— Врели-некипели.

— Ще си вземеш думите назад — предупреди я той и се втурна навън.

— Искрено се надявам, че няма. — Кърби се изправи и взе чашата си. — Папа има гадната склонност към съперничество. — Което непрекъснато ѝ доставяше удоволствие. — Още бренди?

— Баща ти е... Изключителна личност. — Докато тя наливаше чашата си, на пръста ѝ проблесна изумруд. Адам видя, че ръцете ѝ са тесни и нежни, в контраст с твърдия блясък на камъка. Но в тях имаше сила, напомни си той и се приближи към нея до бара. Силата за един художник бе абсолютно необходима.

— Ти си дипломатичен. — Кърби се обърна и го погледна. Устните ѝ бяха леко розови. — Ти си много дипломатичен човек, нали, Адам?

Той вече се бе научил да не се доверява на невинни изражения.

— При определени обстоятелства.

— При повечето обстоятелства. Много лошо.

— Така ли?

Тъй като ѝ харесваше личният контакт при всякакъв вид противопоставяне, не отдели очи от неговите, докато отпиваше. Ирисите ѝ бяха най-чистото сиво, което някога бе виждал, без оттенъци на други цветове.

— Мисля, че би бил много интересен мъж, ако не беше толкова стегнат. Сигурна съм, че премисляш всичко много внимателно.

— Това според теб проблем ли е? — Гласът му бе станал студен. — Забележително наблюдение след толкова кратко време.

Не, нямаше да е досаден, реши тя, доволна от раздражението му. Това, което според нея бе досадно, бе липсата на емоции.

— Спокойно бих стигнала до него за един час, ала вече съм виждала работите ти. Освен талант ти притежаваш и самообладание, и силно чувство за конвенционалност.

— Защо имам чувството, че ме обиждаш?

— Освен това си и схватлив. — Кърби се усмихна с онова бавно трепване на устните, което така очароваше. Когато Адам отвърна на

усмивката ѝ, тя бързо взе решение. Винаги бе смятала, че така бе най-добре. Остави чашата, без да откъсва очи от него. — Аз съм импулсивна — обясни Кърби. — Искам да видя как е. — С движение, което го свари напълно неподготвен, обви ръце около него и притисна устни към неговите. Много за кратко той доби впечатлението за рози и дим от дърва, за невероятна мекота и сила. После тя се отдръпна и с лека усмивка взе брeндитo си и го довърши. Бързата целувка ѝ достави удоволствие, но много по-голямо удоволствие ѝ достави, че го шокира. — Много хубаво — каза с одобрение. — Закуската започва в седем. Ако имаш нужда от нещо, само позвъни на Карти. Лека нощ.

Обърна се да излезе, ала Адам я хвана за ръката и рязко я завъртя. Телата им се сблъскаха и този път изненаданата бе Кърби.

— Хвана ме неподготвен — каза той тихо. — Мога и много по-добре от хубаво.

Бързо улови устните ѝ и я притисна към себе си.

Във вкуса ѝ имаше нещо първично, нещо вечно... Напомняше му за гора в есенна вечер — тъмна, гъста и пълна с тайни.

Целувката се проточи и се задълбочи, без някой от двамата да го бе планирал. Отговорът ѝ бе моментален, както често ѝ се случваше. Безграничен, както често ѝ се случваше. Тя плъзна ръце от раменете му към врата, към лицето му, сякаш вече го ваеше. Нещо затрептя между тях.

За момента я водеше кръвта. Тя бе свикнала с това, Адам не. Той бе свикнал с разума, ала не го откриваше. Тук имаше само топлина и страст, нужди и желаниа без въпроси и отговори.

Накрая Адам неохотно се отдръпна. Неговото правило бе предпазливостта, защото бе свикнал да печели.

Кърби все още чувстваше вкуса му. Усещаше лекия му дъх върху устните си и се чудеше как бе могла да не го оцени правилно. Главата ѝ се въртеше — нещо ново за нея. Тя разбираше сгорещената кръв, бързия пулс, но не и замъгленото съзнание.

Той не бе сигурен колко време ще има предимство и ѝ се усмихна.

— По-добре ли е?

— Да. — Кърби изчака, докато подът под краката ѝ отново стана стабилен. — Доста голямо подобрене. — И тя като баща си знаеше

кога да се отдръпне и да избегне удара. Тръгна към вратата. Трябваше да помисли, да преоцени. — Колко време ще си тук, Адам?

— Четири седмици. — Стори му се странно, че Кърби не знаеше.

— Смяташ ли да спиш с мен, преди да си отидеш? Той се вгледа в нея, разкъсван между изненада и възхищение. Уважаваше прямотата, ала не бе свикнал с нея в такава откровена форма. В този случай реши да влезе в тон.

— Да.

Тя кимна, без да обръща внимание на тръпките, които полазиха по гърба ѝ. Обичаше игрите — да ги играе, да ги печели. Чувстваше, че между нея и Адам в момента започваше една игра.

— Ще трябва да помисля за това, нали? Лека нощ.

ВТОРА ГЛАВА

През високите прозорци на трапезарията струяха лъчи утринна светлина и хвърляха диамантени отблясъци по пода. Дърветата отвън бяха докоснати от полъха на септември. Листата грееха във всички оттенъци на червеното, от розово до пурпурно, примесени със златно, кафяво и последното упорито зелено. Ливадите пламтяха, изпъстрени с есенни цветя и храсти. Адам бе обърнал гръб на пейзажа и гледаше картините на Феърчайлд.

Отново бе потресен от невероятното разнообразие на стилове. Имаше натюрморт със светлините и сенките на Гойя, пейзажи с трескавите цветове на Ван Гог, портрет с чувствителността и изяществото на Рафаел. Поради обекта си, това, което го привлече, бе портретът.

От платното го гледаше слаба тъмнокоса жена. Тя излъчваше сериозност, спокойствие. Имаше същите ясносиви очи като Кърби, ала чертите бяха по-нежни, по-улегнали. Майката на Кърби бе рядка красавица, рядка жена, която изглежда бе имала и сила, и разум. Макар че не би чистила камината, би разбрала дъщеря си, която го правеше. Това, че Адам можеше да го види, да е сигурен, без дори да бе познавал Рейчъл Феърчайлд, бе само доказателство за таланта на Феърчайлд. Той създаваше живот с боите и четката.

Следващата картина, изпълнена в стила на Гейнзбъро, бе портрет в цял ръст на младо момиче. Лъскавите черни къдрици се спускаха върху бялата муселинова рокля, пристегнатата в кръста, и с широка пола. Момичето носеше бели чорапи и спретнати черни обувки с катарамии. Цветните петна бяха розовият ѝ колан и тъмночервените рози в кошницата, която носеше. Но това не бе скромната Червена шапчица.

Момичето държеше главата си високо вдигната, наклонена с младежка арогантност. Полуусмивката говореше за дяволитост, а в огромните сиви очи играеха и двете. Бе на не повече от единадесет или дванадесет години, пресметна Адам. Още тогава Кърби трябва да е била непокорна.

— Сладко дете, нали? — Кърби от цели пет минути стоеше на вратата. Бе ѝ приятно да го наблюдава и анализира, както на Адам му бе приятно да анализира картината.

Той стоеше съвсем изправен — навик от началното училище, реши тя. И въпреки това ръцете му бяха удобно пъхнати в джобовете. Бе облечен с пуловер и джинси, ала дори и така в него имаше нещо официално. Контрастите я интригуваха, и като жена, и като художник.

Адам се обърна и се вгледа в нея също толкова внимателно, както се бе вглеждал в портрета. Предишния ден я бе видял да се превъплъщава от мърляво хлапе в елегантна изискана дама. Днес бе олицетворение на художник бохем. Лицето ѝ, без никакъв грим, бе открито, а косата ѝ бе вързана на конска опашка. Бе с безформен черен пуловер, размъкнати, изпоцапани с боя джинси и без обувки. За негово раздражение, продължаваше да го привлича.

Кърби обърна глава и, случайно или нарочно, светлината падна върху профила ѝ. В този момент направо спираше дъха. Тя се вгледа в собственото си лице и въздъхна:

— Истински ангел.

— Очевидно баща ѝ я е познавал по-добре.

Кърби се засмя с нисък гърлен смях. Спокойният му сух глас ѝ доставяше неимоверно удоволствие.

— Да, но не всеки може да го види. — Бе доволна, че той го бе видял, просто защото обичаше остър поглед и остър ум. — Закуси ли?

Адам се отпусна. Тя отново се бе обърнала, така че слънцето вече не осветяваше лицето ѝ. Сега бе просто една привлекателна, дружелюбна жена.

— Не, бях зает да благоговеея.

— О, човек никога не бива да благоговее на празен стомах. — Кърби натисна едно копче, хвана го подръка и го поведе към масата. — След като се нахраним, ще те разведе из къщата.

— Много ще ми бъде приятно. — Той седна срещу нея. Тази сутрин тя не ухаеше на парфюм. Миришеше само на сапун — чисто и не сексапилно. И въпреки това възбуждащо.

В стаята с тропот влезе една жена. Тя имаше дълго кокалесто лице, малки мътнокафяви очи и грозен нос. Прошарената ѝ коса бе прибрана в кок на врата. Дълбоките бръчки между веждите издаваха песимистичната ѝ природа. Кърби я погледна и се усмихна:

— Добро утро, Тюлип. Ще трябва да изпратиш една табла горе на папа, той не иска да мръдне от кулата. — Взе лепената салфетка. — За мен само препечени филийки и кафе. И не ми чети конско, повече няма да порасна.

Тюлип с ръмжене изрази неодобрението си и се обърна към Адам. Неговата поръчка за бекон и яйца получи същото ръмжене, после тя отново излезе с тропот.

— Тюлип? — вдигна вежди Адам, като се обърна към Кърби.

— Много ѝ подхожда, нали? — Устните ѝ бяха сериозни, ала очите ѝ се смееха. Облегна лакти на масата и опря лице на дланите си. — Тя е направо чудо на организираността. От петнадесет години воюваме за храната. Тюлип твърди, че ако ям, ще порасна. Като навърших двайсет години, реших, че съм и доказала, че не е права. Чудя се защо възрастните обичат да говорят такива глупости на децата.

Набитата млада прислужница, която снощи бе сервирала вечерята, донесе кафе, като обсипваше Адам с лъчезарни усмивки.

— Благодаря, Поли. — Гласът на Кърби бе любезен, но Адам забеляза предупредителния ѝ поглед и видя как прислужницата бързо се изчерви.

— Да, мадам. — Без да поглежда назад, Поли избяга от стаята. Кърби сама си наля кафето.

— Нашата Поли е много сладка — обясни тя. — Обаче има навика да става... Ами, малко прекалено общителна с две трети от мъжкото население. — Остави сребърната каничка с кафе и му се усмихна през масата. — Ако имаш вкус към натискане и гъделичкане, Поли е тъкмо момиче за теб. В противен случай на твое място не бих я насърчавала. Налагало ми се е да спасявам дори папа от нея.

Адам си представи пищната млада Поли и слабия като дух Феърчайлд. Картината изплува в съзнанието му кристално ясна и той избухна в смях.

Леле, леле, помисли Кърби, докато го наблюдаваше. Мъж, който може да се смее така, има огромна сила. Чудеше се какви още изненади бе скрил. Надяваше се, че по време на неговото гостуване щеше да открие доста от тях.

Адам взе каничката със сметана и наля в кафето си.

— Имаш моята дума, ще устоя на изкушението.

— Тя има невероятна фигура — забеляза Кърби.

— Наистина ли? — За пръв път видя усмивката му, бърза и дяволита. — Не бях обърнал внимание.

Тя го гледаше, докато усмивката му правеше странни неща с нейната нервна система. Отново изненада, каза си Кърби и посегна към кафето.

— Недооценила съм те, Адам — промълви тя. — Определено съм сбъркала в преценката си. Ти не си точно това, което изглеждаш.

Той помисли за малкия преподавател, заключен в луксозното му куфарче.

— Има ли човек, който да е това, което изглежда?

— Да. — Кърби му изпрати един дълъг и напълно невинен поглед. — Да, някои хора са точно това, което изглеждат, за добро или за лошо.

— Ти? — попита, защото изведнъж много му се прииска да разбере коя и каква бе тя. Не заради Макинтайър, не заради работата, а заради себе си.

Кърби за момент замълча и през лицето ѝ премина бърза, иронична усмивка. Адам правилно предположи, че се присмива на себе си.

— Точно такава съм, както ти изглеждам днес... — С една от бързите си промени се отърси от настроението. — Ето я закуската.

Докато се хранеха, говориха малко — незначителни любезности, които двама сравнително непознати си разменят по време на ядене. И двамата бяха възпитани да се справят в такива ситуации — интелигентна размяна на изречения, които се плъзгат по повърхността и не означават абсолютно нищо.

Ала Кърби усещаше присъствието му, усещаше го много повече, отколкото би трябвало. Повече, отколкото би искала.

Що за човек бе той, питаше се, докато Адам ръсеше яйцата си със сол. Вече бе стигнала до заключението, че съвсем не бе толкова обикновен, колкото изглеждаше — или може би колкото сам се мислеше. В него се криеше авантюрист, сигурна беше. Единствено я бе раздразнил фактът, че ѝ бе отнело толкова дълго да го прозре.

Спомни си силата и вихъра на целувката, която си бяха разменили. Щеше да бъде любовник, който иска много. Очарователен любовник. Което означаваше, че тя трябваше да бъде много по-

внимателна. Вече не вярваше, че лесно ще се справи с него. Имаше нещо в очите му, което...

Бързо отклони мислите си от тази посока. Въпросът бе, че трябваше да се справи с него. Докато довършваше кафето си, произнесе наум бърза молитва баща ѝ да бе скрил добре Ван Гог.

— Пътешествието започва отдолу нагоре — заяви бодро, стана и му подаде ръка. — Тъмницата е прекрасно ужасяваща и влажна, но мисля, че ще трябва да я отложим предвид твоя кашмирен пуловер.

— Тъмница? — Той пое ръката ѝ и излезе с нея от стаята.

— Боя се, че сега не я използваме, ала при подходящи вибрации още можеш да чуеш някой и друг стон и трополене на окови. — Каза го така естествено, че Адам едва не ѝ повярва. Това, осъзна той, бе един от най-големите ѝ таланти. Умееше да прави абсурдното да звучи правдоподобно. — Лорд Уикъртън, първоначалният собственик, е бил доста подъл.

— И ти приемаш това?

— Да приемам? — Кърби се замисли, докато вървяха. — Може би не, но е лесно да си заинтригуван от нещата, които са се случвали преди почти сто години. След определен период от време злото може да изглежда романтично, не мислиш ли?

— Никога не съм го разглеждал точно по този начин.

— Това е, защото имаш твърдо мнение какво е правилно и какво не е.

Адам спря и понеже бяха хванати за ръце, тя спря до него. Той я погледна с настойчивост, която я смути.

— А ти?

Кърби отвори уста, после отново я затвори, защото можеше да каже нещо глупаво.

— Да кажем, че аз съм гъвкава. Тази стая ще ти хареса — заяви и отвори една врата. — Доста е стабилна и уравновесена.

Адам понесе мъжествено обидата и влезе с нея. Почти един час обикаляха от стая в стая. Мина му през ума, че бе подценил истинските размери на къщата. Коридорите се извиваха, стаите изскачаха там, където най-малко ги очакваше, някои миниатюрни, други огромни. Освен ако много, много му провървеше, заключи той, работата щеше да му отнеме дълго време.

Кърби отвори две тежки резбовани врати и го въведе в библиотеката. Тя бе на две нива и имаше размерите на среден тристаен апартамент. По пода имаше избелели персийски килими, далечната стена бе покрита с малки ромбовидни пана, които украсяваха повечето от прозорците на къщата. Останалите стени бяха пълни до тавана с книги. Един бърз поглед показваше Чосър редом с Д. Х. Лорънс, Стивън Кинг до Милтън. Нямаше дори намерение за подреденост, ала се разнасяше тежкият мирис на кожа, прах и лимоново масло.

Библиотеката бе пълна с книги и нямаше място за картини. Имаше обаче скулптури.

Адам прекоси стаята и вдигна фигурката на жребец, изваян от кестен. В ръцете му затрептяха свобода, грация, движение. Почти усещаше ударите на сърцето в дланта си.

Върху висок кръгъл статив стоеше бронзов бюст на Феърчайлд. Скулпторката бе уловила дяволитостта, енергията, но и нещо повече — бе уловила нежността и великодушието, които Адам още не бе видял.

Той мълчаливо обикаляше стаята и разглеждаше всяка статуя. Кърби го наблюдаваше. Адам я караше да се чувства нервна и тя се бореше с това. Рядко се чувстваше нервна и никога не си го признаваше. И преди бяха гледали работите ѝ, напомни си Кърби. Какво друго иска един художник, освен признание? Сплете пръсти и остана мълчалива. Неговото мнение едва ли имаше някакво значение, каза си тя, после облиза устни.

Той взе парче мрамор, оформено като бучаща маса от огън. Макар че мраморът бе бял, огънят бе истински. Както и с всичко друго, което бе видял, съвсем физически усещаше мраморните пламъци. Кърби бе наследила дарбата на баща си да създава живот.

За момент Адам забрави всички причини да бъде тук и мислеше само за жената и художничката.

— Къде си учила?

Заядливата забележка, която си бе подготвила, излетя от главата ѝ в момента, в който той се обърна и я погледна със спокойните си кафяви очи.

— Официално в „Еколде Бо-з-ар“. Ала винаги ме е учил папа.

Адам завъртя мрамора в ръцете си. Дори човек без въображение би усетил топлината. Той само дето не долавяше и миризмата.

— Откога се занимаваш със скулптура?

— Сериозно? Около четири години.

— Защо, по дяволите, си направила само една изложба? Защо го заравяш тук?

Гняв. Тя вдигна вежди. Бе се чудила какъв ли бе гневът му, но не бе очаквала да избухне по повод на нейната работа.

— През пролетта ще имам още една — отвърна безизразно. — Чарлз Ларсън я подготвя. — Изведнъж ѝ стана неудобно и сви рамене. — Всъщност, насилиха ме да я направя. Аз не бях готова.

— Това е глупаво. — Адам вдигна пред очите ѝ мрамора, сякаш не го бе виждала досега. — Абсолютно глупаво.

Защо трябваше да се чувства уязвима, ако нейната творба бе в дланта му? Кърби се обърна и прокара пръст по бронзовия нос на баща си.

— Не бях готова — повтори тя, без да знае защо, след като никога не даваше обяснения на никого, сега обясняваше тези неща на него. — Трябваше да бъда сигурна, нали разбираш. Има хора, които казват... Които винаги ще казват, че съм известна заради папа.

Това трябваше да се очаква. — Изсумтя, ала ръката ѝ остана върху бюста на баща ѝ. — Трябваше да знам, че това не е така. Трябваше да знам!

Той не бе очаквал чувствителност, нежност, уязвимост. Не и от нея. Но ги бе видял в работата ѝ, бе ги чул в гласа ѝ. Това го развълнува, както го бе развълнувала и страстта ѝ.

— Сега го знаеш.

Кърби отново се обърна и вирна брадичка.

— Сега го знам. — Усмихна се някак странно, прекоси стаята и взе мрамора от ръцете му. — Това досега не съм го казвала на никого... Дори на папа. — Вдигна поглед. Очите ѝ бяха спокойни, меки и любопитни. — Чудя се защо трябваше точно на теб да го кажа.

Адам докосна косите ѝ — нещо, което бе искал да направи още откак видя слънцето да пада върху тях.

— Чудя се защо съм доволен, че съм точно аз.

Тя отстъпи назад. Не можеше да не обърне внимание на толкова бърз, толкова силен копнеж. Не можеше да забрави предпазливостта си.

— Е, сигурно ще трябва да помисля за това. Тук завършва първата част от нашата обиколка. — Остави мрамора и се усмихна

непринудено: — Приемат се всякакви въпроси и коментари.

Бе проникнал под повърхността, осъзна той, и на нея не ѝ харесваше. Това го разбираше.

— Домът ви е поразителен... — заключи Адам и я накара да се усмихне още по-широко. — Разочарован съм, че няма ров с вода и дракон.

— Само се опитай да си оставиш зеленчуците в чинията и ще видиш какъв дракон може да бъде Тюлип. А колкото до рова с вода... — Кърби се замисли за някакво извинение и изведнъж се сети. — Как можах да забравя! — Без да чака отговор, го хвана за ръката и го повлече обратно към гостната. — Няма ров — обясни, докато го водеше право към камината, — ала има тайни проходи.

— Трябваше да се сетя.

— Доста време е минало, откакто аз... — Замълча и, като си мърмореше под носа, започна да опипва и дърпа лавицата над камината. — Сигурна съм, че едно от цветята тук... Имаше бутон, обаче трябва да го улучиш... — Раздразнено отметна конската си опашка през рамо. Той наблюдаваше как дългите ѝ изящни пръсти бутат и мушкат. Видя, че ноктите ѝ са къси, заоблени и без лак. Нокти на ученичка. Или на монахиня. — Знам, че е тук, обаче не мога... Воала! — Доволна от себе си, тя отстъпи назад в момента, в който един панел от ламперията със скърцане се отмести. — Трябва да се смаже — отбеляза Кърби.

— Впечатляващо — призна Адам и вече се питаше дали късметът му най-после не бе излязъл. — Към тъмницата ли води?

— Минава през цялата къща с лабиринт от коридори и завои. — Застана до него и надзърна в тъмното.

— Има изход към почти всяка стая. Един бутон от другата страна отваря или затваря панела. Проходите са страшно тъмни и мухлясали. — Потрепери и отстъпи назад. — Може би затова бях забравила за тях. — Изведнъж ѝ стана студено и разтърка длани. — Като дете обикалях из тях и побърквах слугите.

— Представям си. — Но той видя ужаса в очите ѝ, когато тя отново погледна в тъмното.

— Мисля, че си платих за това. Един ден фенерчето ми изгасна и не можах да се върна. Там има паяци, големи колкото пудели. — Засмя се, ала направи още една крачка назад. — Не знам колко време съм

останала там, но когато папа ме намери, бях в истерия. Няма нужда да ти казвам, че открих други начини да тероризирам прислугата.

— Това все още те плаши.

Кърби вдигна очи, готова да възрази, ала за втори път кроткият му поглед я накара да каже чистата истина.

— Да. Да, очевидно ме плаши. Е, след като си признах страха, хайде да вървим.

Тя натисна бутона и панелът се затвори с възмутено пъшкане. Адам по-скоро почувства, отколкото чу въздишката ѝ на облекчение. Хвана ръката ѝ и усети, че бе студена. Искаше му се да стопли и ръката ѝ, и нея. Вместо това се замисли какво точно биха означавали тези проходи за него. По тях можеше да има достъп до всяка стая, без да рискува да налети на прислугата или на Феърчайлд. Когато от небето ти падне шанс, трябва да го използваш. Щеше да започне още тази нощ.

— Пратка за вас, госпожице Феърчайлд.

Кърби и Адам спряха на най-долното стъпало. Тя погледна към дългата бяла кутия, която икономът държеше.

— Пак ли, Карти?

— Така изглежда, госпожице.

— По дяволите — изсумтя Кърби, почеса се по брадичката и се вторачи в кутията. — Просто трябва да бъда по-твърда.

— Както кажете, госпожице.

— Карти... — Тя му се усмихна и макар че лицето му остана неразгадаемо, Адам можеше да се закълне, че икономът се превърна цял във внимание. — Знам, че е грубо, но ги дай на Поли. Не мога да понеса да погледна още една роза.

— Както желаете, госпожице. А картичката?

— Подробности — измърмори Кърби и въздъхна. — Остави я на бюрото ми, ще се оправя с нея. Извинявай, Адам. — Обърна се и отново тръгна по стълбите. — От три седмици ме засипва с рози. Отказах да стана любовница на Джаред, ала той е упорит. — Ядосано поклати глава. — Сигурно трябва да го заплаша, че ще кажа на жена му.

— Може и да подейства — предположи Адам.

— Питам те, не трябва ли един шестдесетгодишен мъж да знае кога да се откаже? — Тя завъртя очи и прескочи следващите три

стъпала. — Не мога да си представя какво си въобразява.

Миришеше на сапун и бе безформена в пуловера и джинсите си. Адам, който се изкачваше след нея към втория етаж, много добре си я представяше.

Горе имаше спални. Всяка бе неповторима, обзаведена в различен стил. Колкото повече виждаше Адам от къщата, толкова повече се очароваше. И толкова повече осъзнаваше колко трудна щеше да бъде неговата задача.

— Последната стая, моят будоар. — Кърби му отправи своята бавна, ленива усмивка, от която дланите го засърбяха. — Обещавам да не те злепоставям, но трябва да знаеш, че на моите обещания не се вярва. — Засмя се безгрижно и отвори вратата. — Рибешки перки!

— Моля?

— Няма за какво... — Без да му обръща внимание, тя влезе в стаята. — Виждаш ли това? — Посочи към леглото с жест, който забележително напомняше на баща ѝ. В средата на огромното одеяло лежеше мърляво куче. Адам се намръщи и се приближи.

— Какво е това?

— Куче, разбира се.

Той погледна към сивата топка от козина, която сякаш нямаше преден и заден край.

— Възможно е.

Една къса опашка започна да тупа по леглото.

— Никак не е смешно, Монтик. На мой гръб се пише, нали знаеш.

Адам гледаше как топката се размърда, докато се забеляза една глава. Очите още оставаха скрити зад козината, ала се показаха малък черен нос и изплезен език.

— Кой знае защо си те представях с двойка афгански овчарки.

— Какво? О... — Кърби потупа бързо купчинката на леглото и се обърна към Адам. — Монтик не е мой, той е на Изабел. — Хвърли на кучето един раздразнен поглед. — Тя много ще се ядоса.

Адам се намръщи на непознатото име. Да не би Макинтайър да бе пропуснал някого?

— Тя от прислугата ли е?

— Боже милостиви, не. — Кърби избухна в смях, от който Монтик заподскача от радост. — Изабел не служи на никого. Тя е...

Ами, ето я. Тежко ни се пише — добави под носа си.

Адам обърна глава и погледна към вратата. Отвори уста да каже на Кърби, че там няма никой, но някакво движение привлече вниманието му. Сведе очи и видя голяма сиамка. Очите ѝ бяха коси, леденосини и, макар че досега не си бе представял такива неща, царствено гневни. Котката прекоси прага, седна и се вторачи в Кърби.

— Не ме гледай така — сопна ѝ се Кърби. — Аз нямам нищо общо с това. Ако той влиза тук, не съм аз виновна. — Изабел махна с опашка и издаде нисък, заплашителен звук. — Няма да понасям заплахите ти и няма да си заключвам вратата. — Кърби скръсти ръце и тропна по килима. — Нямам намерение заради твоето удобство да променям навиците, които имам от цял живот. Просто ще трябва да го държиш по-изкъсо.

Адам наблюдаваше внимателно и бе сигурен, че видя в очите на Кърби искрен гняв — гняв, какъвто един човек насочва срещу друг човек. Той внимателно сложи ръка на рамото ѝ и я изчака да го погледне.

— Кърби, ти спориш с една котка.

— Адам... — Тя също толкова внимателно го потупа по ръката. — Не се безпокой, аз мога да се справя с това. — Вдигна вежди и отново се обърна към Изабел: — Вземи си го тогава и го дръж на каишка, ако не искаш да скита. И следващия път ще ти бъде благодарна, ако почукаш, преди да влезеш в моята стая.

Изабел изви гръб, приближи се към леглото и погледна към Монтик. Той завъртя опашка, изплезе се и тронаво скочи на пода, а после бавно се затича след плавно отдалечаващата се котка.

— Той отиде с нея — измърмори Адам.

— Разбира се, че ще отиде — обясни му Кърби. — Тя има зверски характер.

Адам не можеше да приеме да го правят на глупак и изгледа Кърби.

— Да не искаш да ми кажеш, че кучето принадлежи на тази котка?

— Имаш ли цигара? — попита тя. — Рядко пуша, ала Изабел ми действа така. — Забеляза, че очите му си останаха студени и леко раздразнени, докато той извади цигара и ѝ я запали. Кърби дръпна от

цигарата и издуха дима, без да го гълта. — Изабел настоява Монтик да върви след нея. Мисля, че го е отвлякла. Типично в неин стил.

Игра, помисли Адам. Една игра се играе от двама.

— А на кого е Изабел?

— На кого ли? — Очите на Кърби се разшириха. — Изабел не е на никого, освен на себе си. Кой би искал да е собственик на такова проклето създание?

И той би могъл да играе не по-зле от всеки друг. Адам взе цигарата от Кърби и вдъхна дима.

— Ако не я харесваш, защо просто не се отървеш от нея?

Тя отново грабна цигарата от пръстите му.

— Едва ли бих могла да го направя, след като си плаща наема, нали? Това ми стига — реши след още едно дръпване. — Вече съм спокойна. — Подаде му цигарата и тръгна към вратата. — Ще те заведа в ателието на папа. Ще прескочим третия етаж, там всичко е покрито с калъфи против прах.

Адам отвори уста, но реши, че за някои неща е по-добре да не се разправя. Изхвърли от ума си странната котка и грозното куче и последва Кърби в коридора. Стълбището продължи в плавна извивка към третия етаж, после изведнъж стана право и тясно. Кърби спря и посочи към коридора:

— Разположението е същото като на втория етаж. Отсреща има стълби, които водят към моето ателие. Останалата част от стаите рядко се използват. — Усмихна му се бавно и сплете пръсти. — Разбира се, целият етаж е населен с духове.

— Разбира се. — Това му се стори съвсем естествено. Без да каже дума, тръгна след нея към кулата.

ТРЕТА ГЛАВА

Нормално. Навсякъде разпилени туби с бои, бурканчета с четки. Във въздуха бе увиснала миризма на масло и терпентин. Адам разбираше това — отломките и чувствеността на изкуството.

Стаята бе кръгла, с извити прозорци и висок сводест таван. Подът може и някога да е бил красив, ала сега дървото бе потъмняло, заляно и изпопръскано с бои. Платната бяха натрупани по ъглите, подпрени до стените, накамарени по пода.

Кърби бързо огледа стаята, видя, че всичко е както би трябвало да бъде, и напрежението в раменете ѝ се разсея. Тя се приближи и застана до баща си.

Той седеше неподвижно, без да мига, и се взираше в полуоформената буца глина. Без да проговори, Кърби обиколи работната маса и огледа от всички страни глината. Очите на Феърчайлд оставаха приковани към произведението му. След малко Кърби се изправи, почеса носа си с опакото на ръката и стисна устни.

— М-м-м.

— Това е само твое мнение — сопна ѝ се баща ѝ.

— Разбира се. — За момент тя захапа нокътя на палеца си. — Ти си имаш право на друго мнение. Адам, ела да видиш.

Адам ѝ изпрати един убийствен поглед, който я разсмя, но възпитанието го принуди да прекоси ателието и да погледне към глината.

Това според него бе един задоволителен опит — полуоформен ястреб с показани нокти и леко разтворен клюн. Силата, животът, които пееха в картините на Феърчайлд и в скулптурите на дъщеря му, просто ги нямаше. Адам напразно търсеше как да се измъкне.

— Хм... — започна той и Кърби веднага се улови за сричката:

— Ето, съгласен е с мен. — Тя самодоволно потупа баща си по главата.

— Какво разбира той? — възрази Феърчайлд. — Той е художник.

— Ти също, скъпи папа. Блестящ.

Баща ѝ с всички сили се помъчи да не му стане приятно. Заби пръсти в глината.

— Скоро, противно хлапе, ще стана и блестящ скулптор.

— За рождения ден ще ти купя пластилин — обеща тя и изпищя, когато Феърчайлд сграбчи ухото ѝ и го изви. — Сатана! — изсумтя и разтърка ухото си.

— Мери си думите, или ще те направя на Ван Гог.

Пред очите на Адам дребничкият мъж се разкиска.

Кърби обаче замръзна — лицето ѝ, раменете, ръцете. Плавността, която бе забелязал в нея дори когато бе неподвижна, изчезна. Това не бе раздразнение, помисли той, а... Страх? Не от Феърчайлд. Кърби, той бе сигурен, никога не би се страхувала от който и да било мъж, особено от баща си. Страх за Феърчайлд бе вероятно, и също толкова смайващо.

Тя се съвзе достатъчно бързо и вирна брадичка:

— Ще покажа на Адам моето ателие. Той може да се разположи там.

— Добре, добре. — Феърчайлд бе доловил нотките в гласа ѝ и я потупа по ръката. — Дяволски хубаво момиче, нали, Адам?

— Да.

Кърби въздъхна отривисто и баща ѝ отново потупа ръката ѝ, като я изпоцапа с глина.

— Виж, сладка моя, сега не си ли ми благодарна за онези шини?

— Папа! — Тя с неволна усмивка опря буза на оплешивяващата глава на баща си. — Аз никога не съм носила шини.

— Разбира се, че не си. Наследила си моите зъби. — Усмихна се ослепително на Адам и му намигна: — Като се настаниш, ела при мен. Имам нужда от малко мъжка компания. — Щипна леко Кърби по бузата.

— И не си мисли, че Адам ще ти облизва краката като Рик Потс.

— Адам няма нищо общо с Рик — измърмори тя и взе една кърпа да изтрие глината от ръцете си. — Рик е симпатичен.

— Обноските си е наследила от млекаря — отбеляза Феърчайлд.

Кърби хвърли един поглед на Адам.

— Сигурна съм, че и Адам може да бъде симпатичен. — Ала в гласа ѝ нямаше никаква увереност. — Стихията на Рик е акварелът.

Той е от този тип мъже, които събуждат в жените майчински чувства. Страх ме е, че когато се развълнува, започва да пелтечи.

— И е лудо влюбен в нашата малка Кърби. — Феърчайлд отново щеше да се разкиска, но погледът на дъщеря му го спря.

— Само така си мисли. Аз не го окуражавам.

— А какво ще кажеш за онази малка сценка, на която попаднах в библиотеката? — Доволен от себе си, Феърчайлд се обърна към Адам: — Питам те, ако очилата на един мъж са замъглени, няма ли причина за това?

— Непременно! — По дяволите, харесваше ги, независимо дали бяха безобидни лунатици или нещо повече от безобидни. Харесваше ги и двамата.

— Много добре знаеш, че беше напълно едностранно. — Почти без да променя позата си, тя изведнъж доби царствен и величествен вид. — Рик загуби самообладание само временно. Един вид, изгоряха му бушоните. — Изтупа ръкава на пуловера си. — Достатъчно по този въпрос.

— Той ще ни гостува за няколко дни следващата седмица — хвърли бомбата Феърчайлд, докато Кърби вървеше към вратата. За нейна чест, тя почти не трепна. Адам се чудеше дали наблюдава добре замислена игра на шах, или див вариант на китайска дама.

— Прекрасно — заяви Кърби студено. — Ще кажа на Рик, че ние с Адам сме любовници и че Адам е безумно ревнив и носи в левия си джоб кама.

— Боже мой — измърмори Адам, когато тя излетя през вратата, — ще го направи.

— Можеш да се обзаложиш — съгласи се Феърчайлд, без да крие радостта в гласа си. Той обожаваше неудобните ситуации. На един шестдесетгодишен мъж му е позволено да ги създава, доколкото може.

Разположението на ателието на втория етаж на кулата бе същото като на първия. Различаваха се само по съдържанието си. Освен бои, четки и платна, тук имаше ножове, длета и чукове. Имаше плочи от варовик и мрамор, парчета дърво. Нещата на Адам се губеха в стаята. Карти лично бе подредил принадлежностите му.

Дългата дървена маса бе затрупана с инструменти, стърготини, парцали и смачкано парче плат, което можеше да е било работна престилка. В ъгъла имаше модерна стереоуредба. В едната страна бе вграден дървен газов радиатор, а пред него бе разположен празен триножник.

Както и в кулата на Феърчайлд, и тук Адам разбираше този вид хаос. Стаята бе обляна в слънце. Бе спокойна, просторна и очарователна.

— Има много място — показа му Кърби с широк жест. — Разполагай се, където ти е удобно. Не виждам как ще си пречим — добави със съмнение и сви рамене. Трябваше да се възползва докрай от положението. По-добре да е тук, да ѝ се пречка в краката, отколкото да е в ателието на баща ѝ, при Ван Гог. — Темпераментен ли си?

— Не бих казал — отговори той разсеяно и започна да разопакова нещата си. — Другите биха могли. А ти?

— О, да... — Тя се стовари до работната маса и вдигна парче дърво. — Ту съм избухлива, ту изпадам в меланхолия. Надявам се това да не ти пречи. — Адам се обърна да отговори, ала Кърби се бе вторачила в парчето дърво в ръката си, сякаш търсеше нещо, скрито в него. — Сега правя моите „Чувства“. Никой не може да ме обвини.

Заинтригуван, Адам остави разопаковането и се приближи до лавицата зад гърба ѝ. Върху нея имаше десетина парчета в различни етапи на готовност. Той взе едно полирано дърво.

— Чувства — промърмори Адам и прокара пръсти по дървото.

— Да, това е...

— „Скръб“ — довърши той. Виждаше страданието, усещаше болката.

— Да. — Не бе сигурна дали ѝ бе приятно или не, че беше толкова възприемчив... Особено към тази точно пластика, която ѝ бе струвала толкова много. — Направих и „Радост“ и „Съмнение“. Мисля да оставя „Страст“ за най-накрая. — Простря ръце под дървото, което държеше, и го вдигна на нивото на очите си. — Това ще бъде „Гняв“. — Сякаш за да го подразни, потропа с пръсти по дървото. — Един от седемте смъртни гряха, макар да мисля, че е неправилно назован. Имаме нужда от гняв.

Адам видя промяната в очите ѝ, докато Кърби се взираше в дървото. Тайни, помисли той. Бе изтъкана от тайни. И въпреки това,

както бе седнала, със струящото върху нея слънце, с вдигнатото в ръцете ѝ неоформено дърво, изглеждаше напълно, абсолютно открита, съвсем прозрачна, обляна от емоции. Едва бе започнал да го вижда, и тя се размърда и разруши настроението. Когато го погледна, усмивката ѝ бе закачлива.

— След като правя „Гняв“, ще трябва да понесеш някое и друго избухване.

— Ще се опитам да бъда обективен.

Кърби се засмя. Харесваше ѝ лустрото на любезност над сарказма.

— Обзалагам се, че имаш неизчерпаеми запаси от обективност.

— Не повече, отколкото ми се полага.

— Ако искаш, можеш да вземеш и това, което се полага на мен. Много е малко. — Без да спира да върти дървото в ръцете си, погледна към неговото оборудване. — Работиш ли върху нещо?

— Работех. — Адам заобиколи и застана пред нея. — Сега мисля нещо друго. Искам да нарисувам теб.

Погледът ѝ се премести от дървото в ръцете ѝ към лицето му. С известна изненада той забеляза, че очите ѝ бяха предпазливи.

— Защо?

Адам се приближи още една крачка и хвана в ръка брадичката ѝ. Тя стоеше неподвижно, докато той я оглеждаше от различни ъгли. Но почувства пръстите му, всеки отделен пръст върху кожата си. Мека кожа, и Адам не си направи труда да се сдържи. Плъзна палец по бузата ѝ. Костите под дланите му изглеждаха крехки, ала очите ѝ бяха спокойни и прями.

— Защото — отвърна той накрая — твоето лице е очарователно. Искам да нарисувам това, прозрачността и твоята сексуалност.

Устните ѝ се затоплиха под нежното като ласка докосване. Ръцете ѝ стиснаха дървото, но гласът ѝ бе равен:

— А ако откажа?

Това бе още едно нещо, което го интригуваше, едва доловимото високомерие, което Кърби използваше понякога — при това много успешно. С този поглед би свалила мъжете на колене, помисли Адам. Демонстративно се наведе и я целуна. Усети я как се напруга, съпротивлява се, после замръзва. Тя по своя си начин, в собствената си самоотбрана поглъщаше чувствата, които ѝ носеше. Пръстите ѝ бяха

побелели върху дървото, ала той не ги видя. Всичко, което видя Адам, когато вдигна глава, бе дълбокото, чисто сиво на очите ѝ.

— Все едно, ще те нарисувам — промълви той и излезе от стаята, за да даде и на двамата време да помислят.

Кърби наистина помисли върху това. В продължение на почти четиридесет минути тя седя абсолютно неподвижно, оставяйки съзнанието си да работи. Любопитна черта на нейния характер бе, че толкова жива, неспокойна жена имаше такава способност за неподвижност. Когато бе необходимо, можеше да не прави абсолютно нищо, докато обмисляше проблем и търсеше отговори. Адам го бе направил необходимо.

Той раздвижваше в нея нещо, което никога досега не бе изпитвала. Кърби вярваше, че едно от най-ценните неща в живота бе оригиналното, свежото. Този път обаче се чудеше дали не трябваше да го заобиколи.

Оценяваше един мъж, който, както и тя самата, приемаше задоволяването на собствените си желания за нещо подразбиращо се. Нито имаше нещо против да му се противопостави. Но... В случая с Адам не можеше съвсем да пренебрегне това „но“.

Може би щеше да бъде по-безопасно — по-мъдро, поправи се Кърби — ако свържеше неловкостта от присъствието на Адам с Ван Гог и хобито на баща си. Облиза устни и си помисли, че усеща вкуса му. Неудобен момент, реши отново. И като цяло неподходящо.

Баща ѝ трябваше да е благоразумен, помисли тя и отново въздъхна. Да нарече Филип Феърчайлд благоразумен бе все едно да нарече Хък Фин трудолюбив. На проклетия блестящ Ван Гог щеше да му се наложи бързо да изчезне. И на Тициан, спомни си Кърби и прехапа устни. Трябваше да се оправи и с това.

Адам се бе сврял при баща ѝ и в момента тя не можеше да направи нищо. Само още няколко дни, напомни си с усмивка. Останалата част от посещението на Адам можеше да бъде и забавна. Помисли за него, за сериозните му кафяви очи, за силните, твърди устни.

Опасно забавление, заключи Кърби. Ала какво бе животът без мъничко опасност? Все още усмихната, взе инструментите си.

Работеше мълчаливо, напълно съсредоточена. Адам, баща ѝ, Ван Гог — всички бяха забравени. Дървото в ръката ѝ бе центърът на вселената. Там имаше живот, тя го чувстваше. Той само я чакаше да намери ключа, за да го освободи. Кърби можеше да го намери, него и стремителното удовлетворение, което вървеше ръка за ръка с откритието.

Рисуването никога не ѝ бе давало това. Тя си бе играла с него, бе се забавлявала, но никога не го бе притежавала. Никога не бе притежавана от него. Изкуството бе любовник, който изискваше безусловна преданост. Кърби разбираше това.

Докато работеше, дървото сякаш колебливо пое дъх. Почувства внезапно, ясно, че настроението, което търсеше, си пробиваше път през всички прегради. Почти... Почти свободно.

Като чу името си, подскочи стреснато.

— Гръм и мълнии!

— Кърби, много извинявай.

— Мелани... — Тя с мъка преглътна ругатнята. — Не те чух, че се качваш. — Макар че остави инструментите, продължаваше да държи дървото. Не можеше сега да го загуби. — Влез, няма да ти викам.

— Сигурна съм, че би трябвало... — Мелани се поколеба на вратата. — Преча ти.

— Да, пречиш ми, ала аз ти прощавам. Как беше Ню Йорк? — Кърби посочи към стола и се усмихна на най-старата си приятелка.

Светлорусата ѝ коса бе прибрана в изискана прическа край овалното лице. Скулите, по-изразени, отколкото при Кърби, бяха нещо подчертани. Пухкавите устни бяха внимателно начервени в тъмнорозов цвят. Кърби както винаги реши, че Мелани Бърджис има най-съвършения профил, който някога е създаван.

— Изглеждаш чудесно, Мел. Добре ли прекара?

Мелани сбръчка нос и изтупа седалката на стола.

— Работа. Но пролетната ми колекция беше приета добре.

Кърби подви крака под себе си.

— Никога не разбирам как през август можеш да решиш какво ще носим следващия април. — Губеше силата на дървото. Каза си, че тя скоро ще се върне и го остави на масата близо до себе си. — Пак ли си направила нещо противно с подгъва?

— Ти и без това никога не обръщаш внимание. — Мелани хвърли един отчаян поглед към пуловера на Кърби.

— Предпочитам гардеробът ми да е класически и неостаряващ, вместо да съответства на модните тенденции. — Засмя се, доволна от себе си. — А този пуловер няма и дванайсет години.

— И му личи. — Мелани познаваше тази игра и опитността на Кърби в нея, затова смени тактиката: — На Двадесет и първа улица срещнах Елън Паркър.

— Така ли? — Кърби сплете ръце и опря брадичка на тях. Никога не бе смятала клюките за нещо лошо, особено ако бяха интересни. — От месеци не съм я виждала. Още ли бълва френски, когато иска да каже нещо тайно?

— Няма да повярваш — потрепери Мелани и извади от емайлираното си куфарче една дълга тънка цигара. — Аз самата не вярвах, докато не го видях със собствените си очи. Джери ми каза. Нали помниш Джери Търнър?

— Моделиер на дамско бельо.

— На интимно облекло — поправи я Мелани с въздишка. — Наистина, Кърби...

— Както ще да се казва. Аз харесвам хубавото бельо. Та какво ти каза той?

Мелани извади запалка с монограм, щракна и издуха едно деликатно облаче дим.

— Каза ми, че Елън си има приятел.

— Голяма новина — прозя се Кърби и протегна ръце към тавана да разсее напрежението в раменете си. — Това номер двеста и три ли е, или съм пропуснала някой?

— Но, Кърби... — Мелани изтръска цигарата, за да подчертае думите си. — Това е зъболекарят на сина й!

Звукът от смеха на Кърби накара Адам да спре на стълбите към кулата. Той отекваше от каменните стени, дълбок, истински и възбуждащ. Адам изчака, докато смехът затихна, после тихо продължи нагоре.

— Кърби, наистина. Зъболекар! — Макар и да познаваше Кърби толкова добре, Мелани бе потресена от реакцията й. — Та той е толкова... Толкова средна класа.

— Ох, Мелани, ти си такава прекрасна снобка. — Тя потисна още едно прихване, а Мелани се намуси възмутено. Ала когато Кърби се усмихнеше, тя бе неустоима. — Значи Елън може да има колкото си иска любовници, стига да се придържа в избора си към висшето общество, но един зъболекар излиза извън рамките на добрия вкус?

— Не е приемливо, разбира се — измърмори Мелани, паднала в капана на логиката ѝ. — Обаче, ако човек е дискретен и...

— Избирателен? — подсказа ѝ Кърби добродушно. — Наистина, доста е гадничко. Елън да се влачи със зъболекаря на сина си, докато горкият Харолд пръска цяло състояние заради лошата захапка на детето. Къде е справедливостта?

— Ти говориш най-невероятни неща.

— Ортодонтската помощ е ужасно скъпа.

Мелани въздъхна раздражено и опита отново да смени темата:

— Как е Стюарт?

Адам тъкмо щеше да влезе, ала спря безшумно пред вратата. Усмивката на Кърби се бе стопила. Очите ѝ, които досега блестяха от смях, бяха станали леденостудени. В тях се бе появило нещо твърдо, силно и неприятно. Като видя тази промяна, Адам осъзна, че тя би била страшен враг. Зад безгрижното остроумие, зад първичната сексуалност и лустрото на ексцентрично богато момиче се криеше твърд характер. Той нямаше да го забрави.

— Стюарт... — повтори Кърби. — Наистина няма откъде да знам.

— Божичко! — При ледения ѝ тон Мелани прехапа устни. — Да не сте се сдърпали?

— Да сме се сдърпали? — Усмивката остана неприятна. — Може и така да се каже. — Нещо пламна, може би гневът, който се опитваше да изтръгне от дървото. Кърби с усилие се отърси от него. — Още щом се съгласих да се омъжа за него, разбрах, че това бе грешка. Веднага трябваше да я поправя.

— Ти ми каза, че имаш съмнения. — Мелани загаси цигарата си, наведе се напред и хвана ръцете ѝ. — Мислех, че са нерви. Ти никога не беше позволявала някоя връзка да стигне до годеж.

— Това беше грешна преценка. — Да, тя никога не бе позволявала някоя връзка да стигне до годеж. Годежът означаваше

обвързване. Обвързването значеше окови, може би единствените окови, които Кърби приемаше за свещени. — Аз я преосмислих.

— А Стюарт? Предполагам, че е бесен.

В усмивката, която се появи върху устните на Кърби, нямаше веселие.

— Той ми даде най-добрата вратичка за бягство. Нали знаеш как ме натискаше да се срещнем?

— И как ти му отказваше.

— Слава Богу — измърмори Кърби. — Във всеки случай, най-после събрах смелост да разваля годежа. Струва ми се, че това е първият случай в живота ми, когато се почувствах истински виновна. — Неспokoйно размърда рамене и отново грабна дървото. То ѝ помогна да се успокои, да се съсредоточи върху гнева. — Минах покрай тях, без да се обадя. Един вид, или сега, или никога. Трябваше да разбере какво става, още щом ми отвори вратата, но вече бях започнала да произнасям подготвената си реч и едва тогава забелязах няколко... Да кажем, части от интимно облекло, разхвърляни из стаята.

— О, Кърби...

Кърби въздъхна дълбоко и продължи:

— Предполагам, че вината донякъде беше моя. Не трябваше да спя с него. Просто не умирах да ставаме толкова интимни. Нямаше... — Тя замълча, търсейки думата. — Тръпка — реши накрая, понеже не намери нищо по-добро. — Сигурно затова разбирах, че никога няма да се омъжа за него. Обаче му бях вярна. — Гневът отново пламна. — Бях му вярна, Мели.

— Не знам какво да ти кажа. — В гласа на Мелани трептеше печал. — Толкова съжалявам.

Кърби тръсна глава да отхвърли съчувствието ѝ. Тя никога не го бе търсила.

— Нямаше да съм толкова ядосана, ако не ми беше разправял колко ме обича, докато някоя друга жена му е топила чаршафите. Струва ми се унижително.

— Няма от какво да се чувстваш унижена — отвърна Мелани малко разгорещено. — Стюарт е глупак.

— Може би. Щеше да е достатъчно лошо и ако си го беше казал направо, ала той тръгна да ми разправя за любов и вяроност. Нещата станаха противни. — Гласът ѝ заглъхна, очите ѝ се замъглиха. Отново

бе време за тайни. — Доста неща открих онази вечер — промълви Кърби. — Никога не съм се смятала за глупачка, но май съм такава.

Мелани отново хвана ръката ѝ.

— Трябва да е било ужасен удар да разбереш, че Стюарт ти е изневерявал още преди да се ожениш.

— Какво? — Кърби премигна и се върна в настоящето. — О, това ли? Да, това също.

— Също? Какво друго?

— Нищо — поклати глава Кърби и махна с ръка. — Всичко вече е приключило.

— Чувствам се ужасно. По дяволите, та нали аз ви запознах!

— Може би за компенсация трябва да си обръснеш главата, ала аз бих те посъветвала да го забравиш.

— А ти ще можеш ли?

Върху устните на Кърби заигра усмивка, веждите ѝ се вдигнаха.

— Кажи ми, Мели, още ли ми се сърдиш заради Андре Файет?

Мелани целомъдрено сплете ръце.

— Минаха пет години.

— Шест, но кой ги брой? — Кърби се засмя и се наведе напред. — Освен това, кой очаква от един прекалено сексуален френски студент да има някакъв вкус?

Прелестните устни на Мелани се нацупиха.

— Той беше много хубав.

— Ала елементарен. — Кърби се бореше с усмивката си. — Нямаше класа, Мели. Би трябвало да си ми благодарна, че го подмавих, макар и неволно.

Адам реши, че е време да обяви присъствието си и влезе. Кърби вдигна поглед и му се усмихна, без следа от студенина или гняв.

— Здравей, Адам. Добре ли си побъбри с папа?

— Да. — Мелани, реши той, като погледна към нея, бе още потресаваща отблизо. Класическо лице, класическа фигура, обвита в бледорозова рокля, скроена стилно и семпло. — Да не ви прекъснах?

— Просто клюки. Мелани Бърджис, Адам Хейнс. Адам е наш гост за няколко седмици.

Адам пое тънката ръка с розови маникюри. Тя бе мека и гладка, без едва доловимите мазоли, които се чувстваха точно под пръстите на Кърби. Изненада се какво се бе случило през последните двадесет и

четири часа с него, което да го накара да предпочита раздърпаната художничка пред изискано облечената жена, която му се усмихваше. Може би нещо му ставаше.

— Същият Адам Хейнс? — Усмивката на Мелани стана по-топла. Бе чувала за него, имаше безупречен произход и образование. — Разбира се, че сте вие — продължи тя, преди да бе успял да отговори. — Това място привлича художниците като магнит. Аз имам една ваша картина.

— Наистина ли? — Адам запали цигарата ѝ, после и своята. — Коя?

— „Етюд в синьо“. — Мелани наклони глава да се усмихне в очите му, хитър женски номер, който бе усвоила малко след като се бе научила да ходи.

От другата страна на масата Кърби ги наблюдаваше и двамата. Две необикновени лица, реши тя. Върховете на пръстите я сърбяха да улови Адам в бронз. Преди година бе направила Мелани от слонова кост — гладка, студена и съвършена. С Адам би търсила подводните течения.

— Исках да имам тази картина, защото беше толкова силна — продължаваше Мелани. — Но едва не се отказах, защото ме натъжаваше. Помниш ли, Кърби? Ти беше там.

— Да, помня. — Когато вдигна поглед към него, очите ѝ бяха прями и весели, без следа от флирта, който проблясваше в очите на Мелани. — Страхувах се, че ще се разплаче и ще се изложи, затова се заканих, че аз ще я купя. Папа беше бесен, че не съм го сторила.

— Чичо Филип би могъл практически да събере целия „Лувър“ — сви нехайно рамене Мелани.

— Някои хора събират марки — отвърна Кърби и отново се усмихна. — Кротката сцена в моята стая е нейно произведение. Ние сме учили заедно в Париж.

— Не, не питайте — намеси се бързо Мелани и вдигна ръка. — Аз не съм художник. Аз съм моделиер, който се плъзга по повърхността.

— Само защото не искаш да се заровиш.

Мелани наклони глава, ала нито се съгласи, нито отрече.

— Аз трябва да вървя. Кажи на чичо Филип, че съм се отбила. Няма да рискувам да смутя и него.

— Остани за обед, Мел. Не сме те виждали от два месеца.

— Някой друг път. — Стана с грацията на човек, който е бил учен как да седи, как да стои и как да ходи. Адам се изправи с нея и долови полъха на „Шанел“. — Ще се видим тази седмица на приема. — С усмивка протегна ръка на Адам. — И вие ще дойдете, нали?

— С удоволствие.

— Чудесно. — Мелани отвори кожената си чанта и извади ръкавиците си. — Девет часа, Кърби. Да не забравиш. О! — По пътя към вратата се спря и се завъртя. — О, Господи, поканите бяха изпратени, преди аз... Кърби, Стюарт ще бъде там.

— Няма да си взема пистолета — успокои я със смях Кърби, но смехът ѝ не бе нито дълбок, нито безгрижен. — Изглеждаш така, сякаш някой е размазал хайвер върху твоя „Ив Сен Лоран“. Не се безпокой. — Тя замълча и за миг очите ѝ станаха студени. — Обещавам ти, няма за какво да се безпокоиш.

— Ако си сигурна... — Мелани се намръщи. Ала не бе възможно такова нещо да се обсъжда надълго и нашироко пред гостенина. — Стига да не се чувстваш неудобно.

— Няма да съм аз тази, която ще се чувства неудобно. — Безгрижната арогантност се бе върнала.

— Значи до събота. — С последна усмивка към Адам Мелани излезе от стаята.

— Красива жена — отбеляза той и се върна до масата.

— Да, изключителна. — В съгласието нямаше нито завист, нито злоба.

— Как могат две жени, две изключителни жени, които са толкова различни, да бъдат приятелки?

— Като не се опитват да се променят една друга. — Тя отново взе дървото и започна да го върти в пръстите си. — Аз не обръщам внимание на това, което приемам за недостатък у Мелани, тя не обръща внимание на моите недостатъци. — Видя скицника и молива в ръцете му и вдигна вежди: — Какво правиш?

— Някои предварителни скици. Какви са твоите недостатъци?

— Прекалено са много, за да ги изброявам. — Отново остави дървото и се облегна назад.

— А някакви добри страни?

— Десетки. — Може би бе време да го поизпита, да види какво му действа. — Лоялност... — започна весело. — От време на време търпение и честност.

— От време на време?

— Мразя да бъда свършена. — Прокара език по зъбите си. И съм страхотна в леглото.

Погледът му бързо прескочи към ироничната ѝ усмивка. Каква игра играеше Кърби Феърчайлд? Устните му трепнаха.

— Обзалагам се, че е така.

Тя се засмя, наведе се напред и опря брадичка на ръцете си.

— Ти не се стряскаш лесно, Адам. Това ме кара още повече да продължавам да се опитвам.

— Не можеш да ме стреснеш с нещо, което вече съм установил. Кой е Стюарт?

Въпросът я накара да замръзне. Бе го предизвикала, призна Кърби, сега трябваше да приеме неговото предизвикателство.

— Бивш годеник — отвърна спокойно. — Стюарт Хилър.

Името изплува в съзнанието му, но Адам продължи да скицира.

— Същият Хилър, който управлява галерия „Мерик“?

— Същият. — Той чу как гласът ѝ се напрегна. За момент му се прииска да престане, да я остави сама с нейната тайна и с нейния гняв. Ала на първо място бе работата.

— Познавам го по име — продължи Адам. — Смятах да видя галерията. Тя е на около тридесетина километра оттук, нали?

Кърби леко побледня, което го смути, но когато заговори, гласът ѝ бе стабилен.

— Да, не е далеч. При тези обстоятелства се боя, че не мога да те заведа.

— На приема може да изгладите противоречията си. — Не му бе в стила да си пъха носа в чужди работи. Това му бе противно, особено когато ставаше дума за човек, който започваше да не му е безразличен. Ала когато вдигна поглед, не видя смущение. Тя бе пламнала от гняв.

— Едва ли. — Кърби съзнателно се опитваше да успокои ръцете си. Той забеляза жеста и си помисли колко ли ѝ струваше усилието. — Сетих се, че името ми ще бъде Феърчайлд-Хилър. — Бавно сви рамене. — Това никога не може да стане.

— Галерия „Мерик“ има доста добра репутация.

— Да. Всъщност тя е собственост на майката на Мелани, която я управляваше допреди две години.

— Мелани? Не каза ли, че фамилията ѝ е Бърджис?

— Тя беше женена за Карлайл Бърджис. „Бърджис Ентърпрайзиз“. После се развеدهа.

— Значи е дъщеря на Хариет Мерик. — Актьорският състав се увеличаваше. — Госпожа Мерик е предала управлението на своята галерия на Хилър?

— До голяма степен. От време на време се намесва.

Адам видя, че Кърби се бе отпуснала достатъчно и се съсредоточи върху формата на очите ѝ. Кръгли? Не съвсем, реши той. Имаха почти бадемова форма, но отново не съвсем. Като Кърби, и те бяха неповторими.

— Каквито и да са личните ми чувства, Стюарт е способен управител. — Тя се засмя. — Откак го нае, Хариет има време да пътува. Току-що се върна от едно африканско сафари. Когато онзи ден ѝ се обадох, ми каза, че е донесла огърлица от крокодилски зъби.

За негова чест, Адам затвори очи само за миг.

— Значи семействата ви са близки. Предполагам, че баща ти е работил доста с галерия „Мерик“.

— От много отдавна. Първата изложба на папа е била там преди повече от тридесет години. Това един вид е дало тласък на кариерата едновременно на него и на Хариет. — Кърби се поизправи на стола си и се намръщи през масата. — Дай да видя какво си направил.

— След малко — измърмори той, без да обръща внимание на протегнатата ѝ ръка.

— Виждам, че когато ти е удобно, обноските ти падат до моето ниво. — Тя отново се стовари назад. Когато Адам не отговори, изкриви лице в гримаса.

— На твое място не бих го правил за дълго — посъветва я той. — Ще пострадаш. Когато започна с масло, ще трябва да се държиш прилично, иначе ще те набия.

Кърби отпусна лицето си, защото челюстта ѝ се схвана от кривене.

— Змии и гущери, ти не би ме набил. Имаш недостатъка да си кавалер, вътрешно и външно.

Адам вдигна глава и я прикова с поглед.

— Не разчитай на това.

Погледът сам по себе си спря какъвто и отговор да бе намислила. Това бе поглед не на кавалер, а на мъж, който постига своето, каквото и да му струва. Преди да бе успяла да измисли какво да каже, по стълбите и през отворената врата долетя крясък и стенание. Кърби дори не се помръдна да види какво става, само се усмихна.

— Ще ти задам два въпроса — подзе той. — Първо, какво, по дяволите, е това?

— Кое какво е, Адам? — Очите ѝ бяха гълъбовосиви и невинни.

— Този вой като на умряло.

— А, това ли. — Тя се засмя, протегна ръка и грабна скицника му. — Това е поредното избухване на папа, защото скулптурата му не се получава... Кое то, разбира се, никога няма да стане. Носът ми наистина ли е килнат така? — Прокара пръст по него. — Да, май че да. Какъв беше другият ти въпрос?

— Защо казваш „змии и гущери“ или нещо също толкова странно, когато едно просто „по дяволите“ би свършило работа?

— Това е заради пурите. Наистина трябва да покажеш тези скици на папа. Ще му е интересно да ги види.

— Какви пури? — Той измъкна скицника обратно от нея, твърдо решен да получи цялото ѝ внимание.

— Онези големи,дебели гадни неща. Папа обичаше да ги пуши. На човек му трябваше противогаз само за да влезе през вратата. Аз го молех, заплашвах, дори опитвах самата аз да ги пуша. — Кърби преглътна при неприятния спомен. — После стигнах до решението. Папа е будала.

— Така ли?

— Искам да кажа, той не може да се въздържа да не се обзалага, независимо какъв е залогът. — Тя отново докосна дървото, знаейки, че по-късно ще трябва да се върне към него. — Моят речник беше... Да кажем, цветист. Можех красноречиво да ругая на седем езика.

— Голямо постижение.

— Имаше си полза от него, повярвай ми. Обзаложих се с папа на десет хиляди долара, че мога по-дълго да не ругая, отколкото той може да не пуши. Три месеца и езикът ми, и озоновият слой бяха чисти. — Кърби стана и обиколи масата. — Целият персонал ми беше

благодарен. — Внезапно седна в скута му, отпусна глава назад и обви ръце около врата му.

— Целуни ме пак, а? Не мога да се сдържа.

Не можеше да има друга като нея, помисли Адам и затвори устните си върху нейните. С тих стон на удоволствие тя се разтопи срещу него, цялата желание.

А след това никой от тях не мислеше, само чувстваха.

Страстта бе бърза и остра. Тя нарасна дотолкова, че можеха да потънат в нея. Кърби си позволи удоволствието, защото тези неща прекалено често са кратки, прекалено често повърхностни. Искаше скоростта, топлината, потока. Риск, ала животът е нищо без тях.

Предизвикателство, но всеки ден носи своето собствено предизвикателство. Той я караше да се чувства мека, замаяна, безчувствена. Никой друг не го бе правил. Ако можеше да се отнесе, защо трябваше да не го стори? Никога досега не се бе случвало.

Нуждаеше се от това, от което никога не бе осъзнавала, че се нуждае в един мъж — сила, стабилност.

Адам почувства как първоначалната възбуда се превръща в болка — дълбока, тъпа и непрестанна. Това бе нещо, на което не можеше да се противопостави, дори нещо, от което откри, че имаше нужда. Страстта винаги бе първична, проста и безболезнена. Не бе ли разбрал, че тя бе жена, която би накарала мъжа да страда? А като го знаеше, не трябваше ли да може да го избегне? Ала болеше. Болеше го да я държи в ръцете си, толкова мека и податлива. Да я иска повече.

— Не можете ли вие двамата да почакате до след обедата? — обади се Феърчайлд от вратата.

Кърби с тиха въздишка откъсна устните си от Адам. Както бе очаквала, вкусът остана. Като дървото зад нея, той бе нещо, което щеше да я привлича отново и отново.

— Идваме — промълви тя и докосна отново устните на Адам, като обещание. После се обърна и опря буза до неговата с жест, който му се стори невъзможно сладък. — Адам ме скицираше — обясни на баща си.

— Да, виждам — изсумтя Феърчайлд. — След обедата може да те скицира колкото си иска. Гладен съм.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Храната сякаш оправи настроението на Феърчайлд. Докато напредваше със съомгата, той се впусна в дълга и подробна критика на сюрреализма. Оказа се, че разрушаването на традиционната мисъл, за да се освободи въображението, му бе харесало дотолкова, та да посвети почти цяла година от живота си на изучаването и прилагането му. Феърчайлд добродушно сви рамене и призна, че опитите му в сюрреалистичната живопис са били слаби, а стъпките му в абстракционизма съвсем малко по-добри.

— Папа изхвърли тези платна на тавана — каза Кърби на Адам, докато ровеше салатата си. — Има едно в отънъци на синьото и жълтото, с часовници с всякакви размери и форми, които някак се размиват и падат нанякъде, и с две леви обувки, пъхнати в ъгъла. Нарече го „Липса на време“.

— Беше само опит — изръмжа Феърчайлд, като гледаше неизядената порция риба на дъщеря си.

— Отказа една направо неприлична сума, която му предлагаха за картината, и я заключи на тавана като луд роднина. — Тя незабелязано прехвърли рибата си в неговата чиния. — Скоро ще изпрати там и скулптурите си.

Феърчайлд глътна едно парче риба и стисна зъби:

— Безсърдечно хлапе. — В един миг се преобрази от симпатичен ангел в злобно джудже. — Догодина по това време името на Феърчайлд ще бъде синоним на скулптура.

— Вятър и мъгла — заключи Кърби и набоде една краставица. — Този розов цвят ти отива, папа. — Наведе се и звучно го целуна по бузата. — Много прилича на мушката.

— Не си толкова голяма, че да не си спомняш как мога да постигна същия тон върху дупето ти.

— Мъчител на деца. — Тя стана и обви ръце около врата на баща си. Що се отнасяше до любовта ѝ към него, загадката на Кърби

Феърчайлд бе лесно разрешима, помисли Адам. — Излизам на разходка, преди да пожълтея и да се сбръчкам. Ти ще дойдеш ли?

— Не, не, аз имам да довърша един малък проект.

— Той я потупа по ръката и тя се напрегна. Адам видя как между двамата премина нещо, после Феърчайлд се обърна към него: — Изведи я на разходка и продължавай да... Да я скицираш — довърши със смях.

— Пита ли вече Кърби дали може да я нарисуваш? Всички я питат. — Отново се нахвърли върху съомгата. — Тя никога не им позволява.

Адам вдигна виното си.

— Аз казах на Кърби, че ще я нарисувам.

В смеха на Феърчайлд се долавяше удоволствие. Светлосините му очи светнаха от радост в предвкусване на мътещите се неприятности.

— Твърда ръка, а? Винаги е имала нужда. Не знам откъде е взела този противен характер. — Усмихна се невинно. — Трябва да се е метнала на майка си.

Адам вдигна поглед към спокойната, блага жена на портрета.

— Несъмнено.

— Виждаш ли онази картина там? — Феърчайлд посочи към портрета на Кърби като момиче. — Това е първият и последен път, когато ми позира. Трябваше да плащам на това зверче. — Намуси се, изсумтя и отново нападна рибата. — Дванадесетгодишна, а вече сметкаджийка.

— Ако ще ме обсъждате, сякаш че ме няма, аз ще отида да си взема обувките. — Без да поглежда назад, Кърби излезе от стаята.

— Не се е променила много, нали? — забеляза Адам и пресуши виното си.

— Никак даже — съгласи се гордо Феърчайлд. — Ще се надбягва с теб, момчето ми. Надявам се, че си във форма.

— В колежа тренирах лека атлетика.

Смехът на Феърчайлд бе заразителен. По дяволите, помисли Адам отново, харесвам го. Това усложняваше нещата. От другата стая чу как Кърби разгорещено спори с Изабел. Започваше да осъзнава, че усложнение бе другото име на тази жена. Това, което би трябвало да е

много проста работа, започваше да се превръща в нещо, което не му харесваше.

— Хайде, Адам. — Кърби надърна през вратата. — Казах на Изабел, че може и тя да дойде, но двамата с Монтик през цялото време трябва да поддържат разстояние от пет метра. Папа... — отметна назад конската си опашка, — наистина си мисля, че трябва да ѝ вдигнем наема. Изабел може да си потърси апартамент в града.

— Изобщо не трябваше да се съгласяваме на дългосрочен договор — изръмжа Феърчайлд и насочи цялото си внимание към съомгата на Кърби.

Адам реши да не коментира, стана и излезе навън.

Бе ветровито и топло като за септември. Паркът около къщата сияеше в цветовете на есента. Избуялите в лехите цветя разпръскваха аромат. Под един грейнал в червено и златно клен Адам видя старец в изпъстрен с кръпки гащеризон, който с дяволито безразличие събираше с гребло нападалите листа. Когато го приближиха, той се ухили с беззъбата си уста.

— Никога няма да ги събереш всичките, Джейми.

Дядото издаде някакъв хрипящ звук, който вероятно бе смях.

— Рано или късно, госпожичке. Има много време.

— Утре ще ти помогна.

— Да, и както винаги ще ги събираш и ще скачаш върху тях. — Той отново изхрипя и се почеса по брадата с кльощавата си ръка. — Гледай си работата и може да ти оставя една купчина.

Кърби, пъхнала ръце в задните си джобове, ритна едно листо.

— Голяма ли?

— Може би. Ако си добро момиче.

— Винаги има някакво условие. — Тя хвана Адам за ръката и го потегли нататък.

— Това старче ли се грижи за парка? — Дванадесет декара, изчисли той.

— Откак се е пенсионирал.

— Пенсионирал ли се е?

— Джейми се е пенсионирал, когато е навършил шестдесет и пет години. Това е било преди да се родя. — Вятърът развя косите пред очите ѝ и Кърби отметна кичурите. — Твърди, че сега е на деветдесет

и две, ала, разбира се, е на деветдесет и пет и не си го признава. — Поклати глава: — Суета.

Тя го дърпа, докато се изправиха на замайваща височина над реката. Синята лента далеч под тях изглеждаше неподвижна. Докъдето стигаше погледът, се виждаха разпилени тук-там къщички. Пейзажът, простиращ се пред тях, бе изпъстрен с преливащи се тонове и оттенъци.

На билото, където стояха, имаше само вятър, вода и небе. Кърби отметна глава назад. Изглеждаше първична, дива, непобедима. Обърна се и погледна към къщата. Изглеждаше същата.

— Защо живееш тук? — Прямите въпроси не бяха характерни за Адам. Тя вече бе променила това.

— Тук имам семейство, дом, работа.

— И самота.

Кърби размърда рамене. Макар че ресниците ѝ бяха спуснати, очите ѝ не бяха затворени.

— Тук идват хора. Това не е самота.

— Не искаш ли да пътуваш? Да видиш Флоренция, Рим, Венеция?

Както бе стъпила върху скалата, очите ѝ бяха почти на едно ниво с неговите. Когато се обърна към него, в тях я нямаше обичайната арогантност.

— Ходила съм в Европа пет пъти, преди да навърша дванадесет години. Прекарах към четири години сама в Париж, докато учех. — Погледна за момент през рамо, към нищо или към всичко, той не можеше да бъде сигурен. — Спала съм с бретонски конт в един замък, карала съм ски в швейцарските Алпи, скитала съм се из тресавищата на Корнуол. Пътувала съм и пак ще пътувам. Но... — Сега Адам знаеше, че тя гледа към къщата, защото устните ѝ трепнаха. — Но винаги се връщам у дома.

— Какво те кара да се върнеш?

— Папа. — Замълча и се усмихна широко. — Спомените, познатото. Лудостта.

— Ти много го обичаш. — Кърби можеше да направи такива неща невъзможно сложни или съвсем прости. Работата, която бе дошъл да свърши, започваше все повече да му тежи.

— Повече от всичко и от всички. — Тя говореше тихо и гласът ѝ приличаше на полъх на вятъра. — Той ми е дал всичко, което има значение — сигурност, независимост, вяност, приятелство, любов... И способността да ги върна. Искане ми се да мисля, че някой ден ще намеря някой, който да иска това от мен. Тогава мястото ми ще бъде при него.

Как можеше да устои на тази сладост, на простотата, която Кърби толкова неочаквано проявяваше? Това го нямаше в сценария, напомни си Адам, ала протегна ръка към лицето ѝ, просто за да я докосне. Когато тя вдигна своята ръка към неговата, в него се надигна нещо, което не бе страст, но бе също толкова силно.

Кърби почувства силата в него, почувства и смущението, което може би не бе по-малко от нейното. Друг път, помисли. Друг път можеше и да стане. Ала сега, точно сега имаше прекалено много други неща. Отдръпна ръката си и се обърна отново към реката.

— Не знам защо ти говоря всички тези неща — промълви тя. — Не ми е в характера. Често ли хората те допускат в личните си мисли?

— Не. Или може би аз не съм ги слушал.

Кърби се усмихна и с типичната си бърза промяна на настроението скочи от скалата.

— Ти не си такъв тип човек, на който хората биха се доверявали. — Непринудено сплете ръка в неговата. — Макар да имаш силни, широки рамене. Малко си надменен — реши тя. — И съвсем мъничко превзет.

— Превзет? — Как можеше да го привлича в един момент, а в следващия да го вбеси? — Какво искаш да кажеш с това, превзет?

Опасно ѝ заприлича на баща ѝ и Кърби преглътна.

— Съвсем мъничко — напомни, почти задавила се от смях. — Не се обиждай, Адам. Превзетостта определено има своето място в света. — Той продължаваше да я гледа намръщено и тя се прокашля да съдържа следващото си прихване. — Харесва ми как вдигаш лявата си вежда, когато си раздразнен.

— Не съм превзет — заяви Адам отчетливо и видя как устните ѝ отново трепнаха в усмивка.

— Може би съм се изразила не съвсем правилно.

— Съвсем неправилно. — Улови се, миг преди да бе вдигнал лявата си вежда. Да я вземат дяволите, помисли той и се закле, че няма

да се усмихне.

— Старомоден. — Кърби го потупа по бузата. — Сигурна съм, че това имах предвид.

— Аз пък съм сигурен, че за теб тези две думи означават едно и също. Не приемам да ме описваш с нито едната от тях.

Тя отметна глава и се вгледа в него.

— Може и да не съм права — каза колкото на него, толкова и на себе си. — Случвало ми се е да не съм права. Повози ме на конче.

— Какво?!

— На конче — повтори Кърби.

— Ти си луда. — Може да беше умна, може да беше талантива, вече го бе признал, но за част от съзнанието ѝ всеки миг бе празник.

Тя сви рамене и тръгна към къщата.

— Знаех си, че няма да искаш. Превзетите хора никога не возят на конче, нито те се возят. Това е закон.

— По дяволите. — Работеше го, а той ѝ позволяваше. За момент пъхна ръце в джобовете си и спря. Да си играе игричките с баща си, каза си Адам. Отново изруга и я настигна. — Ти си вбесяваща жена.

— Е, благодаря.

Гледаха се, той ядосан, Кърби развеселена. Накрая Адам се обърна с гръб към нея.

— Качвай се.

— Щом настояваш. — Тя пъргаво скочи на гърба му, издуха косите от очите си и погледна надолу. — Леле, колко си висок.

— Ти си ниска — поправи я той и я намести по-удобно.

— В следващия си живот ще съм метър и седемдесет.

— По-добре да добавиш малко килограми и сантиметри към фантазията си. — Ръцете ѝ леко лежаха върху раменете му, краката ѝ бяха здраво обвити около кръста му. Смешно е, помисли Адам. Смешно бе да я желае сега, когато Кърби правеше и двамата на глупаци. — Колко тежиш?

— Точно петдесет килограма. — Тя безгрижно помахна на Джейми.

— А ако извадиш камъните от джобовете си?

— Четиридесет и осем, ако искаш да бъда точна. — Засмя се и бързо го прегърна. Смехът ѝ бе топъл и смущаващ. — Можеш да направиш нещо дръзко, като например да не носиш чорапи.

— Следващото ми спонтанно действие може да бъде да те пусна да паднеш на много хубавото си задниче.

— Хубаво ли е? — Кърби лениво заклати крака. — Аз самата толкова малко виждам от него. — Задържа се още за момент, защото ѝ бе толкова хубаво, толкова приятно. Не се задълбочавай, напомни си тя. И внимавай къде стъпваш. Докато можеше да не му позволява да възстанови равновесието си, нещата щяха да вървят гладко. Наведе се напред и улови ухото му със зъби. — Благодаря за возенето, моряко. — Преди да бе успял да отговори, скочи и се втурна в къщата.

Бе нощ, късна, тъмна и тиха. Адам седеше сам в стаята си, държеше в ръка предавателя и усещаше, че му се иска да го разбие на парчета и да забрави, че някога е съществувал. Никакви лични чувства. Това бе правило номер едно и той винаги го бе следвал. Никога не се бе изкушавал да го наруши.

Бе искал да го следва и този път, напомни си. Просто този път не се получи. Усложнения, чувства, угризения — не можеше да позволи нищо от това да му пречи. Погледна към картината на Хъдзън, нарисувана от Кърби, и включи копчето.

— Макинтайър?

— Парола.

— По дяволите, това да не ти е глава от Ян Флеминг!

— Има си ред — напомни му Макинтайър бодро, ала след двадесет секунди мъртво мълчание омекна: — Добре, добре, какво си открил?

Открил съм, че съм опасно близо до момента, в който ще съм луд по една жена, която няма абсолютно никакъв смисъл за мен, помисли Адам.

— Открих, че следващия път, когато ти дойде някоя щура идея, можеш да вървиш заедно с нея по дяволите.

— Проблеми? — отсече гласът на Макинтайър в слушалката. — Ако имаш проблеми, трябваше да се обадиш.

— Проблемът е, че харесвам... Харесвам ненормалността на стареца и на дъщеря му. — Много уместна дума, помисли Адам. Самият той не бе нормален, откак за пръв път я погледна.

— Вече е твърде късно за това. Обсъждали сме го.

— Да-а — процеди Адам през зъби и изхвърли Кърби от съзнанието си. — Мелани Мерик Бърджис е близка приятелка на семейството и дъщеря на Хариет Мерик. Тя е много елегантна моделиерка, която изглежда няма никакъв дълбок интерес към живописата. Доколкото мога да кажа, струва ми се, че много поддържа Феърчайлдови. Кърби наскоро е развалила годежа си със Стюарт Хилър.

— Интересно. Кога?

— Не знам точната дата — сопна се Адам. — И не ми е приятно да се ровя в нещо толкова болезнено. — Бореше се със себе си, докато Макинтайър мълчеше. — Бих казал, някъде през последните два месеца, не повече. Още не ѝ е минало. — И я боли, добави на себе си. Не бе забравил погледа в очите ѝ. — Поканиха ме на прием в края на седмицата. Ще трябва да се запозная и с Хариет Мерик, и с Хилър. Междувременно, тук имам шанс. Пълно е с тайни проходи.

— С какво?

— Чу ме. Ако имам късмет, ще има лесен достъп до цялата къща. Макинтайър изръмжа в знак на одобрение.

— Ще можеш ли да го познаеш?

— Ако го има, ако е в къщата и ако по някакво чудо успея да го намеря в този анахронизъм, ще го позная. — Той изключи и, борейки се с желанието да запрати преподавателя в стената, го прибра обратно в куфарчето.

След като се успокои, Адам стана и започна да търси в камината механизъм. Отне му почти пет минути, но бе възмезден — една плоча със стон се отмести настрана. Той се пхна в отвора с фенерче. Бе тъмно и влажно, ала Адам шари с фенерчето по стената, докато намери вътрешния ключ. Плочата със скърцане се затвори и го остави в тъмното.

Стъпките му отекваха, чуваше стържещия звук от ноктите на плъховете. Той не обръщаше внимание нито на едното, нито на другото. За момент спря пред стената на стаята на Кърби. Каза си, че само си върши работата и без да бърза намери ключа. Запита се дали тя вече спи в огромното легло, под юргана с извезани венчални халки.

Можеше да натисне копчето и да отиде при нея. По дяволите Макинтайър и работата. По дяволите всичко, освен това, което лежеше отвъд стената. Ред, помисли и изруга. Редът му бе омръзнал до смърт.

Но Кърби бе права. Адам много добре знаеше какво бе правилно и какво не.

Той се обърна и продължи по прохода.

Коридорът внезапно свърши със стръмни стълби отляво. Адам ги изкачи и се озова в друг коридор. Докато шареше с фенерчето по стената, там изпълзя паяк. Кърби не бе преувеличила много за размера. Третият етаж, реши той, бе не по-лошо място за начало от което и да било друго.

Завъртя първия механизъм, който намери, и се провря през отвора. Прах и покривала срещу прах. Като се движеше безшумно, започна бавно, методично претърсване.

Кърби бе неспокойна. Докато Адам стоеше от другата страна на стената и се бореше с желанието да отвори плочата, тя кръстосваше стаята си. Мислеше дали да не се качи в ателието си. Работата можеше да я успокои — ала всякаква работа, която би свършила в такова настроение, щеше да е за боклука. Седна разстроена до прозореца. Видя бледото си отражение и се взря в него.

Не се владееше напълно. Би било по-лесно да си признае почти всяка друга слабост. Самообладанието бе нещо съществено, а при настоящите обстоятелства жизненоважно. Проблемът бе да си го върне.

Проблемът, поправи се Кърби, бе Адам Хейнс.

Привличане? Да, но това бе просто и с него лесно можеше да се справи. Тук имаше преплетено нещо друго, което бе всичко друго, ала не и просто. Той можеше да я обвърже, а след като бе обвързана, с нищо нямаше да може лесно да се справи.

Опря ръце на перваза на прозореца и облегна глава на тях. Адам можеше да ѝ причини болка — това бе първо, плашещото първо. Не повърхностна драскотина върху гордостта или самочувствието ѝ, а болка дълбоко вътре, където нямаше да мине.

Е, каза си тя, парен каша духа. Просто нямаше да му позволи да я обвърже, следователно нямаше да му позволи да я нарани. И тази проста логика я върна обратно към самообладанието, което ѝ липсваше. Докато методично се мъчеше да разплете мислите си, я смутиха лъчите на фарове.

Кой можеше да идва по това време, зачуди се Кърби без особена изненада. Феърчайлд имаше навика да кани хората в странни часове. Тя притисна нос към стъклото. В гърлото ѝ се надигна звук, който доста приличаше на ръмженето на Изабел.

— Ама че нахалство — измърмори Кърби, скочи и три пъти обиколи стаята, преди да облече халата си и да излезе.

Над главата ѝ Адам се гласеше отново да влезе в прохода, когато и той видя фаровете. Веднага изключи фенерчето и се скри зад прозореца. Видя как един мъж слезе от нов модел мерцедес и се насочи към къщата. Интересно, реши Адам, отказа се от прохода и тихо се плъзна в коридора.

До него долетяха гласове. Той се притаи в рамката на една врата и зачака. Стъпките се приближиха. От скривалището си Адам видя как Карти води слаб мургав мъж към ателието на Феърчайлд в кулата.

— Господин Хилър ви търси, сър. — Карти съобщи информацията, сякаш бе четири следобед, а не четири след полунощ.

— Стюарт, толкова мило, че си дошъл — прогърмя през вратата гласът на Феърчайлд.

Адам преброи до десет и тъкмо да тръгне към вратата, която Карти бе затворил, по стълбите се понесе някаква бяла вихрушка. Той изруга и притисна гръб към стената. Край него мина Кърби, толкова близо, че можеше да я докосне.

Какво, по дяволите, е това, чудеше се Адам, разкъсван между гнева и желанието да се разсмее. Стоеше тук, прикован към вратата, докато посред нощ хората си се разхождаха по стълбите на кулата.

Кърби вдигна полите на халата си и продължи на пръсти нагоре.

Това е истински кошмар, реши той. Жени с развяващи се коси, прокрадващи се през каменни коридори в прозрачни бели одежди. Тайни проходи. Скришни срещи. Един нормален, разумен човек и за секунда не би се забърквал в такива неща. Но пък Адам бе престанал да е напълно разумен още в момента, в който прекрачи през входната врата.

След като Кърби стигна до най-горното стъпало, той се прокрадна по-близо. Вниманието ѝ бе насочено към вратата на ателието. Адам бързо пресметна, изкачи стълбите и потъна в сенките зад ъгъла. Без да откъсва очи от Кърби, започна да подслушва заедно с нея.

— За какъв глупак ме мислиш? — питаше Стюарт. Бе току до Адам, разделяше ги само стената.

— За какъвто предпочиташ, за мен няма значение. Седни, момчето ми.

— Слушай, ние сме сключили сделка. Колко време мислеше, че ще ми отнеме, за да разбере, че си ме измамил?

— Всъщност, не предполагах, че ще ти отнеме толкова дълго — усмихна се Феърчайлд и потърка с палец глинения си ястреб. — Не си толкова умен, колкото те мислех, Стюарт. Още преди седмици трябваше да откриеш измамата. Не че не беше изключителна — добави с нотка на гордост. — Обаче един умен човек щеше да иска да се удостовери автентичността на картината.

Тъй като разговорът я смущаваше, Кърби се притисна още по-близо до вратата и прибра косите си зад ухото, сякаш така щеше да чува по-добре. Халатът, който вече не държеше, се разтвори и показа тънка къса нощница и гладка златиста кожа. В своя ъгъл Адам преглътна и изруга наум.

— Ние се договорихме... — повиши глас Стюарт, ала Феърчайлд го спря само с едно махване на ръката.

— Нали не ми казваш, че вярваш на глупости като честност между крадци? Време е да пораснеш, ако искаш да играеш с големите.

— Искам Рембранд, Феърчайлд.

Кърби замръзна. Адам не забеляза, защото вниманието му бе изцяло насочено към битката в кулата. За Бога, помисли той мрачно, това старо копеле наистина има картината.

— Дай ме под съд — предложи Феърчайлд безгрижно.

— Дай ми го, или ще извия мършавия ти врат. Цели десет секунди Феърчайлд гледа спокойно как лицето на Стюарт се покрива с гъста червенина.

— Така няма да го получиш. И трябва да те предупредя, че заканите ме правят раздразнителен. Виждаш ли... — Той бавно взе един парцал и започна да изтрива глината от ръцете си. — Не ми харесва как се отнесе с Кърби. Не, никак не ми хареса. — Изведнъж това вече не бе безобидният ексцентрик. Не бе нито ангел, нито джудже, а мъж. Опасен мъж. — Знаех, че тя няма да стигне дотам, да се омъжи за теб. Обаче заканите ти, след като те отрязва, ме ядосват. А когато съм ядосан, ставам отмъстителен. Слабост — добави мило. —

Но просто съм си такъв. — Светлите му очи, студени и спокойни, бяха приковани върху Стюарт. — Аз още съм ядосан, Стюарт. Когато съм готов да говоря с теб, ще ти съобщя. Междувременно, стой далеч от Кърби.

— Няма да ти се размине с това.

— Аз държа картите. — С нетърпелив жест той избута Стюарт. — Аз имам Рембранд и само аз знам къде е той. Ако започнеш да ми досаждаш, което си на път да сториш, може да реша да си го задържа. — Усмихна се, ала студенината в очите му остана. — Човек не трябва да се простира извън чергата си, Стюарт. Това е моят съвет.

Стреснат, треперещ от безсилна злоба, Стюарт се надвесил над стареца през работната маса. Бе достатъчно силен и достатъчно бесен, за да го удуши с голи ръце. Но нямаше да получи нито Рембранд, нито парите, които толкова отчаяно му трябваха.

— Ще си платиш — обеща той. — Няма да позволя да ме правиш на глупак.

— Много е късно — отбеляза безгрижно Феърчайлд. — Бягай сега. Нали можеш да намериш пътя, без да безпокоиш Карти? — Зае се отново с ястреба си, сякаш вече бе сам.

Кърби бързо се огледа къде да се скрие. За миг Адам помисли, че ще се пъкне в ъгъла, където бе той. В момента, в който тя понечи да тръгне по коридора, дръжката на вратата се завъртя. Бе отлагала прекалено дълго. Кърби притисна гръб към стената, затвори очи и се престори на невидима.

Стюарт отвори рязко вратата и излетя от стаята, заслепен от гняв. Без да поглежда назад, той се втурна надолу по стълбите. Изражението му, забеляза Адам, докато минаваше край него, бе убийствено. В момента нямаше оръжие. Ако намереше, не би се поколебал.

Кърби, неподвижна и мълчалива, изчака стъпките да заглъхнат. После пое дълбоко въздух и бързо издиша. А сега какво? Сега какво, запита се тя. Искаше ѝ се просто да зарови лице в ръцете си и да се предаде. Вместо това изправи рамене и влезе при баща си.

— Папа... — Гласът ѝ бе тих и обвиняващ. Феърчайлд стреснато вдигна глава, ала изненадата му бързо се скри зад искрена усмивка.

— Здравей, любов моя. Моят ястреб започва да диша. Ела да видиш.

Кърби отново пое дълбоко въздух. Цял живот го бе обичала, бе го поддържала. Бе го боготворила. Но всичко това не й пречеше да му се ядосва. Бавно, без да откъсва очи от баща си, прихлупи халата си и завърза колана. Докато се приближаваше към него, Феърчайлд помисли, че прилича на гангстер, насочил два пистолета срещу неговите два. Тя не би се уплашила като Хилър, реши той с прилив на гордост.

— Явно не си ме държал в течение — подзе Кърби. — Гатанка, папа. Какво общо имат Филип Феърчайлд, Стюарт Хилър и Рембранд?

— Винаги те е бивало по гатанките, сладка моя.

— Веднага, папа.

— Просто бизнес. — Той й се усмихна сърдечно, докато се чудеше колко точно трябва да й каже.

— По конкретно, ако обичаш. — Приблужи се още, така че ги разделяше само масата. — И не ме гледай така глупаво, този номер няма да мине. — Наведе се през масата и го погледна право в очите. — Чух доста неща, докато бях отвън. Кажи ми останалото.

— Подслушвала си — изцъка разочаровано с език Феърчайлд. — Грубо.

— Така се получи. А сега ми кажи или ще ти смачкам ястреба. — Избута му ръката и надвеси длан над глината.

— Противно хлапе. — Сграбчи китката й с кокалестите си пръсти. И двамата знаеха кой ще победи, ако се стигне до борба. Той въздъхна уплашено: — Добре.

Тя кимна и скръсти ръце пред гърдите си. Привичният жест го накара отново да въздъхне.

— Преди известно време Стюарт дойде при мен с едно предложение. Ти, разбира се, знаеш, че той няма и пукнат грош, независимо на какво се прави.

— Да, знам, че искаше да се ожени за мен заради парите. — Никой, освен баща й, не би доловил как гласът й леко се напрегна.

— Не го казах, за да те натъжа. — Хвана ръцете й — връзка, която се бе създала, когато за пръв път бе поела дъх.

— Знам, папа. — Кърби стисна пръстите му и пхна ръце в джобовете на халата си. — Гордостта ми беше накърнена. Сигурно трябва да се случва от време на време. Ала скромността не ми харесва

— заяви внезапно разпалено. — Никак даже. — Отметна глава и го погледна. — Останалото.

— Ами... — Феърчайлд изду бузи. — Между другите му недостатъци, Стюарт е и алчен. Трябвала му голяма сума пари, а той не виждал защо трябва да работи за тях. Решил да си услужи с автопортрета на Рембранд от галерията на Хариет.

— Откраднал го е?! — Очите на Кърби се разшириха. — Гръм и мълнии! Не съм вярвала, че е толкова смел.

— Той се мислеше за много умен. — Феърчайлд стана и отиде до малкия умивалник в ъгъла да си измие ръцете. — Хариет заминаваше на своето сафари и няколко седмици никой нямаше да отвори въпрос, че картината е изчезнала. Стюарт се държи малко диктаторски с персонала на галерията.

— Такова удоволствие е да размахваш камшик върху подчинените.

— Във всеки случай... — Феърчайлд любовно зави ястреба си за през нощта. — Той дойде при мен с едно предложение, доста низко наистина. Да направя копие, което да върне вместо оригинала на Рембранд.

Тя не бе мислила, че баща ѝ би могъл да направи нещо, което да я изненада. Със сигурност не и да я нарани.

— Папа, това е Рембранд на Хариет! — възкликна потресена.

— Хайде сега, Кърби, знаеш, че обичам Хариет. Много я обичам. — Успокоително обви ръка около раменете ѝ. — Нашият Стюарт има много малко ум в главата. Казах му, че ми трябва Рембранд, за да направя копието, и той ми го даде. — Феърчайлд поклати глава. — В това нямаше никакво предизвикателство, Кърби. Изобщо не беше забавно.

— Жалко — отбеляза тя сухо и се отпусна на един стол.

— После му казах, че оригиналът вече не ми трябва и вместо него му дадох копието. Той така и не се усъмни. — Скръсти ръце зад гърба си и се загледа в тавана. — Искане ми се да го беше видяла. Изключително. Това е една от късните работи на Рембранд, нали знаеш. Груба текстура, такава лъчезарна дълбочина...

— Папа! — прекъсна Кърби започващата лекция.

— Ох, добре, добре. — Феърчайлд с усилие се овладя. — Казах му, че ще ми отнеме още съвсем малко време, за да довърша копието и

да го обработя така, че да създам илюзия за старост. Стюарт се хвана. Такова лековерие — добави снизходително и изцъка с език. — Минаха почти три седмици и той едва тогава се сети да даде картината на анализ. Аз, разбира се, се бях постарал тя да не издържи и най-елементарната проверка.

— Разбира се — измърмори Кърби.

— Сега трябва да остави копието в галерията. А оригиналът е у мен.

Тя си даде малко време, за да преглътне всичко, което ѝ бе казал. Това не промени начина, по който се чувстваше. Бясна.

— Защо, папа? Защо го направи? Това не е като всички други. Това е Хариет.

— Хайде, Кърби, недей да губиш самообладание. Много си страшна, като се ядосаш. — Феърчайлд с всички сили се стареше да изглежда дребен и беззащитен. — Много съм стар, за да го понеса. Спомни си за кръвното ми.

— Кръвното ти да върви по дяволите. — Очите ѝ хвърляха гневни искри. — Не си мисли, че така ще ми се измъкнеш. Стар ли? Истинско дете си.

— Чувствам, че ще получа удар — прошепна той, вдъхновен от предупреждението на Кърби преди два дни. Притисна трепереща ръка към сърцето си и се олюля. — Ще свърша като ненужна купчина студени спагети. Ах, колко картини можех да направя. Светът губи един гений.

Кърби стисна юмруци и ги стовари върху работната му маса. Инструментите подскочиха и задрънчаха, а тя започна да вие. Баща ѝ прегърна ястреба си и изчака бурята да премине. Накрая Кърби задъхана се стовари обратно на стола.

— На времето те биваше повече — отбеляза той. — Мисля, че се размекваш.

— Папа! — Тя стисна зъби. — Усещам, че ще бъда принудена да те ударя по главата, а после ще ме арестуват за отцеубийство. Знаеш, че имам страх от затворени помещения. В затвора ще се побъркам. Искаш ли това да ти тежи на съвестта?

— Кърби, давал ли съм ти някога повод за най-малко притеснение?

— Не ме карай да започвам да изброявам, папа, минава полунощ. Какво си направил с Рембранд?

— Направил? — Той се намръщи и започна да си играе с покривалото на своя ястреб. — Какво искаш да кажеш с това, направил?

— Къде е картината? — попита тя, като старателно разделяше думите. — Не можеш да оставиш такава картина да се търкаля из къщата, особено след като си решил да си поканиш гости.

— Гости? А, имаш предвид Адам. Хубаво момче, вече ми харесва. — Вдигна вежди. — Ти май го намираш приемлив.

Кърби присви очи.

— Не набърквай Адам в това.

— Леле, леле, леле. — Феърчайлд се усмихна широко. — Аз пък мислех, че ти отвори дума за него.

— Къде е Рембранд? — Всичките й опити да запази спокойствие се провалиха. За момент помисли дали да не удари глава в масата, но се бе отказала от този номер още на десетгодишна възраст.

— На сигурно място, сладка моя. — Гласът му бе спокоен и доволен. — На сигурно място.

— Тук? В къщата?

— Разбира се. — Той я погледна изненадано. — Нали не искаш да го държа някъде другаде?

— Къде?!

— Няма нужда да знаеш всичко. — Феърчайлд с патетичен жест свали престилката си и я хвърли на един стол. — Просто се успокой, че е в безопасност, скрит с подobaващо уважение и любов.

— Папа!

— Кърби! — Той й се усмихна — нежна бащинска усмивка. — Едно дете трябва да има доверие на родителя си, трябва да уважава мъдростта на годините му. Ти ми имаш доверие, нали?

— Да, разбира се, но...

Феърчайлд я прекъсна с първите ноти на „Малкото момиченце на татко“, изпети с треперещ фалцет.

Тя простена и отпусна глава на масата. Кога щеше да се научи? И как щеше да се справи с него този път? Той продължи да пее, докато не се сдържа и прихна.

— Ти си непоправим. — Кърби вдигна глава и пое дълбоко въздух. — Имам ужасното чувство, че спестяваш купчина подробности и че все пак ще трябва да се съглася с теб.

— Подробности, Кърби — махна с ръка Феърчайлд. — Светът е прекалено пълен с подробности, те объркват нещата. Запомни, че изкуството отразява живота, а животът е илюзия. Хайде, уморен съм. — Той се приближи към нея и ѝ протегна ръка. — Заведи стария си папа в леглото.

Бе победена. Пое ръката му и стана. Никога, никога нямаше да се научи. И винаги, винаги щеше да го обожава. Заедно излязоха от стаята.

Адам ги гледаше как ръка за ръка тръгнаха надолу по стълбите.

— Папа... — Кърби спря само на крачка от скривалището на Адам. — Разбира се, за всичко това има логична причина, нали?

— Кърби... — Адам видя как подвижното лице се промени в спокойни, сериозни черти. — Правил ли съм някога нещо без разумна, логична причина?

Тя прихна почти беззвучно и след миг смехът ѝ зазвънтя, дълбок и мелодичен. Той отекна слабо и призрачно, а Кърби облегна глава на рамото на баща си, със светещи в полумрака очи. Адам помисли, че никога не е била по-привлекателна.

— О, моят папа — запя тя с ясен контралт. — За мен той е толкова прекрасен. — Вплете пръсти в ръката на баща си и продължи надолу по стълбите.

Доволен и от себе си, и от потомството си, Феърчайлд се включи с колебливия си фалцет. Гласовете им долитаха до Адам, докато далечината ги погълна.

Той излезе от сянката и застана в подножието на стълбите. По едно време чу смеха на Кърби, после се възцари тишина.

— Все по-любопитно и по-любопитно — измърмори Адам.

И двамата Феърчайлдови вероятно бяха луди. И двамата го очароваха.

ПЕТА ГЛАВА

На сутринта небето бе сиво, лениво валеше дребен мокрец дъждец. Адам се изкушаваше да се претърколи по корем, да затвори очи и да си представи, че е в собствения си добре подреден дом, където за основните неща се грижеше икономът и не се виждаха никакви водоливници. Отчасти от любопитство, отчасти като проява на смелост стана и се подготви да се справи с деня.

От това, което бе дочул предишната нощ, не разчиташе да научи нещо много от Кърби. Очевидно тя знаеше за Рембранд по-малко и от него. Адам бе също толкова сигурен и че няма да измъкне нищо от Феърчайлд, както и да го ръчка и подпитва. Старецът може да изглеждаше невинен и безобиден, ала бе много хитър. И потенциално опасен, помисли Адам, спомнил си колко чисто се бе справил с Хилър.

Най-добрата тактика си оставаше търсенето през нощта с помощта на проходите. За да запази разсъдъка си, определи дните за рисуване.

Изобщо не трябваше да съм тук, каза си Адам, докато стоеше под душа и се подлагаше на силните студени струи. Ако Макинтайър не ме беше подлъгал с Рембранд, изобщо нямаше да съм тук. За последен път, обеща си той, докато се бършеше. За най-последен път.

Щом свършеше тази шумотевица с Феърчайлд, рисуването щеше да бъде не само първата му работа, то щеше да бъде единствената му работа.

Облечен и доволен от идеята да прекрати допълнителната си кариера само след няколко седмици, Адам тръгна по коридора с мисълта за кафе. Вратата на Кърби бе широко отворена. Докато минаваше покрай нея, той надзърна вътре, намръщи се, спря, върна се и застана на прага.

— Добро утро, Адам. Чудесен ден, нали? — Тя му се усмихваше отдолу нагоре, застанала на главата си в ъгъла.

Адам погледна през прозореца, за да се увери, че светът си бе на мястото.

— Вали.

— Не обичаш ли дъжда? — Кърби се почеса по носа с опакото на ръката. — Погледни го по този начин. Трябва да има десетки места, където грее слънце. Всичко е относително. Добре ли спа?

— Да. — Дори и в това положение лицето ѝ сияеше, без следа от неспокойната нощ.

— Влез и ме почакай една минутка. Ще слеза на закуска с теб.

Той се приближи и застана точно срещу нея.

— Защо стоиш на глава?

— Това си е една моя теория. — Бе кръстосала крака срещу стената, а косите ѝ се спускаха на пода. — Можеш ли да седнеш за малко? Трудно ми е да ти говоря, когато главата ти е там, горе, а моята е тук, долу.

Адам знаеше, че ще съжاليا, но прилекна до нея. Пуловерът ѝ се бе свлякъл и откриваше тънкия ѝ гладък кръст.

— Благодаря. Моята теория е, че цяла нощ прекарвам в хоризонтално положение, а цял ден ще съм с главата нагоре. Затова...

— Кой знае как, успя да свие рамене. — Затова стоя на главата си сутрин и преди лягане. По този начин кръвта може за малко да циркулира по-добре.

Той стисна носа си между палеца и показалеца.

— Струва ми се, че разбирам. Ужасен съм.

— Трябва да опиташ.

— Благодаря, ще оставя кръвта си да се застоява.

— Както искаш. По-добре се отдръпни, аз ставам. Тя спусна крака и се изправи с бърза атлетична подвижност, която го изненада. Когато се озова лице в лице с него, отметна назад косата, която падаше върху лицето ѝ, и го възнагради с дълга, бавна усмивка.

— Лицето ти е червено — измърмори Адам, по-скоро като самозащита, отколкото поради някаква друга причина.

— Нищо не може да се направи, това е част от процеса. — Снощи бе прекарала доста часове в спорове със себе си. Тази сутрин си бе казала, че ще остави нещата да се случват така, както се случват. — Това е единственият път, когато се изчервявам — съобщи на Адам. — Така че, ако искаш да ми кажеш нещо смущаващо или ласкателно...

Макар да знаеше, че не бива, той обви ръце около кръста ѝ. Кърби не се отдръпна, не се приближи, просто чакаше.

— Червенината ти вече избледнява, май си изпуснах шанса.

— Утре можеш да опиташ пак. Гладен ли си?

— Да. — Устните ѝ го правеха гладен, ала още не бе готов да се изпита. — След закуска искам да прегледам дрехите ти.

— О, наистина ли? — подметна тя и прехапа език между зъбите си.

Лявата му вежда се повдигна, но само Кърби забеляза жеста.

— Заради рисуването.

— Не искаш ли голо тяло? — Смехът в очите ѝ се смени с досада и тя се отдръпна. — Това е обичайният подход.

— Аз не си губя времето с подходи. — Вгледа се в нея — студените сиви очи, които можеха да се стоплят от смях, надменните устни, които можеха да поканят и обещалят само с една усмивка. — Аз ще те рисувам, защото ти си създадена, за да бъдеш нарисувана. Ще правя любов с теб точно по същата причина.

Изражението ѝ не се промени, но пулсът ѝ се забърза. Тя не бе толкова глупава, та да се преструва дори пред себе си, че това бе от гняв. Гневът и възбудата са различни неща.

— Колко решително и нахално от твоя страна — забеляза Кърби, приближи се до тоалетната масичка, взе четката и бързо я прокара през косата си. — Аз не съм се съгласила да ти позирам, Адам, нито съм се съгласила да спя с теб. — Замахна за последен път с четката и я остави. — Всъщност, сериозно се съмнявам и за двете. Ще тръгваме ли?

Преди да бе успяла да стигне до вратата, той я хвана. Бързината му я изненада, макар че силата не. Бе се надявала да го подразни, ала когато отметна глава назад да го погледне, не видя в очите му гняв. Видя студена, търпелива решимост. Нищо не можеше да е по-нервиращо.

В следващия миг Адам бе толкова близо, че лицето му се размаза и останаха само устните. Тя не се съпротивляваше. Кърби рядко се съпротивляваше на онова, което искаше. Вместо това пушна топлината да се носи на воля из нея като бавен непрекъснат поток, едновременно ужасяващ и успокояващ.

Страст. Не си ли бе представяла винаги, че ще я има с мъжа, с когото трябва? Не бе ли чакала това от първия момент, в който се бе почувствала жена? Сега я имаше. Тя разтвори ръце да я прегърне.

Сърцето му не биеше равномерно, а би трябвало. Съзнанието му не бе ясно, а трябваше да бъде. Как можеше да победи в схватката с нея, ако губеше почва под краката си всеки път, когато бе край нея? Ако изпълнеше своето обещание — или закана — че ще станат любовници, колко още щеше да изгуби той? И да спечели, помисли, позволявайки си да потъне в нея. Рискът си струваше.

— Ще ми позираш — прошепна в устните ѝ. — И ще правиш любов с мен. Нямах избор.

Това бе думата, която я спря. Това бе фразата, която я накара да устои. Кърби винаги бе имала избор.

— Аз не...

— За никой от нас няма — довърши Адам и я пусна. — Ще изберем дрехите след закуската. — Понеже не искаше да даде на никой от двамата възможността да каже нещо, я измъкна от стаята.

Един час по-късно я домъкна обратно.

По време на закуската тя бе спокойна. Но него не можеше да го излъже. Бе разгневена и той я искаше точно разгневена. Кърби не обичаше да я надхитрят, дори за дреболии. Доставяше му удоволствие, че може да го стори. Предизвикателният, сърдит поглед в очите ѝ бе точно това, което му трябваше за портрета.

— Червено, мисля — заяви Адам. — То най-много ще ти отива.

Тя махна с ръка към гардероба си и се просна по гръб на леглото. Загледа се в тавана и се замисли за своето положение. Вярно бе, че винаги бе отказвала да я рисуват, освен на баща си. Не бе съгласна да допусне никой друг толкова близо до себе си. Като художник знаеше колко са близки отношенията между художник и модел, пък бил моделът човек или купа с плодове. Никога не бе искала да споделя дотолкова себе си с никого.

Ала Адам бе различен. Кърби можеше, ако желаше, да си каже, че това бе заради таланта му и защото той искаше да я рисува, не да я ласкае. Това не бе лъжа, но не бе и съвсем истина. Ала в определени случаи тя се чувстваше удобно с частичните истини. Ако бе честна, трябваше да признае, че бе любопитна как точно би изглеждала през неговите очи. Но това донякъде я притесняваше.

Без да помръдва, като движеше само очите си, Кърби го наблюдаваше как рови из гардероба ѝ.

Адам нямаше нужда да знае какво става в главата ѝ. Тя определено умееше да пази мислите си за себе си. Можеше да се окаже предизвикателство да го прави под острия поглед на един художник. Можеше да е интересно да види колко точно ще успее да го затрудни. Скромно кръстоса ръце върху корема си.

Докато Кърби бе заета със спора със самата себе си, той разглеждаше невероятното разнообразие от дрехи. Някои бяха съвсем като за сираче, други като за ексцентрична хлапачка. Чудеше се дали тя наистина носи пурпурната минипола и как точно изглежда с нея. Елегантни рокли от Париж и Ню Йорк висяха между военни мундири. Ако дрехите отразяваха човека, имаше повече от една Кърби Феърчайлд. Чудеше се колко от тях щеше да му покаже тя.

Адам отхвърляше дреха след дреха. Една бе прекалено безцветна, друга прекалено шик. Намери широк гащеризон, праметнат на една и съща закачалка с лъскава рокля с пайети с етикет за две хиляди долара. Отмести строг костюм, идеален като за заместник окръжен прокурор, и я намери.

Алена коприна. Бе несъмнено скъпа, ала не шик по начина, по който според него би я направила Мелани Бърджис. Квадратно деколтето, прибрано в талията, широка пола. В долния край и отвътре на подплатата имаше волани в бяло, черно и розово. Ръкавите бяха къси и бухнали, с ивици в същите цветове. Бе рокля като за богата циганка. Беше идеална.

— Това. — Той я занесе до леглото и застана над Кърби. Тя намръщено продължаваше да се взира в тавана. — Облечи я и ела в ателието. Ще направя някои скици.

Кърби заговори, без да го поглежда:

— Усещаш ли, че нито веднъж не си ме помолил да ти позирам? Каза ми, че искаш да ме нарисуваш, каза ми, че ще ме нарисуваш, но нито веднъж не попита дали може да ме нарисуваш. — Ръцете ѝ още бяха скръстени. Започна да потропва с пръст. — Инстинктът ми казва, че ти си в основата си възпитан човек, Адам. Може би просто си забравил да кажеш моля.

— Не съм забравил. — Той хвърли роклята на леглото. — Ала мисля, че чуваш прекалено много молби от мъже. Ти си жена, която с едно премигване сваля мъжете на колене. Аз нямам слабост към колениченето. — Не, нямаше слабост към колениченето и започваше

да става задължително да овладее положението, и заради двамата. — И съм свикнал не по-малко от теб да правя каквото аз реша.

Тя се вгледа в него, замислена за неговите думи и за своето положение.

— Аз още не съм премигала към теб.

— Не си ли? — прошепна Адам.

Усещаше аромата ѝ, този див, необуздан аромат, който подходеше като за самотни зимни нощи. Устните ѝ бяха нацупени, не нарочно, а от настроението ѝ. Това бе, което го изкуши. Трябваше да ги вкуси. Стори го леко, както бе смятал. Само едно докосване, само едно вкусане, после щеше да се заеме за работа. Но устните ѝ отстъпиха пред него, както цялата жена не отстъпваше. Или може би го завладяха.

Страстта го изгори. Огънят бе единственото, с което можеше да си го обясни. Пламъци, топлина и дим. Това бе нейният вкус. Дим и изкушение и обещание за безразсъдни наслади.

Вкуси, ала това вече не бе достатъчно. Трябваше да докосне.

Тялото ѝ бе дребно, нежно, нещо, което мъжът може да се страхува да вземе. Той го взе, но вече не заради нея. Заради себе си. Може да бе дребна и нежна, ала можеше да разсече мъжа на две. В това бе сигурен. Но докато я докосваше, докато я вкусваше, пет пари не даваше.

Никога не бе желал повече една жена. Кърби го караше да се чувства като ученик на задната седалка на колата, като мъж, плащаш за най-добрата проститутка във френски бордей, като съпруг, сгушен в сигурността на жена си. Нейната многостранност бе по-еротична от сатен, дантели и мъждива светлина — меките, живи устни, силните, решителни ръце. Не бе сигурен, че някога ще успее да избяга нито от едното, нито от другото. Притежавайки я, би предизвикал безкраен цикъл от усложнения, от борби, от вълнения. Тя бе опиат. Бе хвърляне от скала. Ако не внимаваше, можеше да надхвърли дозата и да се разбие в скалите.

Да се отдръпне му струваше повече, отколкото си бе представял. Кърби лежеше с полуспуснати клепачи, с едва разтворени устни. Не се увличай, каза си Адам трескаво. Вземай Рембранд и се махай. Заради това си дошъл.

— Адам... — Тя прошепна името му, сякаш никога досега не го бе произнасяла. Звучеше толкова красиво от нейните устни. Единствената мисъл, която ѝ бе останала, беше, че никой никога не я бе карал да се чувства така. И никой никога нямаше да го стори. Нещо се разтваряше в нея, ала нямаше да се бори с това. Щеше да дава. Невинността в очите ѝ бе истинска, не физическа, а емоционална. Като я видя, Адам почувства, че страстта отново пламва.

Вещица, каза си той. Цирцея. Лорелай. Трябваше да се отдръпне, преди да го бе забравил.

— Трябва да се преоблечеш.

— Адам... — Все още замаяна, Кърби протегна ръка и докосна лицето му.

— Подчертай си очите. — Той се изправи, преди да бе потънал.

— Очите ми? — Тя го гледаше неразбиращо. В съзнанието ѝ нямаше нищо, тялото ѝ пулсираше.

— И си остави косата разпусната. — Тръгна към вратата, докато Кърби с мъка се опря на лакти. — Двадесет минути.

Нямаше да му позволи да види обидата. Нямаше да си позволи да се почувства отхвърлена.

— Страхотен си, нали? — каза тихо. — И най-любезният, когото някога съм срещала. Но въпреки това може да се окажеш на колене.

Бе права — идеше му да я удуши.

— Това е риск, който ще трябва да поема. — Адам кимна и излезе. — Двадесет минути — подвикна през рамо.

Тя стисна юмруци, после бавно ги отпусна.

— На колене — обеща си. — Кълна се.

Докато беше сам в ателието на Кърби, Адам търсеше механизма за отваряне на прохода. Гледаше най-вече от любопитство. Едва ли щеше да му се наложи да тършува из стая, до която му бе даден пълен достъп, ала изпита удовлетворение, когато намери копчето. Плочата се отвори със скърцане, също толкова шумно, както и другите, които бе открил. Той надзърна бързо вътре, затвори я и се върна към най-важното — рисуването.

За него то никога не бе работа, но не бе винаги и удоволствие. Нуждата да рисува бе потребност, която можеше да бъде мека и нежна

или остра и режеща. Не работа, ала със сигурност труд, нещо също толкова изтощително като изкопаването на окоп с кирка и лопата.

Адам бе добросъвестен художник, както бе и добросъвестен човек. Може би старомоден, както го бе нарекла Кърби. Бе толкова методичен, колкото тя бе разпиляна, но творческият му процес поразително приличаше на нейния. Кърби можеше цял час да се взира в парче дърво, докато види живота в него. Той можеше да прави същото с едно платно. Тя се разтърсваше, когато видеше това, което търсеше. Адам изпитваше същото разтърсване, когато от някоя от десетките скици изскочеше нещо.

Сега само се подготвяше и бе напълно спокоен. На статива постави платното, бяло и чакащо. Внимателно избра три парчета въглен. Щеше да започне с тях. Когато чу стъпките ѝ, прехвърляше първите си неофициални скици.

Кърби се спря на вратата, отметна глава и го погледна. Той демонстративно внимателно остави скицника си на работната маса.

Косите ѝ падаха свободно и буйно върху копринените ръкави. При всяко движение златните обици и гривните звъняха. В очите ѝ, потъмнели и меки, все още тлееше гняв. Без усилие можеше да си я представи, танцуваща край жив огън под звуците на цигулки и тамбури.

Съзнаваща образа, който бе създала, тя опря ръце на кръста си и влезе в стаята. Широката алена пола се развяваше около бедрата ѝ. Кърби застана пред него и два пъти се завъртя, като всеки път обръщаше глава да го погледне през рамо. В стаята се разнесе аромат на рози и дим от дърво.

— Ти искаш да рисуваш портрет на Катрина, а? — Гласът ѝ се сниши със зноен славянски акцент. Тя прокара пръст по бузата му. Дързост, предизвикателство и след това смях, който се плъзна по кожата му, топъл и опасен. — Първо да сложиш в ръката ѝ сребро.

Би ѝ дал всичко. Кой мъж не би? Като се бореше с нея и със себе си, извади цигара.

— До източния прозорец — каза спокойно. — Там светлината е по-добра.

Не, нямаше да се измъкне толкова лесно. Зад предизвикателството и дързостта тялото ѝ още пулсираше от желание. Нямаше да му позволи да го разбере.

— Колко плащаш? — настоя Кърби и се завъртя във вихрушка от алена коприна. — Катрина не идва безплатно.

— Ще видим. — Адам едва се сдържаше да не я сграбчи за косата и да я повлече обратно. — И няма да получиш нито грош, преди да съм свършил.

С внезапна промяна на настроението тя приглади полите си.

— Нещо не е ли наред? — попита тихо. — Може би, в края на краищата, роклята не ти харесва.

Той рязко смачка цигарата.

— Да започваме.

— Мислех, че вече сме започнали — измърмори Кърби. Очите ѝ бяха блестящи и развеселени. Искаше му се да я удуши, искаше му се да пълзи пред нея. — Ти настояваше да ме рисувам.

— Не ме натискай толкова, Кърби. Имаш склонността да изкарваш най-лошата ми страна.

— Едва ли можеш да обвиняваш мен за това. Може би прекалено дълго си я държал заключена. — Тъй като бе постигнала точно реакцията, която искаше, тя стана съвсем услужлива. — А сега, къде искаш да застана?

— До източния прозорец.

Равен резултат, помисли със задоволство и се подчини.

Адам говореше само когато бе необходимо — вдигни по-високо брадичката, завърти си главата. За броени секунди успя да превърне гнева и желанието в концентрация. Дъждът валеше, ала звукът се приглушаваше от дебелиите стъклени прозорци. Вратата на кулата бе почти затворена и нямаше никакъв друг звук.

Гледаше я, изучаваше я, поглъщаше я, но мъжът и художникът работеха заедно. Може би, като я сложеше върху платното, щеше да я разбере... И себе си също. Той хвана въглена и започна.

Сега Кърби можеше да го наблюдава. Знаеше, че вниманието му бе обърнато навътре. Бе виждала десетки художници да работят — стари, млади, талантиливи, любители. Адам, както бе подозирала, бе различен.

Бе с пуловер, в който очевидно се чувстваше удобно, ала не с широка риза. Дори докато скицираше, стоеше изправен, сякаш природата му изискваше винаги да е нащрек. Това бе едно от нещата, които най-напред бе забелязала в него. Той винаги наблюдаваше.

Всеки истински художник го правеше, тя знаеше, но тук изглежда имаше още нещо.

Кърби го наричаше старомоден, като знаеше, че не бе съвсем вярно. Не съвсем. Кое бе това в него, което не се вписваше в калъпа, по който бе създаден? Висок, строен, красив, аристократичен, богат, преуспял... И дързък? Това бе думата, която ѝ идваше наум, макар да не бе съвсем сигурна защо.

В него имаше нещо неспокойно, което ѝ харесваше. То уравнивяваше зрелостта, стабилността, които не бе знаела, че иска в един мъж. Адам би бил скалата, за която да се хванеш по време на земетресение. И би бил земетресение. Тя потъваше бързо, осъзна Кърби. Номерът бе да не му позволи да го разбере и да не се направи на глупачка. Ясно бе, че тя го харесваше.

Чисто и просто.

Адам вдигна поглед и я видя как му се усмихва — обезоръжаващо, мило и без никакви усложнения. Нещо го предупреждаваше, че Кърби без защитата си бе далеч по-опасна, отколкото с нея. Когато тя сваляше гарда си, той вдигаше своя.

— Хилър не рисува ли поне малко?

Видя как усмивката ѝ угасва и се опита да не съжالياва.

— Малко.

— Не си ли му позирала?

— Не.

— Защо?

Ледът, който се появи в очите ѝ, не бе това, което искаше за портрета. Мъжът и художникът се бореха, докато Адам продължаваше да скицира.

— Да кажем, че не ми е харесвала много неговата работа.

— Предполагам, че мога да приема това като комплимент към моята.

Кърби го изгледа дълго и безизразно.

— Ако искаш.

Коварството бе част от играта, напомни си той. Това, което бе чул в ателието на Феърчайлд, не му оставяше избор.

— Изненадан съм, че не е настоявал, след като е бил влюбен в теб.

— Не е бил! — отсече тя и ледът се превърна в огън.

— Нали ти е предложил да се омъжиш за него?

— Едното няма нищо общо с другото.

Адам вдигна поглед и видя, че Кърби бе точно такава, каквато я искаше.

— Така ли?

— Аз се съгласих да се омъжа за него, без да го обичам.

Той държеше въглена на сантиметър от платното, забравил да рисува.

— Защо?

Докато го гледаше, Адам видя как гневът ѝ избледнява. За момент бе просто една уязвима жена.

— Моментът — прошепна тя. — Това вероятно е най-важният фактор, който управлява нашия живот. Ако моментът беше друг, Ромео и Жулиета щяха да си родят и отгледат половин дузина деца.

Адам започваше да разбира и от това се чувстваше само още по-неудобно.

— Ти си мислила, че е дошъл моментът да се омъжиш.

— Стюарт е хубав, много възпитан, чаровен и, поне аз си мислех така, безопасен. Осъзнах, че последното, което искам, е възпитан, чаровен, безопасен съпруг. Въпреки това предпологах, че той ме обича. Дълго не развалях годежа, защото се надявах, че ще бъде удобен мъж, такъв, който няма да иска прекалено много. — Звучеше празно. Бе празно. — Който ще ми даде деца.

— Ти искаш деца?

Гневът бързо се върна.

— Има ли нещо лошо в това? Странно ли ти се струва, че искам да имам семейство? — Направи рязко, гневно движение, от което златото отново зазвънтя. — Това може и да те шокира, ала аз имам потребности и чувства почти като истински човек. И не се чувствам длъжна да ти се оправдавам.

Бе минала половината път до вратата, преди да успее да я спре.

— Кърби, извинявай. — Тя се опита да се отскубне и Адам я хвана по-здраво. — Наистина извинявай.

— За какво? — сопна му се Кърби.

— За това, че те нараних — промълви той. — С глупостта си.

Раменете ѝ се отпуснаха бавно под дланите му и Адам разбра какво ѝ струваше това. Отново го заля чувство на вина.

— Добре де, настъпи ме по мазола, това е всичко. — Тя свали ръцете му от раменете си и отстъпи крачка назад. Адам би предпочел да му беше ударила плесница. — Дай ми една цигара, а? — Взе я, изчака го да ѝ я запали и отново се отвърна. — Когато приех предложението на Стюарт...

— Няма нужда да ми казваш всичко.

— Аз не оставям нещата до средата. — Обърна се към него и той видя, че част от дързостта се бе върнала. По някаква причина това поуспокои чувството му за вина. — Когато приех, аз казах на Стюарт, че не го обичам. Иначе не ми се струваше честно. Ако двама души ще имат отношения, които означават каквото и да е, те трябва да започнат честно, не мислиш ли?

Адам си помисли за предавателя, пъхнат в куфарчето му. Помисли за Макинтайър, който чакаше следващото му обаждане.

— Да.

Кърби кимна. Това бе един от въпросите, с които не правеше компромиси.

— Казах му, че това, което искам от него, е вяност и деца, и че в замяна ще му дам същото и привързаност, доколкото мога. — Дръпна бързо и нервно от цигарата. — Когато осъзнах, че по този начин нещата просто няма да се получат нито за него, нито за мен, отидох да се срещна с него. Не го направих безгрижно, равнодушно. За мен това беше много трудно. Можеш ли да го разбереш?

— Да, разбирам го.

Помагаше ѝ, почувства тя. Повече, отколкото съчувствието на Мелани, повече дори от неизречената подкрепа на баща ѝ. Простото разбиране на Адам ѝ помагаше.

— Не мина добре. Знаех, че ще спорим, но не очаквах спорът да стигне чак дотам. Той направи някои цветисти забележки по повод на моите майчински способности и моето минало. Както и да е, след толкова проляна кръв се разбра истинската причина да иска да се ожени за мен. — Дръпна за последен път от цигарата, смачка я и се стовари на един стол. — Стюарт никога не ме е обичал. През цялото време ми е изневерявал. Не мисля, че е било нещо сериозно. — Ала замълча, защото знаеше, че е било. — През цялото време, докато се е преструвал, че ме обича, всъщност ме е използвал. — Когато вдигна очи, обидата се бе върнала в погледа ѝ. Кърби не го знаеше, иначе

щеше да се намрази заради това. — Можеш ли да си представиш какво е да разбереш, че всеки път, когато някой те е прегръщал, когато е говорил с теб, е мислил с какво може да си му полезна? — Тя взе парчето полуоформено дърво, което щеше да бъде нейният „Гняв“. — Полезна — повтори. — Каква гадна дума. Не реагирах така добре, както би трябвало.

Адам забрави за Макинтайър, за Рембранд и за работата, която продължаваше да трябва да свърши. Приблужи се, седна до нея и хвана ръцете ѝ. Под дланите му бе нейният „Гняв“.

— Не мога да си представя някой мъж да мисли за теб като за полезна.

Когато Кърби вдигна поглед, вече се усмихваше.

— Колко добре го каза. Идеално. — Прекалено идеално като за бързо разпадащата ѝ се защита. Тъй като знаеше, че ѝ трябва много малко, за да се обръща към него сега и по-късно, тя разведри настроението. — Радвам се, че ще бъдеш в събота.

— На приема?

— Можеш да ми хвърляш дълги изпепеляващи погледи и всички ще си мислят, че съм зарязала Стюарт заради теб. Много си падам по злостното отмъщение.

Той се засмя и поднесе ръцете ѝ към устните си.

— Не се променяй — каза ѝ внезапно сериозно, от което Кърби отново се почувства несигурна.

— Нямам намерение. Адам... О, пух и перушина, ти пък какво правиш тук?

Той предпазливо обърна глава и видя как в стаята се втурна Монтик.

— Той няма да разнесе клюките.

— Не е там работата. Казвала съм ти, че не ти е позволено да идваш тук.

Без да ѝ обръща внимание, Монтик се затича, скочи непохватно и се стовари в скута на Адам.

— Хитро малко дяволче — реши Адам и почеса клюмналите му уши.

— Ъ-ъ-ъ, Адам, на твое място не бих го правила.

— Защо?

— Търсиш си белята.

— Не ставай смешна. Той е безобиден.

— О, да, той да. Тя обаче не е. — Кърби кимна към вратата, през която се промъкна Изабел. — Сега се оправяй сам. Аз те предупредих. — Отметна глава и спокойно срещна погледа на Изабел. — Аз нямам нищо общо с това.

Изабел премигна два пъти и насочи погледа си към Адам. Кърби реши, че нейните отговорности стигат дотук, въздъхна и стана.

— Нищо не мога да направя — обясни на Адам и го потупа по рамото. — Сам си го изпроси. — И с тези думи се изнесе от стаята, като заобикаляше отдалеч котката.

— Не съм го молил да идва тук — започна Адам и се намръщи към Изабел. — И в това не може да има нищо лошо... Господи! — прошепна той. — Хвана ме на местопрестъплението!

ШЕСТА ГЛАВА

— Хайде да се поразходим — предложи Кърби, когато следобедът преваля, а Феърчайлд продължаваше да не помръдва от ателието си. Нямахте и да помръдне, тя знаеше, преди Ван Гог да е довършен до най-малките подробности. Трябваше за малко да се измъкне и да забрави за любимите занимания на баща си, иначе щеше да се побърка.

— Вали — възрази Адам, който, без да бърза, допиваше кафето си.

— Каза го вече. — Кърби бутна настрани своята чаша и стана. — Добре тогава, ще кажа на Карти да ти донесе халат и една хубава чаша чай.

— Това психологическа атака ли е?

— Подейства ли ти?

— Ще си взема якето. — Той излезе от стаята, без да обръща внимание на смеха ѝ.

Навън продължаваше да ръми. От листата капеше. Тънките пръсти на мъглата се извиваха над земята. Адам се свиваше в якето си и мислеше, че това бе отвратително време за разходки. Тя крачеше до него, вдигнала лице към небето.

Бе възнамерявал да прекара следобеда в рисуване, ала може би така бе по-добре. Ако трябваше да я улови с цветове и замах на четката, трябваше да я опознае по-добре. Това не бе лека задача, помисли той, но странно привлекателна.

Въздухът бе натезжал от мириса на есен, небето бе мрачно. За пръв път, откак я срещна, Адам почувства спокойствието на Кърби. Вървяха мълчаливо, а дъждът се сипеше над тях.

Тя бе доволна. С изненада го установи, защото толкова рядко изпитваше това чувство. Вплела ръка в неговата, бе доволна да върви, докато в краката им се стелеше мъгла, а върху главите им се сипеше дребният студен дъждец. Бе доволна от дъжда, от студа и от

намръщеного небе. По-късно щеше да дойде времето за бумтящия огън и топлото бренди.

— Адам, виждаш ли онази леха с божурите?

— М-м-м?

— Божурите, искам да откъсна няколко. Ти трябва да ме пазиш.

— От какво да те пазя? — Той отметна мократа коса от очите си.

— От Джейми, разбира се. Той не дава никой да му пипа цветята.

— Това са твои цветя.

— Не, на Джейми са.

— Той работи за теб.

— Какво общо има това? — Кърби сложи ръка на рамото му и се огледа. — Ако ме хване, ще се ядоса и няма да ми остави никакви листа. Ще бъда бърза, правила съм го и друг път.

— Но ако ти...

— Няма време за спорове. Сега, ще наблюдаваш онзи прозорец там. Джейми сигурно е в кухнята и си пие кафето с Тюлип. Като го видиш, дай ми сигнал.

Дали се съгласи с нея, защото така бе по-лесно, или защото се поддаваше на настроението ѝ, Адам не бе сигурен. Ала отиде до прозореца и надзърна вътре. Джейми седеше до една голяма кръгла маса, стиснал в мършавите си ръце чаша кафе. Адам се обърна и ѝ кимна.

Кърби се втурна като светкавица към лехата и започна да къса стъблата. Косата ѝ, тъмна и мокра, падна като завеса пред лицето. Ръцете ѝ бяха пълни с есенни цветя. Трябваше да бъде нарисувана и така, помисли Адам. В мъглата, с ръце, пълни с цветя. Може би щеше да успее да улови в портрета тези странни проблясъци на невинност.

Разсеяно погледна към прозореца и с нелепа паника видя как Джейми става от масата и се насочва към кухненската врата. Забравил всяка логика, Адам се втурна към Кърби.

— Идва!

Тя изненадващо бързо изскочи от лехата и продължи да върви. Макар че тичаше с всички сили, той успя да я настигне едва след като бяха завили зад ъгъла на къщата. Задъхана, заливаща се от смях, Кърби се хвърли върху него.

— Успяхме!

— За една бройка — съгласи се Адам. И неговото сърце се блъскаше в гърдите. От тичането? Може би. И той бе задъхан. От играта? Вероятно. Бяха мокри, бяха близо един до друг и мъглата ги обгръщаше. Изглежда вече нямаше избор.

Без да откъсва очи от нея, Адам отметна мокрите кичури от лицето ѝ. Страните ѝ бяха студени, мокри и гладки. Но устните ѝ, когато се спусна към тях, бяха топли и чакащи.

Не го бе планирала по този начин. Ако имаше време да помисли, щеше да каже, че не го иска по този начин. Тя не искаше да бъде слаба. Не искаше съзнанието ѝ да е замъглено. Изглежда вече нямаше избор.

Той вкусваше дъжда върху нея, свеж и невинен. Долавяше острия аромат на цветята, притиснати между тях. Не можеше да задържи дланите си върху косите ѝ, меки и натезжали от влагата. Искаше я по-близо. Искаше я цялата, ала не по начина, по който я бе поискал отначало, а по всякакъв начин. Това вече не бе простото желание на един мъж към една жена, а неговото желание към нея. Изключително, безапелационно, невъзможно.

Кърби бе искала да се влюби, но както тя иска, когато тя иска. Не се предполагаше това да се случи със светкавици и гръмотевици, които я оставяха разтреперена. Не се предполагаше да се случи без позволение. Потресена, Кърби се отдръпна. Това нямаше да се случи, преди да е готова. Толкова. Нервите ѝ отново бяха пред скъсване, ала тя се усмихна:

— Май успяхме да ги смачкаме. — Когато Адам понечи да я привлече обратно към себе си, Кърби пъкна цветята в ръцете му. — За теб са.

— За мен? — Той погледна към божурите, които държаха между тях.

— Да, не обичаш ли цветя?

— Обичам цветя — измърмори Адам и усети, че без да иска, се бе развълнувал от подаръка не по-малко, отколкото от целувката. — Май никой досега не ми е давал цветя.

— Така ли? — Тя го изгледа замислено. През всичките тези години бе подарявала купища цветя, орхидеи, лилии, рози, още рози, докато бяха започнали да не значат почти нищо. Бавно се усмихна и вдигна ръка към гърдите му. — Ако знаех, щях да ти набера още.

Зад тях се отвори един прозорец.

— Нямате ли си друга работа, че седите да се целувате на дъжда? — поинтересува се сърдито Феърчайлд. — Ако искате да се гушкате, влизайте вътре. Не понасям кихане и подсмърчане! — Прозорецът с трясък се затвори.

— Ужасно си мокър — изкоментира Кърби, сякаш не бе забелязала непреставашия дъжд. Хвана го за ръката и тръгнаха заедно към вратата, която се отвори пред тях от винаги чакащия Карти.

— Благодаря. — Кърби свали просмуканото си с вода яке. — Ще ни трябва една ваза за цветята, Карти. Те са за стаята на господин Хейнс. Внимавай Джейми да не те види, а?

— Естествено, госпожице. — Карти взе подгизналите якета и капещите цветя и тръгна по коридора.

— Къде сте го намерили? — зачуди се Адам на глас. — Той е невероятен.

— Карти ли? — Тя изтръска главата си като мокро куче. — Папа го доведе от Англия. Мисля, че е бил шпионин, а може би е самохвалко. Във всеки случай, явно е видял какво ли не.

— Е, деца, добре ли се позабавлявахте? — Феърчайлд изскочи от гостната, усмихнат самодоволно. Бе с изпоцапана с бои престилка. — Работата ми е завършена и сега съм свободен да отдам цялото си внимание на скулптурата. Време е да се обадя на Виктор Алварес — измърмори той. — Достатъчно го оставих да се мотае.

— Ще се помотае до след кафето, папа. — Кърби изпрати на баща си един бърз предупредителен поглед, който Адам би пропуснал, ако не я наблюдаваше толкова внимателно. — Покани Адам в гостната, а аз ще се погрижа.

Тя го занимава до края на деня. Нарочно, сети се Адам. Ставаше нещо, което Кърби не искаше той да усети. По време на вечерята тя отново бе идеалната домакиня. Докато пиеха кафе с бренди, го забавляваше със задълбочена дискусия върху бароковото изкуство. Макар че без никакви усилия поддържаше разговора и бе чаровна, Адам бе сигурен, че за това си имаше скрита причина. Още едно нещо, което трябваше да открие.

Не би могла да постави сцената по-добре, мислеше той. Тиха стая, пращящ огън, интелигентен разговор. И наблюдаваше баща си като сокол.

Когато влезе Монтик, сцената се промени. Мърлявото кученце отново скочи на коленете на Адам и се настани в скута му.

— Как, по дяволите, е влязъл тук? — ядоса се Феърчайлд.

— Адам го насърчава — заяви Кърби и отпи от брендите си. — Ние не можем да се смятаме за отговорни.

— Не бих казал. — Феърчайлд изгледа със стоманен поглед и Адам, и Монтик. — А ако онова... Онова създание отново заплаши със съд, Адам ще трябва сам да си наеме адвокат. Аз нямам намерение да се забърквам в дела, особено когато имам моя си работа със сеньор Алварес. Кое време е в Бразилия?

— Някое време — измърмори Кърби.

— Веднага ще му се обадя и ще приключа с тази работа, преди да са ни затрупали с повиквателни.

Адам остави брендите си и почеса Монтик зад ушите.

— Вие двамата нали не очаквате сериозно да повярвам, че се страхувате да не ви осъди една котка?

Кърби прокара пръст по ръба на чашата си.

— Едва ли има смисъл да му разкажем какво стана миналата година, когато се опитахме да я изселим.

— Не! — Феърчайлд скочи и се втурна към вратата.

— Не искам да говоря за това. Не искам да си го спомням. Отивам да звънна в Бразилия.

— Ах, Адам... — въздъхна Кърби и многозначително погледна към вратата.

Адам нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че влиза Изабел.

— Няма да се уплаша от една котка.

— Много смело от твоя страна, сигурна съм. — Тя допи брендите си и стана. — Както съм сигурна и че ще разбереш, ако те оставя на твоята смелост. Аз наистина трябва да си подредя гардероба.

За втори път този ден Адам се оказа насаме с едно куче и една котка.

Половин час по-късно, след като бе загубил състезанието по гледане с Изабел, той заключи вратата си и се свърза с Макинтайър. С кратки, сбити фрази, които Макинтайър винаги бе одобрявал, му разказа разговора, който бе подслушал през нощта.

— Връзва се — заяви той. Адам почти го виждаше как потрива ръце. — Доста неща си научил за толкова кратко време. Проверката на Хилър показва, че той живее от заеми и репутация, но и двете вече са на изчерпване. Нямах ли представа къде я крие Феърчайлд?

— Изненадан съм, че не я е окачил на видно място. — Адам запали цигара и погледна към картината на Тициан на отсрещната стена. — Би било напълно в негов стил. На два пъти спомена някой си Виктор Алварес от Бразилия. Пече се някаква сделка.

— Ще видя какво мога да изровя. Може би ще продава Рембранд.

— Той едва ли има нужда от пари.

— На някои хора никога не им е достатъчно.

— Да-а. — Ала не се връзваше. Просто не се връзваше. — Ще ти се обадя по-късно.

Адам се замисли, но за малко. Колкото по-бързо стигнеше до нещо действително, толкова по-бързо щеше да се освободи. Отвори плочата и се зае за работа.

Сутринта Кърби позира на Адам повече от два часа, без ни най-малко да възразява. Ако си мислеше, че услужливостта и лъчезарното ѝ настроение бяха специално предназначени да го объркат, бе абсолютно прав. Освен това го държеше зает, докато баща ѝ уреждаше последните подробности по изнасянето на Ван Гог.

Предишната нощ Адам бе работил до след полунощ, ала не бе открил нищо. Където и да бе заврял Феърчайлд картината, бе я скрил добре. Претърсването на третия етаж бе почти завършено. Време бе да се погледне другаде.

„Скрит с уважение и любов“, спомни си Адам. Най-вероятно това изключваше тъмницата и тавана. Имаше шанс да се наложи да им отдели известно време, но засега смяташе първо да се съсредоточи върху основната част на къщата. Главната му цел щяха да са личните стаи на Феърчайлд, ала още не бе решил кога и как ще се справи с тях.

След като сеансът свърши и Кърби се зае със собствената си работа, Адам започна да се върти из първия етаж. Никой не го питаше какво прави там. Той бе гост и му имаха доверие. Предполагаше се да е така, напомни си Адам, когато се почувства неудобно. Една от причините Макинтайър да го привлече към тази работа бе, че щеше да

има лесен достъп до Феърчайлдови и до къщата. Като обществено положение и като професия той бе един от тях. Те нямаха причина да подозират един добре възпитан преуспял художник, когото са поканили в своя дом. И колкото повече Адам се опитваше да оправдае действията си, толкова повече го разяждаше чувството на вина.

Достатъчно, каза си той, загледан в притъмняващото небе. Стигаше му за един ден. Време бе да се качи горе и да се преоблече за приема на Мелани Бърджис. Там щеше да се запознае със Стюарт Хилър и Хариет Мерик. Там нямаше емоционална обвързаност, която да го кара да се чувства като шпионин и крадец. Изруга се наум и пое по стълбите.

— Извинете ме, господин Хейнс... — Адам нетърпеливо се обърна и видя Тюлип. — Нагоре ли отивате?

— Да. — Той се отмести да ѝ направи път.

— Тогава занесете ѝ това и я накарайте да го изпие. — Тюлип пхна в ръката му висока стъклена чаша с млечнобяла течност. — Всичкото — добави строго и се заклатушка към кухнята.

Откъде бяха намерили прислужниците си, помисли Адам и намръщено погледна към чашата в ръката си. И защо, за Бога, бе позволил на една от тях да му нарежда? „Когато си в Рим, прави като римляните“, каза си той и отново пое по стълбите.

Под „нея“ Тюлип очевидно разбираше Кърби. Адам почука на вратата ѝ и подуши със съмнение течността.

— Можеш да го донесеш — разнесе се гласът ѝ отвътре. — Обаче няма да го изпия. Заплашвай ме колкото си искаш.

Добре, реши той и отвори. Спалнята бе празна, но Адам долавяше аромата ѝ.

— Бъди колкото можеш гадна — подкани Кърби. — Можеш да ме плашиш с приказки за стомашни разстройства и недостиг на витамини. Аз съм здрава като бик.

Топлият зноен аромат го обливаше. С чашата в ръка той влезе и се насочи към банята, откъдето излизаше пара, уханна и влажна като дъждовна гора. Кърби, вдигнала косата на върха на главата си, се бе излегнала в огромна вана. Над нея се спускаха висящи растения, зелени и влажни. Повърхността бе покрита с бяла пяна.

— Значи е изпратила теб, така ли? — Без да се смущава, тя продължаваше да търка рамото си с една голяма гъба. Пяната, реши

Кърби, я покриваше по-благопристойно, отколкото облеклата на повечето жени на приема довечера. — Е, влез тогава и стига си се мръщил. Няма да те карам да ми изтриеш гърба.

Адам помисли за Клеопатра на нейния кораб. Колко ли още мъже е побърквала, освен Цезар и Антоний? Погледна към високата огледална стена зад умивалника. Бе замъглена от парата, която се вдигаше от ваната.

— Знаеш ли какво е това? — попита тя и взе сапуна. Сапунът бе светлорозов и оставаше тънка пяна по кожата ѝ. — Това е една отвратителна на вкус смеска, която Тюлип периодично се опитва да ме насили да изпия. — Направи гримаса, вдигна един изненадващо дълъг крак и го насапуниса. — Каж ми истината, Адам, ти би ли пил доброволно сурови яйца?

Той я гледаше как гали прасеца си със сапуна и с върховете на пръстите си.

— Не мога да кажа, че бих.

— Добре тогава. — Удовлетворена от отговора, Кърби смени краката. — Изсипи го в умивалника.

— Тя ми каза да те накарам да го изпиеш. Всичкото — добави Адам. Започваше да се забавлява.

Кърби издаде напред долната си устна и се замисли.

— Поставила те е в доста неловко положение, а?

— Доста.

— Виж какво ще ти кажа, ще пийна малко. После, като те пита дали съм пила, ще кажеш да. Опитвам се да съкращавам лъжите си.

Той ѝ подаде чашата. Тя отпи и се намръщи.

— Не съм сигурен дали по този начин си честна.

— Казах да ги съкратя, не да ги премахна. В умивалника — добави Кърби. — Освен ако не искаш да го допиеш.

— Този път ще пропусна. — Изля го и седна на ръба на ваната.

Изненадана от движението, тя сви пръсти около сапуна, той се изплъзна и цопна във водата.

— Хидрофобия — измърмори Кърби. — Не, не си прави труда, ще го намеря. — Пъхна ръката си вътре и започна да търси. — Човек все си мисли, че биха могли да направят сапун, който да не се изплъзна вечно от ръцете ти. — Бе доволна, че има с какво да се занимава.

Хвана отново сапуна. — Аха! Много ти благодаря, че ми донесе тази гадост, Адам. Сега, ако обичаш...

— Аз не бързам. — Той лениво взе гъбата. — Беше споменала нещо за изтриване на гърба.

— Кражба! — изгърмя гласът на Феърчайлд, а след миг в банята влетя и самият той. — Извикайте полицията. Извикайте ФБР. Адам, ти ще си свидетел. — Той кимна, без да намира нищо странно в аудиенцията.

— Толкова съм доволна, че имам голяма баня — изсумтя Кърби. — Жалко, че не се сетих да сервирам освежителни напитки. — С облекчение от прекъсването прокара сапуна по ръката си. — Какво е откраднатото, папа? Уличната сцена на Моне? Портретът на Реноар? Знам, твоите сладки чорапи.

— Черният ми вечерен костюм! — Феърчайлд драматично вдигна пръст към тавана. — Ще трябва да вземем отпечатъци.

— Очевидно е откраднат от някой психопат с мания за официални облекла — заключи Кърби. — Обичам мистериите. Да изброим заподозрените. — Тя отметна кичур коса от очите си и се облегна назад — един гол, еротичен Шерлок Холмс. — Адам, имаш ли алиби?

Той се поусмихна и завъртя мократа гъба в ръцете си.

— Цял следобед прелъстявах Поли.

Очите ѝ светнаха развеселено. Знаеше си, че си го бива.

— Това няма да мине — отсече строго. — Да се прелъсти Поли не би отнело повече от петнайсет минути. Предполагам, ти имаш черен вечерен костюм?

— Веществено доказателство.

— Заповед за обиск — вдъхнови се Феърчайлд. — Ще получим заповед за обиск и ще претърсим цялата къща.

— Ще отнеме много време — реши Кърби. — Всъщност, папа, мисля, че ще е най-добре да потърсим Карти.

— Икономът го е направил — възкликна радостно Феърчайлд, после веднага помръкна: — Не, моят костюм никога не би станал на Карти.

— Вярно е. Въпреки това, макар че не искам да доноснича, дочух как Карти казва на Тюлип, че ще вземе костюма ти.

— Доверие — обърна се Феърчайлд към Адам. — Не можеш да имаш доверие на никого.

— Предполагам, мотивите му са били да го изчетка и да го изглади. — Тя потъна до шия и се вгледа в пръстите на краката си. — Ако го обвиниш, той буквално ще рухне, сигурна съм.

— Много добре. — Феърчайлд потърка тънките си подвижни ръце. — Ще се справя сам с това, за да не се разчува.

— Смел човек — реши Кърби, когато баща ѝ излезе от банята и, спокойна и развеселена, се усмихна на Адам: — Е, мехурчетата ми изглеждат започват да се пукат, така че по-добре да довършим този разговор по някое друго време.

Той протегна ръка, хвана верижката и издърпа старомодната запушалка.

— Идва моментът, когато ще започнем и ще довършим нещо много повече от разговор.

Кърби напрегнато гледаше как се снишава нивото на водата, а с нея и последната ѝ защита. Когато си притиснат до стената, бе установила тя, е най-добре да се правиш, че не ти пука. Опитва се да се усмихне, макар че усмивката не успя съвсем да скрие нервността ѝ.

— Съобщи ми, когато си готов.

— Така и смятам да постъпя — отговори той тихо и, без дума повече, излезе и я остави сама.

По-късно, докато се спускаше по стълбите, Адам чу гласа ѝ и се ухили.

— Да, Тюлип, изпих онова ужасно нещо. Няма да те изложа, като припадна от недохранване в хола на Мерик. — В тихото мърморене, което се чу в отговор, звучеше неудовлетворение. — Вятър и мъгла, цял живот ходя на високи токчета. И не са петнайсет сантиметра, само осем. Защо не отидеш да опечеш един кекс?

Той чу как Тюлип отвърна нещо намусено, после излезе от стаята и мина покрай него, без да го забележи.

— Адам, слава Богу. Да тръгваме, преди да е намерила още нещо, за което да се заяжда с мен.

Роклята ѝ бе чисто бяла, тънка и ефирна. Покриваше раменете, издигаше се високо на врата, скромна като монахиня, знойна като

тропическа нощ. Косата ѝ падаше върху раменете, черна и права.

Кърби я отметна назад, взе черна пелерина и я наметна. За момент застана неподвижно да я нагласи, докато светлината на лампите се отразяваше от липсата на цвят. Приличаше на портрет от Моне — силна, романтична и безвременна.

— Ти си невероятно красиво създание, Кърби.

И двамата спряха и се погледнаха. Бе правил и преди комплименти, с повече стил, с повече финес, ала не бе изричал нито един толкова искрено. Бе чувала ласкателства от принцове, на чужди езици и с изискани фрази. Никога стомахът ѝ не се бе свивал.

— Благодаря — успя да отвърне тя. — Ти също. — Протегна му ръка, макар вече да не бе сигурна, че е разумно. — Готов ли си?

— Да. Баща ти?

— Той вече тръгна. — И колкото по-бързо тръгнаха и те, толкова по-добре. Имаше нужда от още малко време, преди отново да остане насаме с него. — Ние не пътуваме заедно на приеми, особено у Хариет. Папа обича да отиде рано и обикновено остава до по-късно, като се опитва да убеди Хариет да си легне с него. Поръчах да докарат колата ми. — Затвори вратата и го поведе към едно сребристо порше. — Предпочитам да карам аз, вместо да ти показвам пътя, ако не възразяваш.

Кърби седна на шофьорското място, без да дочака отговор.

— Добре — съгласи се Адам.

— Чудесна нощ. — Тя завъртя ключа и всичко завибрира под краката им. — Пълнолуние, много звезди. — Плавно отпусна спирачката и съединителя и натисна газта. Понесоха се с рев по пътя и Адам бе отхвърлен назад върху облегалката. — Хариет ще ти хареса — продължаваше Кърби, като превключваше скоростите, докато той гледаше размазания от скоростта пейзаж. — Тя ми е като майка. — Когато стигнаха до главния път, превключи на по-ниска скорост и рязко зави наляво. Гумите изсвистяха. — Ти, разбира се, вече познаваш Мели. Надявам се, че тази вечер няма съвсем да ме изоставиш, след като я видиш отново.

Адам заби крака в пода.

— Забелязва ли я някой, когато ти си наблизо? — Интересно, дали щяха да стигнат до дома на Мерик живи?

— Разбира се. — Кърби се обърна към него, изненадана от въпроса.

— Боже мили, гледай къде караш! — Той не много нежно завъртя главата ѝ напред.

— Мели е най-идеално красивата жена, която познавам. — Кърби отново превключи на по-ниска предавка за един десен завой, после пак ускори. — Тя е много способен моделиер и много, много порядъчна. Дори не поиска издръжка от съпруга си, когато се разведоха. Гордост, предполагам, но пък тогава нямаше да мисли за пари. От твоята страна се открива прекрасен изглед към Хъдзън. — Наведе се да му покаже. Колата се отклони.

— Предпочитам да го гледам оттук, благодаря — заяви Адам и я натисна обратно на седалката. — Винаги ли караш така?

— Да. Оттук се завива към галерията — продължи тя и неопределено махна с ръка. Колата профуча край отбивката. Адам погледна към скоростомера.

— Караш със сто и четиридесет.

— Нощем винаги карам по-бавно.

— Това е добра новина — измърмори той и щракна със запалката си.

— Ето я къщата пред нас. — Кърби мина на пълна скорост през два поредни завоя. — Много е красива, като е цялата така осветена.

Къщата бе бяла и солидна, от типа къщи, които човек очаква да види на склона над реката. Тя сияеше с елегантността на десетки прозорци. Без да намалява скоростта, Кърби влетя в кръглата алея. Със скърцане на спирачки и приглушена ругатня от Адам поршето спря пред главния вход.

Той протегна ръка, измъкна ключовете и ги пъкна в джоба си.

— На връщане аз ще карам.

— Колко предвидливо. — Тя подаде ръка на камериера и слезе. — Значи не трябва да се ограничавам до една чаша. Шампанско — реши Кърби и тръгна до него по стълбите. — Нощ само за шампанско.

В мига, в който вратата се отвори, тя потъна във водовъртеж от ослепителни развяващи се коприни.

— Хариет! — Кърби прегърна внушителната жена с буйна червена коса. — Много се радвам да те видя, обаче изкуствените челюсти на твоя крокодил ме хапят.

— Извинявай, скъпа. — Хариет хвана колието си и се отдръпна да я целуне по двете бузи. Тя бе впечатляваща жена, с тяло от типа, който Рубенс бе обезсмъртил. Лицето ѝ бе широко и гладко, с тъмnozелени очи и проблясващи по клепачите сребристи сенки. Хариет не обичаше полутоновете. — А това трябва да е вашият гост — продължи тя и бързо измери с поглед Адам.

— Хариет Мерик, Адам Хейнс — представи ги Кърби, засмя се и щипна Хариет по бузата. — И се дръж прилично, иначе папа ще го накара той да избере оръжията.

— Чудесна идея. — Без да пуска Кърби, Хариет протегна свободната си ръка на Адам. — Сигурна съм, че имате да ми разкажете една смайваща история на вашия живот, Адам.

— Ще измисля.

— Идеално. — Харесваше ѝ. — Вече се събра тълпа, макар че повечето са от досадните приятели на Мелани от ателието.

— Хариет, трябва да си по-толерантна.

— Не, не трябва. — Тя отметна назад непокорната си коса. — Измъчих се да съм любезна. Сега, след като вече си тук, няма нужда.

— Кърби! — В стаята доплува Мелани, цялата в бледосиньо. — Каква картина си. Вземи пелерината ѝ, Елън, макар че е жалко да се разваля ефекта. — С усмивка протегна ръка на Адам, докато една прислужница свали пелерината от раменете на Кърби. — Толкова се радвам, че дойдохте. Изглежда тук има някои наши общи познати. Бърмингамови и Майкъл Тауърз от Ню Йорк. Помниш ли Майкъл, Кърби?

— Собственикът на рекламна агенция, който трака със зъби?

Хариет избухна в смях, а Адам едва се сдържаше. Мелани с въздишка ги поведе към гостите.

— Опитвай се да се държиш прилично, а? — Ала Адам не разбра дали Мелани го каза на Кърби или на майка си.

Това бе светът, с който бе свикнал — елегантни хора в елегантни облекла, водещи подходящи разговори. Бе израснал в света на обузданото богатство, в който шампанското шипеше тихо, а достойнството бе също толкова съществено, както и престижният университет. Той разбираше този свят, подхождаше му.

След петнадесет минути се оказа разделен от Кърби и отегчен до смърт.

— Решила съм да направя едно пътешествие из австралийските пустини — съобщи Хариет на Кърби и докосна с пръст колието от крокодилски зъби. — Много ще се радвам да дойдеш с мен. Представяш ли си колко ще е забавно да си варим чорба на огъня!

— Къмпинг? — попита Кърби и се замисли върху предложението. Може би това, от което имаше нужда, бе да смени обстановката, след като баща ѝ се оправи.

— Помисли си — предложи Хариет. — Няма да замина в близките шест седмици. А, Адам. — Протегна ръка и го хвана за рамото. — Агнес Бърмингам да не ви накара да пиете? Не, не ми отговаряйте, изписано е на лицето ви, обаче сте прекалено възпитан.

Той ѝ позволи да го вмъкне между нея и Кърби, където искаше да бъде.

— Да кажем просто, че търсех по-стимулиращ разговор. Намерих го.

— Очарователно. — Тя реши, че го харесва, но щеше да остави за по-късно преценката дали би подходдал на нейната Кърби. — Аз се възхищавам от вашата работа, Адам. Бих искала да съм първата, която ще предложи цена за следващата ви картина.

Той взе чаши от преминаващия сервитьор.

— Сега правя портрет на Кърби.

— Тя ви позира? — Хариет едва не се задави с шампанското. — Да не сте я оковали?

— Не още. — Адам прати един ленив поглед към Кърби. — Ала още има такава възможност.

— Ще трябва да ми разрешите да го изложя, когато е завършен. — Тя може би за много неща се поддаваше на емоциите, но все пак най-важното за нея бе изкуството и печалбата от него. — Мога да ви обещавам да направя отвратителна сцена, ако ми откажете.

— Никой не го прави по-добре — вметна Кърби и вдигна чашата си в наздравица.

— Трябва да видите портрета на Кърби, който Филип нарисова за мен. Тя не искаше да му позира, обаче портретът е брилянтен. — Хариет завъртя чашата в ръцете си. — Нарисува го, когато Кърби се върна от Париж... Предполагам, преди три години.

— Бих искал да го видя. Бях планирал да дойда в галерията.

— О, портретът е тук, в библиотеката.

— Защо не отидете да го погледнете? — предложи Кърби. — Говорите за мен, сякаш ме няма, може и наистина да ме изоставите.

— Не ставай гадна — посъветва я Хариет. — Можеш и ти да дойдеш. А аз... Така, така — измърмори тя с глас, в който топлотата внезапно бе изчезнала. — Някои хора нямат чувство за приличие.

Кърби обърна глава, съвсем леко, и видя как в стаята влиза Стюарт. Пръстите ѝ стиснаха чашата, ала тя сви рамене. Преди да бе довършила движението, Мелани вече бе застанала до нея. — Извинявай, Кърби. Надявах се, че в края на краищата няма да дойде.

С бавен, някак предизвикателен жест Кърби отметна косите си зад гърба.

— Ако имаше значение, аз нямаше да дойда.

— Не искам да се притесняваш — започна Мелани, но бе прекъсната от бърз и много искрен смях.

— Кога си ме виждала притеснена?

— Е, ще го поздравя, иначе ще стане по-лошо. — Ала Мелани продължаваше да се колебае, разкъсвана между лоялността и възпитанието.

— Аз, разбира се, ще го уволня — помисли на глас Хариет, когато дъщеря ѝ се отдалечи да изпълни задълженията си. — Обаче искам да го направя по-фино.

— Уволни го както си искаш, Хариет, но не заради мен. — Кърби пресуши шампанското си.

— Изглежда ще участваме в представлението, Адам. — Хариет почука с кораловочервения си маникюр по чашата. — Колкото и да ѝ е неприятно на Мелани, Стюарт идва насам.

Без да каже дума, Кърби взе цигарата на Адам.

— Хариет, изглеждаш чудесно. — Гладкият, обработен глас изобщо не приличаше на тона, който Адам бе чул в ателието на Феърчайлд. — Африка ти се е отразила добре.

Хариет му се усмихна любезно:

— Не очаквахме да те видим.

— Бях зает, малко закъснях. — Чаровен, елегантен, той се обърна към Кърби: — Изглеждаш прекрасно.

— Ти също — отговори тя спокойно. — Изглежда, носят ти е отново на мястото си. — Обърна се към Адам. — Мисля, че не се

познавате. Адам, това е Стюарт Хилър. Стюарт, сигурна съм, че познаваш работите на Адам Хейнс.

— Да, наистина. — Ръкостискането бе любезно и нищо незначещо. — Задълго ли сте в нашата част на Ню Йорк?

— Докато довърша портрета на Кърби — съобщи Адам и получи двойното удоволствие да види как Кърби се усмихна, а Стюарт се намръщи. — Съгласих се да го дам на Хариет да го изложи в галерията.

С тази проста тактика Адам спечели Хариет.

— Сигурен съм, че това ще бъде огромно допълнение към нашата колекция. — Дори човек с малка чувствителност не би могъл да не забележи вълните на възмущение. За момента Стюарт ги пренебрегна. — Не можах да се свържа с теб в Африка, Хариет, а след връщането ти всичко е много трескаво. Женският портрет на Тициан е продаден на Ърнест Майърлинг.

Адам вдигна чаша и съсредоточи вниманието си върху Кърби. Цветът се оттече от лицето ѝ, бавно, стъпка по стъпка, докато стана бяло като копринената ѝ рокля.

— Не си спомням да сме обсъждали продажбата на Тициан — възрази Хариет. Гласът ѝ бе също толкова безцветен, колкото кожата на Кърби.

— Както казах, не можах да се свържа с теб. След като Тициан не е включен в списъка на твоята частна колекция, значи е между картините, които се продават. Мисля, че ще си доволна от цената. — Той запали цигара с тънка сребърна запалка. — Майърлинг наистина настоя картината да бъде изследвана. Страхувам се, че той се интересува повече от инвестиции, отколкото от изкуство. Мислех, че ще искаш да присъстваш утре на процедурата.

О, Боже, о, мили Боже! Паника, много истинска и много силна, бушуваше в съзнанието на Кърби. Адам мълчаливо наблюдаваше как страхът в очите ѝ расте.

— Да се изпитва! — кипна Хариет, очевидно обидена. — Какво нахалство, да се съмнява в автентичността на картина от моята галерия! Тициан не трябваше да се продава без мое разрешение, и във всички случаи не на селянин.

— Проверката не е нещо нечувано — опита се да я успокои Стюарт, почувствал как тлъстата комисиона му се изплъзва. —

Майърлинг е бизнесмен, не експерт в областта на изкуството. Той иска факти. — Дръпна силно и издуха дима. — Във всеки случай, документите вече са попълнени и нищо не може да се направи. Продажбата е свършен факт, зависи само от резултата от проверката.

— Ще поговорим за това сутринта — сниши глас Хариет и си допи чашата. — Сега не е нито времето, нито мястото.

— Аз... Аз искам да си долея — заяви внезапно Кърби и без да каже дума повече, се завъртя и започна да си проправя път през тълпата. Гаденето, реши тя, бе пряк резултат от паниката, а паниката съвсем не бе преминала. — Папа! — Сграбчи ръката му и го измъкна от разговор за многостранността на Дали. — Трябва да говоря с теб. Веднага.

Като чу напрежението в гласа ѝ, той я остави да го изтегли от стаята.

СЕДМА ГЛАВА

Кърби затвори зад себе си вратата на библиотеката на Хариет и опря гръб на нея. Не губи никакво време.

— Тициан ще бъде изследван утре сутринта. Стюарт го е продал.

— Продал го е! — Очите на Феърчайлд се разшириха, лицето му почервения. — Невъзможно. Хариет не би продала Тициан.

— Тя не го е продала. Нали беше заминала да си играе с лъвовете, не помниш ли? — Кърби прокара и двете си ръце през косата си и се опита да говори спокойно: — Стюарт е сключил сделката и току-що ѝ го събщи.

— Казах ти, че е глупак, нали? Не ти ли го казах? — повтори Феърчайлд и затанцува из стаята. — И на Хариет го казах. Кой ме слуша? Не, не и Хариет. — Завъртя се, грабна от бюрото един молив и го счупи на две. — Тя все едно назначава този идиот и заминава да се скита из джунглата.

— Сега няма смисъл да се връщаш към това — скастри го Кърби. — Трябва да се оправим с резултатите.

— Нямаше да има никакви резултати, ако ме бяха слушали. Инат жена, която се прехласва по красиви лица. Там е цялата работа. — Той замълча, пое дълбоко въздух и скръсти ръце. — Добре — заключи тихо.

— Имаме проблем.

— Папа, това не ти е грешка в твоя бележник.

— Обаче може да се оправи, вероятно с по-малко усилия. Да виждаш някакъв изход?

— Стюарт каза, че документите са готови. И става дума за Майърлинг — добави тя.

— Този стар пират! — Феърчайлд за момент се намръщи и бързо изрита бюрото на Хариет. — Няма изход — заключи той. — Преминаваме към следващата стъпка. Ще ги разменим. — От кимването на Кърби видя, че тя вече бе помислила за това. Бързо проблесна гордост, преди на мястото ѝ да се настани гневът. — За

Бога, Стюарт ще си плати, задето ме принуждава да се разделя с тази картина.

— Лесно е да се каже, папа. — Кърби пристъпи напред и се изправи срещу него. — А кой настани Адам в същата стая, където е картината? Как сега ще я измъкнем оттам и после ще внесем копието от галерията, без той да разбере, че е станала размяна? Сигурна съм, ти си забелязал, че Адам не е глупак.

Феърчайлд присви очи, устните му се изкривиха. Той потърка ръце.

— Имам план.

Кърби се тръшна в един фотьойл. Знаеше, че бе прекалено късно за съжаления.

— Ще се обадим на Карти и ще му кажем да занесе картината в моята стая, преди да се върнем.

Той одобри това с кратко кимване.

— Имаш прекрасно криминално мислене, Кърби. Тя не успя да съдържи усмивката си. Паниката вече се изместваше от чувството за приключение.

— Наследственост — заключи просто. — А сега, ето я моята идея... — Сниши глас и започна да обяснява.

— Ще стане — реши баща ѝ миг по-късно.

— Още не се знае. — Звучеше достатъчно приемливо, ала Кърби не подценяваше Адам Хейнс. — Значи, няма какво да се направи, освен да се направи.

— И да се направи добре.

Съгласието ѝ се изрази с небрежно свиване на раменете.

— Адам би трябвало да е прекалено уморен, за да забележи, че Тициан го няма, а след като направя смяната в галерията, ще сложим картината обратно в стаята му. Приспивателните хапчета са единственият начин. — Кърби недоволно се загледа в ръцете си, но знаеше, че няма друг изход. — Не ми харесва да постъпвам така с Адам.

— Просто ще си поспи добре през нощта. — Феърчайлд приседна на облегалката на фотьойла ѝ. — Всички имаме нужда от време на време да си поспим добре през нощта. А сега по-добре да вървим, преди Мелани да е изпратила отряди да ни издирват.

— Ти тръгвай пръв. — Кърби въздъхна дълбоко. — Аз ще се обадя на Карти и ще му кажа да започва.

Тя изчака, докато баща ѝ затвори вратата, после отиде до телефона на бюрото на Хариет. Нямаше нищо против работата, която трябваше да свърши, всъщност я очакваше с нетърпение. Освен частта, свързана с Адам. Нищо не можеше да се направи, напомни си тя и даде кратки указания на Карти.

Сега, помисли, като остави слушалката, бе прекалено късно да се връща назад. Жребият, така да се каже, бе хвърлен. Истината бе, че припряно измислените планове за вечерта щяха да се окажат къде-къде по-интересни от приема.

Поколеба се още за миг и в този момент Стюарт отвори вратата, после тихо я затвори зад себе си.

— Кърби... — Приблужи се към нея с полуусмивка. Търпението му бе възнаградено. Най-последно я бе намерил насаме. — Трябва да поговорим.

А сега какво, помисли тя с моментна паника. Нямаше ли си достатъчно други проблеми? После си спомни как я бе унижил. Как я бе лъгал. Може би бе по-добре веднъж завинаги да свърши с това.

— Мисля, че при последната си среща си казахме всичко, което имахме да си казваме.

— Не съвсем всичко.

— Многословието ме отегчава — забеляза Кърби. — Но ако настояваш, ще ти кажа това — жалко, че нямаш парите, които да съответстват на външността ти. Грешката ти, Стюарт, е, че не ме накара да те желая, не и по начина, по който ме желаше ти. — Съзнателно сниши прелъстително глас. Още не му бе върнала. — Ти можеше да ме излъжеш за любовта, ала не и за страстта. Ако се беше съсредоточил върху това, вместо върху алчността, можеше и да имаш шанс. Ти си — продължи тихо — лъжец и мошеник, и макар че това можеше да е интересно разнообразие за кратко време, аз благодаря на Бога, че не успя да сложиш ръце върху мен и върху парите ми.

Преди да бе успяла да се измъкне покрай него, той я сграбчи за ръката.

— По-добре си спомни за навиците на баща ти, преди да хвърляш кал.

Тя сведе поглед към ръката му, после бавно го вдигна отново нагоре. Бе поглед, предназначен да вбесява.

— Ти наистина ли се сравняваш с баща ми? — Гневът ѝ избликна във вид на смях, а смехът ѝ сам по себе си бе обида. — Ти никога няма да имаш неговия стил, Стюарт. Ти си второ качество и винаги ще си останеш второ качество.

Стюарт я удари с опакото на ръката си по лицето — достатъчно силно, за да я накара да залитне. Кърби не издаде нито звук. Когато погледна към него, очите ѝ бяха присвити, много тъмни, много опасно присвити. Болката не означаваше нищо, само че той я бе причинил и тя нямаше как да му върне. Засега.

— Ти потвърждаваш думите ми — каза спокойно и потърка бузата си. — Второ качество.

Искаше му се отново да я удари, но той сви ръцете си в юмруци. Имаше нужда от нея, поне за момента.

— Аз приключих с игрите, Кърби. Искам Рембранд.

— Бих вдигнала нож срещу него, преди да видя как папа ти го дава. Ти си извън класата си, Стюарт. — Тя не се и опита да се бори, когато той я стисна за раменете.

— Два дни, Кърби. Кажете на стареца, че има два дни, иначе ти ще си тази, която ще плати.

— Заплахите и физическото насилие са единственото ти оръжие. — Изведнъж, с повече усилия, отколкото му позволяваше да види, тя превърна гнева си в ледена студенина. — Аз имам свои собствени оръжия, Стюарт, безкрайно по-ефикасни. А ако аз реша да бъда гадна, ти нямаш финеса да се справиш с мен. — Не откъсваше очи от него и не помръдваше. Той можеше да я проклина, ала разбираше кога му говорят истината. — Ти си змия, Стюарт — добави Кърби тихо. — Не можеш дълго да стоиш изправен, твоята съдба е да пълзиш по корем. Това, че си по-силен от мен, е само временно предимство.

— Много временно — потвърди Адам и затвори вратата зад гърба си. Гласът му бе не по-малко леден, отколкото на Кърби. — Махни си ръцете от нея.

Тя почувства как пръстите на Стюарт върху раменете ѝ се отпускат. Той се мъчеше да се овладее. Внимателно намести вратовръзката си.

— Запомни какво ти казах, Кърби. Може да се окаже важно за теб.

— Помниш ли как е описал Байрон женското отмъщение? — възрази тя и разтърка ръката си. — Като скок на тигър, смъртоносно, бързо и съкрушително. — Отпусна ръце. — Това може да бъде важно за теб. — Обърна се, отиде до прозореца и се загледа в нищото.

Адам държеше ръката си на дръжката, докато Стюарт се приближи до вратата.

— Ако още един път я докоснеш, ще си имаш работа с мен. — Бавно натисна дръжката и отвори вратата. — Запомни това добре.

Звуците от приема долетяха в стаята и отново отмряха, когато той затвори зад гърба на Стюарт.

— Е — подзе Адам, като се бореше със собствения си гняв, — сигурно трябва да съм благодарен, че и аз нямам някоя бивша годеница, която да се мотае наоколо. — Бе чул достатъчно, за да разбере, че в дъното на всичко бе Рембранд, ала си замълча и отиде при нея. — Той е един пропаднал нещастник, а ти си страхотна. Повечето жени биха започнали да плачат или да се молят, а ти му хвърляше в лицето обиди.

— Не обичам да се моля — обясни Кърби колкото можеше безгрижно. — А Стюарт никога не би ме докарал дотам, че да се разплача.

— Но ти трепериш — промълви Адам, като сложи ръце на раменете ѝ.

— От гняв. — Тя пое дълбоко въздух и бавно издиша. Не искаше да проявява слабост пред когото и да било. — Благодарна съм ти за рицарския жест.

Той се засмя и я целуна по върха на главата.

— Винаги на твоите услуги. Защо да не... — Обърна я към себе си и замълча. Отпечатъкът от ръката на Стюарт бе избледнял, ала още се забелязваше. Адам докосна леко бузата ѝ. Очите му бяха студени. По-студени и по-опасни, отколкото някога ги бе виждала. Без да каже дума, той се обърна и тръгна към вратата.

— Не! — За нея не бе характерно да изпитва отчаяние, но сега го изпитваше. Сграбчи Адам за ръката. — Не, Адам, недей. Не се намесвай. — Той се освободи от нея, ала Кърби изтича до вратата и опря гръб на нея. Сълзите, които бе успяла да овладее със Стюарт, сега

изпълниха очите ѝ. — Моля те, достатъчно неща ми тежат на съвестта и без да те въвличам в това. Аз живея живота си както ми харесва и това, което получавам, си е мое лично дело.

Искаше му се да я избута настрани и да пробие тълпата навън, докато стигне до Стюарт. Искаше му се, повече, отколкото някога нещо му се бе искало, да усети миризмата на кръвта на другия мъж. Но Кърби стоеше пред него, малка и нежна, със сълзи в очите. А тя бе жена, която не се разплакваше лесно.

— Добре. — Адам избърса една сълза от бузата ѝ и се закле в нея. Преди всичко да свърши, наистина щеше да помирише кръвта на Стюарт Хилър. — Ти само отлагаш неизбежното.

Кърби с облекчение затвори за момент очи. Когато отново ги отвори, те бяха още влажни, ала вече не отчаяни.

— Не вярвам в неизбежното. — Хвана ръката му, притисна я към бузата си и я задържа там, докато усети как напрежението се оттича и от двамата. — Сигурно си дошъл тук да видиш моя портрет. Тук е, над бюрото. — Посочи с ръка, но Адам не откъсваше очи от нея.

— Ще трябва да го разгледам внимателно, а в момента съм насочил цялото си внимание към оригинала. — Привлече я към себе си и просто я прегърна. Това бе, макар че и двамата не го знаеха, най-прекрасният жест на подкрепа. Тя облегна глава на рамото му и помисли за спокойствие, помисли за плановете, които вече бе задействала.

— Извинявай, Адам.

Той докосна устни до косите ѝ.

— За какво?

— Не мога да ти кажа. — Обви ръце около кръста му и се вкопчи в него, както не се бе вкопчвала в никого. — Обаче извинявай.

Пътуването на връщане от имението на Мерик бе по-спокойно от отиването. Караше Адам, а Кърби седеше до него. При други обстоятелства той би отдал мълчаливостта ѝ на сцената с Хилър. Ала си спомняше реакцията ѝ при споменаването за продажбата на Тициан.

Какво ли ставаше в пъстрите ѝ като калейдоскоп мисли? И как щеше да го научи? Ще кара направо, реши Адам и за момент помисли, че бе жалко да се пропилява лунната светлина.

— Тициан, който е продаден... — започна той, като се престори, че не видя как Кърби подскочи сепнато. — Хариет отдавна ли го има?

— Тициан... — Тя сплете ръце в скута си. — О, от много години. Твоята госпожа Бърмингам има фигура като кифла, не мислиш ли?

— Тя не е моята госпожа Бърмингам. — Нова игра, заключи Адам и се облегна на седалката. — Колко жалко, че са го продали, преди да мога да го видя. Аз съм голям любител на Тициан. Картината в моята стая е изключителна.

Кърби издаде звук, който можеше да бъде и нервен смях.

— Онази в галерията е също толкова изключителна. А, ето че си стигнахме. Остави колата отпред, Карти ще има грижата. — Изпита наполовина облекчение, наполовина раздразнение, че следващите стъпки вече бяха пуснати в действие. — Надявам се, нямаш нищо против, че се прибрахме рано. Ето го и папа — добави тя, като слезе от колата. — Изглежда не са се разбрали с Хариет. Какво ще кажеш да пийнем по нещо преди лягане? — Тръгна по стълбите, без да чака съгласието му.

Адам я последва със съзнанието, че ще го въвлекат в някакъв набързо скроен план. Всичко е подготвено, помисли той, като видя как баща ѝ ги чака на вратата с ведра усмивка.

— Прекалено много хора — оповести Феърчайлд. — Много повече предпочитам малките събирания. Хайде да пийнем по нещо и да поклюкарстваме.

И не изглеждай толкова дяволски разтревожен, помисли Кърби и едва не му се намръщи.

— Ще отида да кажа на Карти да прибере ролса и моята кола. — Но се поколеба, когато мъжете тръгнаха към гостната. Адам улови нерешителността в очите ѝ, преди баща ѝ да закудкудяка и да започне да го тупа по гърба.

— Не бързай да се връщаш — посъветва я Феърчайлд. — За момента съм се наситил на жени.

— Колко мило. — Иронията и силата се бяха върнали в гласа ѝ. — Тогава ще отида да изям лимоновия сладкиш на Тюлип. Всичкия — подчерта тя и тръгна.

Феърчайлд със съжаление помисли за среднощната си закуска.

— Хлапе — измърмори той. — Е, ние вместо това ще пийнем уиски.

Адам небрежно пхна ръце в джобовете си. Наблюдаваше всяко движение на Феърчайлд.

— Успях да видя портрета на Кърби в библиотеката на Хариет. Великолепен е.

— Един от най-добрите ми, след като самият аз го казвам. — Феърчайлд вдигна бутилката с „Шивас ригъл“. — Знаеш ли, Хариет обича моето хлапе. — С ловко движение измъкна от джоба си две хапчета и ги пусна в уискито.

При нормални обстоятелства Адам нямаше да забележи. Сръчни ръце, помисли той, заинтригуван и развеселен. Много бързи, много подвижни. Очевидно искаха да го извадят от играта. Щеше да бъде предизвикателство да премери силите си и с двамата. С усмивка пое чашата и се обърна към пейзажа на Коро отзад.

— Начинът на Коро да представя светлината — започна Адам и отпи малка глътка. — Дава на всяка от работите му такава дълбока перспектива.

Никаква тактика нямаше да проработи по-добре. Феърчайлд с готовност се включи:

— Имам слабост към Коро. Толкова е фин в детайлите, без да е претрупан и без да засенчва общия рисунък. Ето, листата... — Той остави питието си да посочи. Докато лекцията продължаваше, Адам остави своята чаша, взе чашата на Феърчайлд и се наслади на уискито.

Горе Кърби откри, че Тициан бе вече увит в плътна хартия.

— Благословен да си, Карти — прошепна тя, погледна часовника си и изчака пет минути, преди да вземе картината и да излезе от стаята. Тихо се спусна по задното стълбище и излезе навън, където я чакаше колата ѝ.

Адам в гостната гледаше Феърчайлд, който дремеше в ъгъла на дивана и сумтеше. Реши, че поне може да разположи своя домакин по-удобно и понечи да вдигне краката му. Спря го звукът от мотор на кола. Стигна до прозореца тъкмо навреме, за да види как Кърби се засилва по алеята.

— Ще си имаш компания — обеща ѝ той и малко по-късно бе зад кормилото на ролса.

Опиянението от скоростта засилваше усещането на Кърби за приключение. Тя караше по инстинкт, съсредоточена върху задачата си тази вечер. Това облекчаваше чувството ѝ за вина към Адам. Малко.

На петстотин метра преди галерията спря и паркира колата отстрани на пътя. Благодарна, че картината бе сравнително малка, макар че рамката тежеше доста, Кърби я нарами и тръгна. Токчетата ѝ отекваха по асфалта.

Облаците се събраха пред луната, затъмниха я, после отново я освободиха. С развяваща се пелерина Кърби влезе под прикритието на дърветата, обграждащи галерията. Светлината бе приглушена, само сенки и тайни. Високо над нея се разнесе глухият стон на кукумявка. Тя отметна косите си назад и се разсмя.

— Идеално — реши накрая. — Всичко, което ни трябва, са гръмотевици и светкавици. Да се спотайвам между дърветата в отчаяна мисия, обкръжена от звуците на нощта. — Намести пакета в ръцете си и продължи напред. — Какво ли не прави човек за хората, които обича.

Между дърветата се виждаха солидните червени тухлени стени на галерията. Върху тях косо падаха лунните лъчи. Почти стигнах, помисли Кърби и погледна часовника си. След един час щеше да се е върнала у дома... И може би, в края на краищата, да изяде лимоновия сладкиш.

Една ръка се стовари тежко върху рамото ѝ. Тя рязко се извъртя и пелерината ѝ се развя като крило около нея. Пълни кофи с кръв! Пред нея стоеше Адам.

— На разходка ли си излязла?

— О, здрасти, Адам. — След като не можеше да изчезне, трябваше да се изправи лице в лице с него. Опита да изобрази приятелска усмивка. — Какво правиш тук?

— Следя те.

— Много ласкателно. Но папа не те ли развличаше?

— Той задрема.

Кърби за момент се вторачи в него, после въздъхна. Усмихна се накриво.

— Сигурно си го е заслужавал. Надявам се, че си го настанил удобно.

— Достатъчно. А сега, какво има в този пакет? Макар да знаеше, че бе безсмислено, тя изпърха с мигли.

— Какъв пакет?

Адам потупа с пръст по хартията.

— О, този ли пакет? Просто трябва да свърша една дреболия. Става късно, не е ли време да се връщаш?

— Не се и надявай.

— Да-а. — Кърби размърда рамене. — И аз така си мислех.

— Какво има в пакета, Кърби, и какво имаш намерение да правиш с него?

— Добре. — Тя пхна картината в ръцете му, защото нейните започваха да се уморяват. Когато съдбата ти поднесе лимон, направи си от него лимонада. — Предполагам, че заслужаваш обяснение, а и ти няма да си тръгнеш, без да го получиш. Ще трябва да се задоволиш със съкратената версия, вече съм изостанала от графика. — Сложи ръка върху пакета, който той държеше. — Това е женският портрет на Тициан и аз смятам да го сложа в галерията.

Адам вдигна вежди. Нямаше нужда Кърби да му казва, че държи в ръцете си картина.

— Бях останал с впечатлението, че женският портрет на Тициан е в галерията.

— Не... — Ако можеше да й дойде наум някаква лъжа, полуистина, измислица, щеше да я каже. Ала можеше да й дойде наум само истината.

— Това е Тициан — съобщи тя и кимна към пакета. — Картината в галерията е Феърчайлд.

Той остави мълчанието да увисне за момент, докато лунната светлина се просмукваше върху лицето ѝ. Кърби приличаше на ангел... Или на вещица.

— Баща ти е фалшифицирал Тициан и го е подхвърлил на галерията като оригинал?

— В никакъв случай! — Възмущението ѝ бе съвсем непресторено. Тя го овладя и се опита да говори спокойно: — Няма да ти кажа нищо повече, ако обиждаш баща ми.

— Не знам какво ми стана.

— Добре тогава. — Кърби се облегна на едно дърво. — Може би трябва да започна отначало.

— Добра идея.

— Преди години папа и Хариет бяха на почивка в Европа. Попаднали на Тициан и всеки от тях се кълне, че го видял пръв. Никой не отстъпвал, а би било престъпление да оставят картината да им се

изплъзне от ръцете. Стигнаха до компромис. — Тя посочи към пакета. — Двата платили по половината, а папа нарисувал копие. Сменят си оригинала на всеки шест месеца, нали разбираш. Условието е никой от тях да не претендира за собственост. Хариет държеше своята картина в галерията си, без да я включва в списъка на частната си колекция, папа я държеше в стаята за гости.

Адам се замисли за момент.

— Това е прекалено ненормално, за да си го измислила.

— Разбира се, че не съм си го измислила — нацупи се Кърби. — Не ми ли вярваш?

— Не. Ще трябва да ми обясниш още много неща, когато се върнем.

Може би, помисли тя. А може би не.

— А сега как точно смяташ да влезеш в галерията?

— С ключовете на Хариет.

— Тя ти е дала своите ключове?

Кърби въздъхна нетърпеливо.

— Внимавай добре, Адам. Хариет е бясна, че Стюарт е продал картината, но докато не провери документите, няма начин да разбере колко обвързваща е продажбата. Засега нещата не изглеждат добре, а ние не можем да си позволим риска картината да се подложи на изследване... Тоест, картината на баща ми. Ако изследването е достатъчно подробно, то може да докаже, че тази картина не е от шестнадесети век.

— Хариет знае ли, че в галерията ѝ е окачен фалшификат?

— Репродукция, Адам.

— А има ли други... репродукции в галерия „Мерик“?

Тя го изгледа студено.

— Опитвам се да не се нервирам. Всичките картини на Хариет са автентични, както е автентична и нейната половина на Тициан.

— Защо не я смени самата тя?

— Защото... — започна Кърби и погледна часовника си. Времето се изнизваше. — Не само че за нея щеше да е трудно да изчезне от приема рано като нас, ами изобщо щеше да е неудобно. Нощният пазач можеше да съобщи на Стюарт, че тя е пристигнала посред нощ в галерията и е носила някакъв пакет. Той може да събере две и две. Да, дори той може.

— Е, и какво ще каже нощният пазач, когато Кърби Феърчайлд пристигне посред нощ в галерията?

— Просто няма да ни види. — Усмивката ѝ бе бърза и много, много самодоволна.

— Нас ли?

— След като си тук... — Тя му се усмихна отново, съвсем искрено. — Казах ти всичко, а ти като един кавалер ще ми помогнеш да направя размяната. Ще трябва да работим бързо. Ако ни хванат, просто ще отричаме. Ти няма нужда да правиш нищо, аз ще се оправя.

— Ти ще се справиш. — Адам кимна към носещите се по небето облаци. — Сега вече всички можем да спим спокойно. Едно условие. — Той я спря, преди да бе успяла да каже нещо. — Когато свършим, ако не сме в затвора или в болницата, искам да знам всичко. Ако попаднем в затвора, ще те убия колкото мога по-бавно.

— Това са две условия — измърмори Кърби. — Но става.

Гледаха се. Единият се чудеше колко ще трябва да се разкрие, другият — колко ще може да се разбере. И двамата намираха лъжата неприятна.

— Да свършваме. — Адам ѝ направи знак да тръгне първа.

Тя прекоси тревата и се насочи направо към главния вход. От дълбокия джоб на пелерината си извади ключовете.

— Тези два изключват алармата — обясни Кърби, докато въртеше ключовете в серия от ключалки. — А тези отключват вратата. — Усмихна се на тихото прещракване на механизма. Обърна се и се вгледа в Адам, който стоеше зад нея в елегантния си вечерен костюм. — Толкова съм доволна, че сме облечени подходящо.

— Струва ми се правилно да си облечен официално, когато проникваш в известна институция.

— Вярно е. — Тя пусна ключовете в джоба си. — А ние двамата наистина сме страхотна двойка. Тициан е окачен в западната зала на втория етаж. Пазачът има една малка стаичка отзад, тук на първия етаж. Предполагам, че пие черно кафе с ром и чете порнографски списания. Аз на негово място бих правила така. Би трябвало да обикаля на всеки час, макар че няма начин човек да е сигурен дали е съвестен.

— А ако обикаля, по кое време го прави?

— На кръгъл час... Което значи, че ни остават двадесет минути. — Кърби погледна часовника си и сви рамене. — Това е достатъчно, макар че, ако не ме беше разпитвал за подробности, щяхме да имаме повече време. Не се мръщи — добави тя, притисна пръст към устните си и се провря през вратата.

От дълбините на джобовете ѝ се появи едно фенерче. Тръгнаха след тесния лъч по килима. Заедно изкачиха стълбите.

Кърби очевидно познаваше галерията добре. Движеше се в тъмнината, без да се колебае, зави по коридора и, без да забавя крачка, тръгна напред. Пелерината ѝ се развяваше край нея. Влезе в една стая и мълчаливо обходи с фенерчето картините, докато се спря върху портрета от Тициан, който висеше в стаята на Адам.

— Ето — прошепна тя, докато светлината сияеше върху златистите коси, увековечени от Тициан. Не бе достатъчно светло, за да се оцени качеството, ала Адам си обеща, че ще го стори малко по-късно. — Не е възможно да се различат... Дори за експерт. — Кърби знаеше за какво мисли той. — Хариет е всепризнат авторитет, а и тя не може. Не съм сигурна дали изследванията не биха обявили картината за автентична. Папа знае как да обработва боите. — Приблужи се, така че фенерчето ѝ освети цялата картина. — Папа е сложил червено кръгче на гърба на рамката на копието, така че да могат да се различават. Сега аз ще взема пакета — заяви енергично, — а ти свали портрета. — Коленичи и започна да разопакова картината, която бяха донесли. — Радвам се, че се оказа наблизо — промълви Кърби. — Когато се стигне до сваляне и окачване, височината ти ще се окаже предимство.

Адам спря с фалшификата в ръце. За момента щеше да е прекалено шумно да я удуши. Но по-късно...

— Дай тогава. — Мълчаливо си размениха картините. Той окачи своята на стената, докато тя опакова другата. След като завърза канапа, Кърби отново обходи стената с фенерчето.

— Малко е наклонена. Наведи я малко по-наляво.

— Слушай, аз... — започна Адам и изведнъж спря, като чу едва доловимото подсвиркване.

— Подранил е! — прошепна тя и грабна картината. — Кой в днешно време очаква изпълнителност от наемните работници?

С едно бързо движение Адам залепи жената, картината и себе си към стената. Кърби, озовала се здраво притисната и полузадушена, едва се сдържаше да не прихне. Ала бе сигурна, че това би ядосало Адам, затова затаи дъх и преглътна.

Подсвиркването стана по-силно.

Тя си представи как пазачът върви по коридора и от време на време спира, да са светне тук-там с фенерчето си. Надяваше се, заради душевното спокойствие на пазача и характера на Адам, че огледът бе повърхностен.

Адам я усети как трепери и я притисна по-силно. По някакъв начин щеше да успее да я защити. Бе забравил, че всъщност Кърби го бе забъркала в цялата тази каша. Сега единствената му мисъл бе да я измъкне.

Един лъч светлина мина покрай вратата. Подсвиркването се чуваше съвсем близо. Кърби трепереше като лист. Светлината затанцува из стаята и в широка дъга описа стените. Адам се напрегна. Знаеше, че да ги открият бе въпрос на сантиметри. Светлината спря за момент и се върна обратно по пътя си. После настана тъмнина.

Не помръднаха, макар че на Кърби много ѝ се искаше, тъй като рамката се забиваше болезнено в гърба ѝ. Чакаха, неподвижни и тихи, докато подсвиркването вече не се чуваше.

Тъй като треперенето ѝ се бе превърнало в конвулсивни тикове, Адам я отдръпна и ѝ прошепна успокоително:

— Всичко е наред. Отиде си.

— Ти беше чудесен. — Тя затисна уста, за да заглуши нервния си смях. — Не си ли мислил някога влизането с взлом да ти стане хоби?

Той пхна картината под мишница и здраво я хвана за ръката. Като му дойдеше времето, щеше да ѝ се отплати за това.

— Да вървим.

— Добре, след като очевидно моментът не е подходящ да те разведа из галерията. Жалко, в съседната стая има някои отлични гравюри и един наистина прекрасен натюрморт, нарисуван от папа.

— Под неговото име ли?

— Слушай, Адам... — Спряха на площадката на стълбите, за да проверят дали е чисто. — Това е гадно.

Не говориха, докато не се скриха между дърветата. Тогава Адам се обърна към нея:

— Аз ще взема картината и ще те следвам. Ако вдигнеш над осемдесет, ще те убия.

Когато стигнаха до колите, Кърби спря и го стъписа, като се обърна към него с внезапно сериозни очи:

— Благодаря ти за всичко, Адам. Надявам се, че не си мислиш прекалено лоши неща за нас. За мен това има значение.

Той прокара пръст по бузата ѝ.

— Още не съм решил какво да мисля за вас.

Тъглчетата на устните ѝ трепнаха.

— Тогава всичко е наред. Не бързай да решаващ.

— Качвай се и потегляй — заповяда ѝ Адам, преди да бе забравил какво трябваше да се разреши. Тя умееше да кара мъжете да забравят много неща. Прекалено много неща.

Пътуването на връщане им отне почти два пъти повече време, тъй като Кърби караше доста под разрешената скорост. Тя отново остави поршето отпред. Знаеше, че Карти ще се погрижи за подробностите. Щом влезе в къщата, се насочи направо към хола.

— Е — реши Кърби, като погледна баща си, — май му е удобно, обаче все пак ще го поопъна.

Адам се облегна на рамката на вратата и я изчака да разположи баща си. Тя разхлаби вратовръзката му, свали му обувките, зави го с пелерината си и целуна оплешивяващата му глава.

— Папа — прошепна тихичко, — надхитрили са те.

— Ще поговорим горе, Кърби. Веднага.

Тя се изправи и го възнагради с един дълъг мек поглед.

— След като ме молиш толкова мило. — Взе от бара бутилка коняк и две чаши. — Можем да си доставим и някои удоволствия по време на инквизицията. — Провря се край него и пое по стълбите.

ОСМА ГЛАВА

Кърби включи розовата нощна лампа и наля бренди. После подаде едната чаша на Адам, изрита обувките си и седна по турски на леглото. Наблюдаваше го как скъса хартията и започна да разглежда картината — мазките, използването на цветовете, венецианската техника, типична за Тициан. Удивително, помисли той. Абсолютно удивително.

— И това е копие?

Тя не можа да сдържи усмивката си. Топлеше брендито в длани, но не отпиваше.

— Знакът на папа е на рамката.

Адам видя червеното кръгче, ала не го намери за достатъчно доказателство.

— Бих се заклел, че картината е автентична.

— Всеки би се заклел.

Той опря портрета на стената и се обърна към нея. Приличаше на индийска жрица — черна като нощта коса, спускаща се върху непорочно бяла коприна. Със загадъчна усмивка продължаваше да седи в поза лотос, обхванала брендито с две ръце.

— Колко още картини в колекцията на баща ти са копия?

Кърби бавно вдигна чашата и отпи. Трябваше да се постарее да не се ядосва от въпроса, като си напомни, че Адам имаше правото да пита.

— Всички картини в колекцията на папа са автентични. Освен сега този Тициан. — Безгрижно размърда рамене. В момента едва ли имаше значение.

— Когато говореше за техниката му да обработва боите така, че да изглеждат стари, останах с впечатление, че я е използвал не само в една картина.

Какво я бе накарало да мисли, че не би се хванал за някоя случайно изпусната забележка като тази, запита се тя. Все едно, нещата бяха отишли прекалено далеч, а Кърби бе уморена да се прави,

че не ги забелязва. Завъртя чашата в ръце и по стъклото затанцуваха червеникави и кехлибарени отблясъци.

— Аз ти вярвам — промълви тя за изненада и на двамата. — Ала не искам да те забърквам в нещо, за което ще съжаляваш, че го знаеш. Наистина искам да разбереш това. След като ти кажа, ще бъде прекалено късно за съжаления.

Не му хареса чувството на вина, което изпита. В края на краищата, кой кого мамеше? И кой накрая щеше да плати цената?

— Остави на мен да се безпокоя за това — заяви той. Сега трябваше да се справи с Кърби, собствената си съвест щеше да остави за по-късно. Преглътна брeндитo и почувства как топлината се разлива из него. — Колко копия е направил баща ти?

— Десет... Не, единадесет — поправи се тя, без да обръща внимание на бързата му ругатня. — Единадесет, без да се брои Тициан, който попада в различна категория.

— В различна категория — повтори Адам и отиде да си налее още. Бе сигурен, че ще му трябва. — И какво му е различното?

— Тициан беше лична уговорка между Хариет и папа. Просто начин да се избегнат лоши чувства.

— А другите? — Той седна на натруфено елегантния фотьойл в стил „Кралица Ана“. — Какви уговорки има за тях?

— Всяка е сама за себе си, естествено. — Кърби се вгледа в него и се поколеба. Ако се бяха срещнали след един месец, щяха ли нещата да са по-различни? Вероятно. Отново моментът, помисли тя и отпи от затопленото брeндитo. — За да опростим нещата, папа ги рисуваше и ги продаваше на заинтересованите страни.

— Продавал ги е? — Адам се изправи, защото не можеше да седи на едно място. Закрачи из стаята. Искаше му се да бе възможно да я спре, преди да бе започнала. — Боже мили, Кърби! Не разбираш ли какво е направил? Какво прави? Това е измама, чисто и просто.

— Не бих го нарекла измама — възрази тя и замислено се вгледа в чашата си. В края на краищата, това бе нещо, върху което много бе мислила. — И определено не е чисто и просто.

— Какво е тогава? — Ако имаше възможност, в този момент би я отвел, би изоставил Тициан, Рембранд и лудия ѝ баща в странния им замък и би я отвел. Някъде. Където и да било.

— Глупости — реши Кърби и се поусмихна.

— Глупости — повтори той тихо. Бе забравил, че и тя бе луда. — Глупости. Да продадеш фалшификат на картина за огромна сума пари на нищо неподозиращ човек са глупости? — Адам продължи да крачи, търсейки отговори. — По дяволите, неговите работи струват цяло състояние. Защо го прави?

— Защото може — отвърна Кърби протичко и протегна ръка. — Папа е гений, Адам. Не го казвам само като негова дъщеря, а и като художник. Гениите са може би малко ексцентрични. — Продължи, без да обръща внимание на подигравателното му изсумтяване: — За папа рисуването не е просто призвание. Изкуството и животът са едно цяло, те са взаимно заменяеми.

— Ще приема всичко това, Кърби, но то не обяснява защо...

— Остави ме да довърша. — Отново бе стиснала с две ръце чашата си в скута. — Нещото, което папа не може да понася, е алчността, в каквато и да било форма. За него алчността се проявява не само в преклонение пред парите, а и в трупане на произведения на изкуството. Сигурно знаеш, че неговата колекция непрекъснато се предоставя на музеи и художествени училища. Макар да е убеден, че мястото на изкуството е и в частния сектор, и в обществените институции, той не може да приеме идеята на богатите да купуват голямо изкуство с цел инвестиции.

— Това е достойно за възхищение, Кърби. Обаче баща ти е направил бизнес от продажбата на фалшифицирани картини.

— Не е бизнес. Той никога не се е облагодетелствал финансово. — Кърби остави чашата си настрана и сплете ръце. — Всеки потенциален купувач на репродукциите на папа се проучва внимателно. — Замълча за момент. — От Хариет.

Адам едва не седна.

— Хариет Мерик е забъркана във всичко това?

— Всичко това — обясни тя тихо — през последните петнадесет години е тяхно общо хоби.

— Хоби... — измърмори той и вече наистина седна.

— Нали разбираш, Хариет има много връзки. Тя се уверява, че купувачът е много богат и че живее далеч. Преди две години папа продаде на един арабски шейх невероятен Реноар. Беше една от любимите ми картини. Както и да е... — продължи Кърби, като стана да долее на Адам, после и на себе си. — Всеки купувач трябва, освен

това, да е известен с пристрастеността си към парите и — или с пълната липса на чувство на дълг към обществото. Чрез Хариет те научават, че папа притежава рядко, официално неоткрито произведение на изкуството. — Взе чашата си и се върна на леглото. Адам мълчеше. — При първия контакт папа е винаги неговорчив, без напълно да отказва. Постепенно се оставя да го изтормозят, докато накрая сделката се сключи. Естествено, цената е безбожна, иначе любителите на изкуството биха се обидили. — Отпи малка глътка и с удоволствие почувства топлия поток. — Приема само налични, така че да няма документи. После картината заминава за Хималаите или за Сибир, или някъде другаде, където никой няма да я вижда. Тогава папа прави анонимно дарение за благотворителност. — В края на речта си Кърби пое дълбоко въздух и се възнагради с още бренди.

— Ти искаш да ми кажеш, че той минава през всичко това, цялата работа, цялата интрига, за нищо?

— В никакъв случай за нищо — поклати глава тя и се наведе напред. — Татко получава много, Адам. Получава удовлетворение. В края на краищата, какво друго е необходимо?

Адам се мъчеше да си спомни понятията си за добро и зло.

— Кърби, той краде!

Тя наклони глава и се замисли.

— На кого се възхищаваше ти, Адам? На шерифа на Нотингам или на Робин Худ?

— Не е същото. — Той прокара ръка през косата си, опитвайки се да убеди и двамата. — По дяволите, Кърби, не е същото.

— Има наскоро обновено педиатрично крило в местната болница — започна тя тихо. — Едно малко градче в Апалачия има нова пожарна кола и модерно оборудване. Друго бедно градче има чудесна нова библиотека.

— Добре. — Адам отново се изправи, за да я прекъсне. — Сигурен съм, че за петнадесет години се е натрупал доста голям списък. Може би по някакъв странен начин това е достойно за похвала, обаче, освен това, е незаконно. То трябва да престане.

— Знам. — Простото съгласие уби ентузиазма му да спори. С полуусмивка Кърби сви рамене. — Беше много забавно, ала от известно време разбирам, че трябва да престане, преди нещо да се обърка. Папа е замислил един проект за серия от картини и аз го

убедих да започне скоро. Това ще му отнеме около пет години и ще ни даде възможност да си поемем дъх. Но междувременно той е направил нещо, с което не знам как да се справя.

Тя щеше да му даде нещо повече. Още преди да бе заговорила, Адам разбра, че Кърби щеше да му даде цялото си доверие. Той седеше мълчаливо и се мразеше, докато тя му разказваше всичко, което знаеше за Рембранд.

— Предполагам, че донякъде е отмъщение към Стюарт — продължаваше Кърби, докато Адам пушеше мълчаливо и тя отново започна да върти брендито си, без да пие. — По някакъв начин Стюарт е научил за хобито на папа и в нощта, когато развалих годежа, заплаши, че ще го издаде. Папа ми каза да не се тревожа, че Стюарт не е в положение да му навреди. По това време аз няхах идея за тази работа с Рембранд.

Кърби разтваряше душата си пред него, без въпроси, без колебание. Адам щеше да я разпита. Господ да му е на помощ, нямаше избор.

— Имаш ли някаква представа къде може да я е скрил?

— Не, ала не съм и търсила. — Когато вдигна очи към него, това не бе знойната циганка, нито екзотичната принцеса. Тя бе само една дъщеря, загрижена за обожавания си баща. — Той е добър човек, Адам. Никой не го знае по-добре от мен. Знам, че има причина за онова, което е сторил, и засега трябва да се задоволя с това. Не очаквам ти да споделяш моята лоялност, само моята увереност. — Той не отговори и Кърби прие мълчанието му като съгласие. — Основната ми тревога сега е папа да не подценява безмилостността на Стюарт.

— Няма да го подценява, след като му разкажеш за сцената в библиотеката.

— Няма да му разкажа. Защото — продължи тя, преди да бе успял да ѝ отговори, — не мога да предвидя реакцията му. Може и да си забелязал, папа е много непостоянен човек. — Надигна чашата си и срещна погледа му с внезапна смяна на настроението. — Не искам да се безпокоиш за всичко това, Адам. Ако искаш, говори с папа. Поприказвай си и с Хариет. Лично аз мисля, че е полезно периодически цялата работа да се покрива за известно време и да се оставя да спи зимен сън. Като мечка.

— Като мечка.

Кърби се засмя и стана.

— Дай да ти сипя още малко бренди.

Той я хвана за китката и я спря.

— Всичко ли ми каза?

Тя се намръщи и изтупа някакво мъхче от покривката на леглото.

— Споменах ли за Ван Гог?

— О, Господи... — Адам притисна пръсти към очите си. Кой знае защо, бе се надявал да има край, макар всъщност да не го вярваше. — Какъв Ван Гог?

Кърби стисна устни.

— Не точно Ван Гог.

— Баща ти?

— Последното му творение. Продаде го на Виктор Алварес, кафеен барон от Южна Америка. Условиата за работа в неговата плантация са убийствени. Разбира се, не можем да направим нищо, за да поправим това, обаче папа вече е определил сумата от продажбата за едно училище някъде в тази област. Това му е последното за няколко години, Адам — добави тя, когато той седна, притиснал пръсти към очите си. — И наистина мисля, че ще му е приятно, че знаеш всичко. Много ще се радва да ти покаже тази картина. Татко особено се гордее с нея.

Адам разтърка лицето си с ръце. Ни най-малко не се изненада, като се чу да се смее.

— Предполагам, трябва да съм благодарен, че не е решил да направи тавана на Сикстинската капела.

— Чак когато се пенсионира — вметна Кърби весело. — А дотогава има години.

Той не бе сигурен дали тя се шегуваше, или не, затова го пусна покрай ушите си.

— Трябва ми малко време да преглътна всичко това.

— Съвсем справедливо.

Нямаше да се върне в стаята си, за да докладва на Макинтайър, реши Адам и остави брендите настрана. Още не бе готов за това, толкова скоро след като Кърби сподели всичко с него, без въпроси, без ограничения. Не бе възможно да мисли за работата си, нито да си спомня страничните си задължения, когато тя го гледаше с цялото си доверие. Не, той щеше да намери начин, някакъв начин, за да оправдае

това, което щеше да реши да направи накрая. Доброто и злото вече не бяха толкова ясно определени.

Като я гледаше, Адам имаше нужда да дава, да успокоява, да ѝ покаже, че е била права да му даде най-скъпоценния подарък. Неограничено доверие. Може би не го заслужаваше, но имаше нужда от него. Имаше нужда от нея.

Без да каже дума я привлече в прегръдките си и притисна устни към нейните, без търпение, без молба. Преди някой от тях да бе успял да помисли, свали ципа на гърба на роклята ѝ.

Кърби искаше да му даде — каквото и да било, всичко, което пожелаеше той. Не искаше да го пита, а да забрави всички причини да не могат да бъдат заедно. Би било толкова лесно да потъне във водовъртежа на чувствата, които бяха толкова нови и толкова неповторими. Ала всичко истинско, всичко силно никога не бе лесно. От ранна детска възраст бе научена, че е най-трудно да бъде постигнато това, които има най-голямо значение. Отдръпна се назад, решена да върне нещата на ниво, където можеше да се справи с тях.

— Изненадваш ме — отбеляза с усмивка, за която трябваше много да се постарее.

Адам я привлече обратно към себе си. Този път нямаше да му се изплъзне.

— Хубаво.

— Знаеш ли, повечето жени биха очаквали прелъстяване, макар и съвсем формално.

В очите ѝ можеше да свети смях, но той чувстваше ударите на сърцето ѝ срещу своето.

— Повечето жени не са Кърби Феърчайлд. — Ако тя искаше да го дава леко, Адам щеше да направи всичко възможно, за да ѝ угоди... Стига резултатът да бе един и същ. — Защо да не наречем това моето следващо спонтанно действие? — предложи и смъкна роклята от раменете ѝ. — Не искам да те отегчавам със старомодни изпълнения.

Как можеше да му устои? На ръцете, които леко докосваха кожата ѝ, на устните, които се усмихваха и изкушаваха? Никога не се бе колебала да вземе това, което иска... Досега. Може би бе дошъл моментът играта на шах да завърши с цайтнот, без никой да спечели всичко, без никой да загуби нищо.

Бавно се усмихна и остави роклята да се плъзне почти безшумно на пода.

Той откри съкровище от прохладен атлаз и топла плът. Бе толкова съблазнителна, толкова подмамваща, колкото бе очаквал. След като бе решила да дава, вече нямаше ограничения. С прост жест отвори ръце към него.

Тихи въздишки, прошепнати думи, плът срещу плът. Лунната светлина и розовите отблясъци от лампата се пребориха и се сляха, когато матрактът поддаде под теглото им. Устните ѝ бяха топли и разтворени, ръцете му силни. Докато Кърби се движеше под него, подканваща, подлудяваща, Адам забрави колко бе малка.

Всичко. Цялото. Сега. Страстта ги караше и двамата да вземат без търпение, и въпреки това... Някъде под страстта, под топлината имаше нежност, която никой не бе очаквал от другия.

Той докосваше. Тя трепереше. Кърби вкусоваше. Адам пулсираше. Желаеха се, докато сякаш въздухът заискри от желание. С всяка секунда двамата намираха повече от това, което искаха, ала то ги правеше само още по-алчни. Вземи, сякаш казваше тя, и после давай, и давай, и давай.

Кърби нямаше време да се унесе, само да запулсира. За него. От него. Тялото ѝ копнееше — желанието бе много слаба дума. Искаше него, нещо специално за нея. А той с целувка, с докосване на ръката можеше да я издигне до висоти, които само бе мечтала, че съществуват. Тук бе пълнотата, тук бе насладата, на които цял живот се бе надявала, без истински да вярва. Тук бе това, което толкова отчаяно бе искала през живота си, но никога не бе намирала. Тук и сега. Адам. Нямаше нужда да има нищо друго и нямаше нужда да го има.

Той бе на ръба на лудостта. Тя го притискаше силно и здраво, докато се люшкаха заедно към ръба. Заедно — това бе всичко, за което Кърби можеше да мисли. Заедно.

Тишина. Бе толкова тихо, че можеше никога да не бе съществувало такова нещо като звук. Косите ѝ гъделичкаха гърдите му. Ръцете ѝ, свити в юмруци, почиваха върху сърцето му. Адам лежеше в мълчание и го болеше, както никога не бе очаквал, че ще го боли.

Как бе допуснал да се случи? Самообладание? Какво го бе накарало да мисли, че може да се владее, когато ставаше дума за

Кърби? По някакъв начин тя се бе обвинила около него, и с тяло, и с душа, докато той се преструваше, че знае точно какво прави.

Бе дошъл да върши работа, напомни си Адам. Все още не я бе свършил, независимо какво бе преминало между тях. Можеше ли да продължи с това, заради което бе дошъл, и в същото време да я защити? Бе ли възможно да се разцепи на две, когато пътят му винаги е бил толкова праволинеен? Вече не бе сигурен в нищо, ала решителната схватка все едно щеше да загуби, както и да завършеше играта. Трябваше да помисли, да създаде дистанцията, която му бе необходима за това. И за двамата щеше да е по-добре, ако започнеше веднага.

Но когато понечи да се отдръпне, Кърби го прегърна по-здраво, вдигна глава, така че лунната светлина заблестя в очите му, и го омагьоса.

— Не си тръгвай — прошепна тя. — Остани да спиш с мен. Не искам още да свършва.

Сега не можеше да й устои. Може би никога нямаше да може. Без да казва нищо, Адам я привлече отново към себе си и затвори очи. За малко можеше да се преструва, че утрешният ден щеше сам да се погрижи за себе си.

Събуди я слънчевата светлина, ала Кърби се опита да не я забележи, като натрупа възглавници върху главата си. Не се получи за дълго. Примирено ги хвърли на пода и продължи да лежи тихо, сама.

Не бе чула кога Адам си бе тръгнал, не бе и очаквала, че той ще остане до сутринта. Бе всъщност благодарна, че се събужда сама. Така можеше да помисли.

Как бе станало така, че бе дала пълното си доверие на човек, когото почти не познаваше? Нямаше отговор. Защо не бе избягнала въпросите му, защо не бе заобиколила някои факти, както много добре умееше? Нямаше отговор.

Не беше вярно. За момент затвори очи. С Адам бе по-честна, отколкото със себе си. Тя знаеше отговора.

Бе му дала повече, отколкото някога бе давала на който и да било мъж. Това бе нещо повече от физическа близост, нещо повече от няколко часа удоволствие през нощта. Бе споделила самата своя

същност с него. Сега вече не можеше да си я вземе обратно, дори ако и двамата биха го предпочитали.

Без да знае, той бе взел нейната невинност. Емоционалната девственост бе също толкова реална, също толкова жизненоважна, както физическата. И бе също толкова невъзможно да бъде върната. Като мислеше за нощта, Кърби знаеше, че няма желание да се върне назад. Сега и двамата щяха да вървят напред, към каквото и да ги очакваше там.

Стана и се приготви да посрещне деня.

Горе, в ателието на Феърчайлд, Адам разглеждаше селския пейзаж. Усещаше възбудата и драмата. Спокойната сцена трептеше от трескав живот. Жив, реален, тревожен. Неговият създател стоеше до него, но това не бе Ван Гог, макар Адам да би могъл да се закълне, че той бе майсторът на четката и палитрата, а Филип Феърчайлд.

— Великолепно! — възкликна той, преди да бе успял да сдържи комплимента.

— Благодаря, Адам. Аз го харесвам. — Феърчайлд говореше като човек, който отдавна е приел своето превъзходство и отговорностите, които следват от него.

— Господин Феърчайлд...

— Филип — прекъсна го Феърчайлд добродушно. — Няма причина за официалности между нас.

По някакъв начин Адам чувстваше, че дори непринудената близост би могла да усложни и без това вече безнадеждно напрегнатата ситуация.

— Филип — започна той отново, — това е измама. Вашите мотиви може и да са искрени, ала резултатът си остава измама.

— Абсолютно. — Феърчайлд заклати глава в знак на съгласие. — Без съмнение измама, фалшификат, откровена лъжа. — Той вдигна ръце и ги пусна да паднат. — Изобщо не мога да се защита.

Как ли пък не, помисли Адам мрачно. Освен ако много грешеше, щяха да му поднесат най-големите глупости, които бе чувал.

— Адам... — Феърчайлд разпери ръце. — Ти си проникателен човек, разумен човек. Аз се гордея, че съм познавач на човешкия характер. — Сякаш бе много стар и немощен, той се отпусна в един фотьойл. — Освен това имаш богато въображение и не си предубеден.

Адам посегна към кафето, което Карти бе донесъл.

— Е, и?

— Твоята помощ в разрешаването на нашия малък проблем снощи... И ловкостта, с която обърна собствения ми план срещу мен, ме карат да мисля, че ти имаш способността да се приспособяваш към това, което някои биха могли да нарекат необичайно.

— Някои биха могли.

— Сега... — Феърчайлд пое чашата, която Адам му подаде, и се облегна назад. — Ти ми казваш, че Кърби ти е обяснила всичко. Странно, но засега няма да се спираме върху това. — Той вече бе направил своите собствени изводи и бе открил, че му харесват. Нямахше намерение да губи по другите пунктове. — След всичко, което ти е било казано, можеш ли да намериш в моето начинание и най-малкия егоизъм? Виждаш ли моите мотиви по друг начин, освен като хуманни? — Феърчайлд победоносно остави чашата си и отпусна ръце между кокалестите си колене. — От моето хоби са се облагодетелствали болни дечица и хора, по-малко успели от нас. Не съм задържал за себе си нито един долар, нито един франк, нито едно су. Никога, никога не съм искал признание или слава, които обществото естествено би ми отредило.

— Не сте искали и присъдата, която съдът би ви отредил.

Феърчайлд кимна в знак на съгласие, ала не се смути.

— Това е моят подарък за човечеството, Адам. Моята отплата за таланта, отреден ми от по-висша сила. Тези ръце... — Той ги протегна, тесни, мършави и странно красиви. — Тези ръце имат умение, за което съм задължен да платя по мой си начин. Това и направих. — Наведе глава и ги отпусна в скута си. — Обаче, ако трябва да ме упрекнеш, аз ще разбера.

Приличаше, помисли Адам, на християнски мъченик, хвърлен на лъвовете на езичниците — непоколебим в своята вяра, примирен със съдбата си.

— Един ден — измърмори той, — ореолът ви ще се свлече и ще ви удуши.

— Възможно е — засмя се Феърчайлд и отново вдигна глава. — Но междувременно да се радваме на каквото можем. Дай една от онези бисквитки, момчето ми.

Адам мълчаливо му подаде таблата.

— Мислили ли сте как ще се отрази върху Кърби, ако вашето... хоби бъде разкрито?

— Ах... — Феърчайлд преглътна бисквитата. — Улучи направо ахилесовата ми пета. Естествено, и двамата знаем, че Кърби може да поеме всяко предизвикателство и да го преодолее или заобиколи. — Отхапа още едно парче бисквита, наслаждавайки се на малиновия вкус. — И все пак, просто заради това, което е, Кърби има нужда от емоции, едни или други. Съгласен ли си?

Адам си помисли за нощта и за това, което се бе променило у него.

— Да.

Краткият отсечен отговор бе точно какъвто Феърчайлд бе очаквал.

— Аз имам намерение да се откажа от тази работа поради различни причини, първата от които е Кърби.

— А нейното положение, когато става дума за Рембранд на Мерик?

— Това е съвсем друга работа. — Феърчайлд избърса пръстите си в една салфетка и се замисли за още една бисквита. — Бих искал да обсъдя с теб подробностите на този бизнес, ала още не съм свободен да го сторя. — Усмихна се и се загледа над главата на Адам. — Може да се каже, че съм въвлякъл Кърби чисто символично, но докато нещата се разрешат, тя е второстепенен играч в играта.

— Ти и поставяш, и режисираш това представление, така ли, папа? — Кърби влезе в стаята и грабна бисквитата, към която гледаше баща ѝ. — Добре ли спа, скъпи?

— Като пън, хлапе — измърмори той, спомнил си объркването си, когато се събуди на дивана, завит с нейната пелерина. Не му бе приятно да се окаже надхитрен, ала бе човек, който оценява бързия ум. — Разбрах, че вечерните ти занимания са минали добре.

— Работата е свършена. — Тя хвърли един поглед към Адам и опря ръце на раменете на баща си. — Може би за малко трябва да ви оставя двамата насаме. Адам умее да измъква информация. Ти може да му кажеш това, което не си казал на мен.

— Всичко с времето си. — Той потупа ръцете ѝ. — Аз ще посветя сутринта на моя ястреб. — Стана да отбие творението си,

очевиден провал. — Преди да започнете да се забавлявате, може да се обадиш на Хариет и да ѝ съобщиш, че всичко е наред.

Кърби протегна ръка.

— Имаш ли някакви забавления наум, Адам?

— Всъщност... — Той се поддаде на импулса и я целуна пред замисления поглед на баща ѝ. — Имам наум един сеанс с масло и платно. Ще трябва да се преоблечеш.

— Ако това е най-доброто, което можеш да направиш... Само два часа — предупреди го тя и излезе. — Иначе тарифата ми се вдига. И аз си имам работа, нали знаеш.

— Три.

— Два и половина. — Кърби спря на площадката на втория етаж.

— Тази сутрин приличаше на дете — прошепна Адам и докосна бузата ѝ. — Сърце не ми даваше да те събудя. — Задържа за миг ръката си, после се отдръпна. — Ще се срещнем горе.

Тя отиде в стаята си и хвърли червената рокля на леглото. Докато с една ръка се събличаше, с другата въртеше телефона.

— Хариет, Кърби се обажда да те успокои.

— Умно дете. Имаше ли някакви неприятности.

— Не. — Тя изхлузи джинсите си. — Успяхме.

— Успяхте? И Филип ли дойде с теб?

— Папа задрема на дивана, след като Адам размени напитките.

— Божичко! — Развеселена, Хариет се настани по-удобно. — Много ли беше сърдит?

— Кой, папа или Адам? — уточни Кърби и сви рамене: — Няма значение, накрая и двамата се държаха много разумно. Адам много ми помогна.

— Тестът ще започне чак след половин час. Разкажи ми подробности.

Докато се събличаше и обличаше, Кърби разказваше.

— Чудесно! — засия на телефона Хариет, доволна от драмата. — Съжалявам, че не съм на твое място. Ще трябва по-добре да се опозная с твоя Адам и да измисля някакъв ефектен начин да му изразя благодарността си. Мислиш ли, че ще му харесат крокодилските зъби?

— Нищо не би му доставило по-голямо удоволствие.

— Кърби, знаеш колко съм ти благодарна. — Гласът на Хариет изведнъж бе станал сериозен и майчински.

— Ситуацията е, най-меко казано, неловка.
— Договорът обвързващ ли е?
— Да — въздъхна тя при мисълта, че губи Тициан.
— Грешката е моя. Трябваше да обясня на Стюарт, че картината не се продава. Филип сигурно ми е бесен.
— Можеш да се справиш с него. Винаги си можела.
— Да, да. Но един Бог знае какво бих правила без теб. Горката Мели просто не може да ме разбере, както ти.
— Тя просто е създадена различна. — Кърби заби поглед в пода, като се опита да не мисли за Рембранд и за чувството на вина, което ѝ създаваше. — Елате днес на вечеря, Хариет, ти и Мелани.
— О, с удоволствие, скъпа, ала имам среща. Утре?
— Прекрасно. Аз ли да се обадя на Мели, или ти ще говориш с нея?
— Ще я видя днес следобед. Внимавай и наистина благодари на Адам от мое име. Колко жалко, че съм прекалено стара, за да му дам нещо друго, освен крокодилски зъби.
Кърби със смях затвори.

Слънцето се лееше върху роклята ѝ, обагреше я в пламтящо алено или тъмно кървавочервено. Адам знаеше, че едва ли някой друг път ще има такова идеално осветление, и работеше трескаво.

Той бе художник на неуловимите детайли, художник, който използваше светлината и сянката за настроение. В портретите си търсеше вътрешната реалност, истината под повърхността на моделите. В Кърби виждаше въплъщението на жена — сила и слабост и тази изплъзваща се, мистична сексуалност. Сдържана и подмамваща. Тя бе и двете. Сега го разбираше повече от всякога.

Часовете минаваха, но Адам не забелязваше. Неговият модел обаче бе в друго настроение.

— Адам, ако погледнеш часовника си, ще видиш, че вече съм ти дала повече от определеното време.

Той продължи да рисува, без да ѝ обръща внимание.

— Не мога да остана тук нито миг повече. — Кърби отпусна ръце от нагласената поза и размърда рамене. — Май вече никога няма да мога да боядисвам тавани.

— Мога за малко да поработя върху фона — измърмори Адам. — Трябват ми още три часа сутринта. Тогава светлината е най-добра.

Тя сдържа отговора си. Нормално бе да очаква грубост от един художник, когато бе завладян от изкуството си. Протегна се и отиде да надзърне през рамото му.

— Добре улавяш светлината — реши Кърби, загледана в оформящата се картина. — Много е ласкателно, наистина, доста пламенно и предизвикателно с тези цветове, които си избрал. — Вгледа се внимателно в неясните линии на лицето си, цветовете и оттенъците, с които я бе пресъздал върху платното. — И въпреки това, тук има някаква деликатност, която не разбирам.

— Може би аз те познавам повече, отколкото ти самата се познаваш. — Той продължаваше да рисува, без да я поглежда, затова не видя потресеното изражение, нито постепенното приемане на думите му.

Тя сплете ръце и се отдалечи. Трябваше да го направи бързо. Това трябваше да бъде направено, да бъде казано.

— Адам...

Нечленоразделно мърморене. Продължаваше да стои с гръб към нея.

Кърби пое дълбоко въздух.

— Обичам те.

— Ъ-хъ.

Някои жени биха се съкрушили. Други биха се вбесили. Тя се засмя и отметна назад косите си. Животът никога не е това, което очакваш.

— Адам, бих искала за момент да ми обърнеш внимание. — Макар че продължаваше да се усмихва, кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. — Аз съм влюбена в теб.

На втория опит успя. Четката му, потопена в червено, замръзна по средата на пътя. Той много бавно я остави и се обърна. Кърби го гледаше полуусмихната и стискаше ръцете си толкова силно, че я боляха. Не бе очаквала отговор, нито би го искала.

— Не ти го казвам, за да те притискам или да те притеснявам. — Нервността ѝ се прояви съвсем за малко, когато облиза устни. — Просто си мисля, че имаш право да знаеш. — Думите започнаха да се изливат бързо. — Не се познаваме отдавна, знам, ала предполагам, че

понякога просто се случва така. Не можах да направя нищо. Не очаквам нищо от теб, нито временно, нито постоянно. — Адам продължаваше да не отговаря и тя усети как я обзема паника, с която не знаеше как да се справи. Бе ли развалила всичко? Сега усмивката не достигаше до очите ѝ. — Трябва да се преоблека — рече безгрижно. — Заради теб си изпуснах обеда.

Бе стигнала почти до вратата, преди той да я спре. Когато я хвана за раменете, я усети как се напрегна. А когато го усети, разбра, че му бе дала всичко, което имаше в сърцето си. Нещо, което, Адам инстинктивно разбираше, не бе давала на никой друг мъж.

— Кърби, ти си най-изключителната жена, която познавам.

— Да, непрекъснато някой ми го казва. — Трябваше да мине през тази врата, и то бързо. — Слизаш ли, или да ти изпратя тук таблата?

Той наведе глава към нейната и се зачуди как нещата се бяха случили толкова бързо, толкова окончателно.

— Колко хора могат да направят такова просто и неегоистично обяснение в любов и след това да си отидат, без да искат нищо? От самото начало не си направила едно нещо, което съм очаквал. — Докосна с устни косите ѝ, толкова леко, че тя едва го усети. — Имам ли шанса да кажа нещо?

— Не е необходимо.

— Необходимо е. — Обърна я към себе си и обхвана лицето ѝ в длани. — И бих предпочел ръцете ми да са върху теб, когато ти казвам, че те обичам.

Кърби стоеше много изправена и заговори много спокойно:

— Не ме съжaliaвай, Адам. Не мога да го понеса.

Той понечи да ѝ наговори всичките мили, романтични неща, които една жена иска да чуе при обяснение в любов. Всички традиционни, нормални думи, които предлага един мъж, когато предлага себе си. Те не бяха за нея. Вместо това вдигна една вежда:

— Ако не си разчитала, че любовта ти ще бъде споделена, ще трябва да свикнеш.

Тя изчака един миг, защото искаше да бъде сигурна. Щеше да поеме риска, всякакъв риск, ако бе сигурна. Погледна в очите му и започна да се усмихва. Напрежението в раменете ѝ се разсея.

— Сам си си виновен.

— Да, предполагам, че ще трябва да го преживея.

Усмивката ѝ угасна и Кърби се притисна към него.

— Ох, Господи, Адам, имам нужда от теб. Нямах представа колко много. — Той я прегръщаше също толкова силно, също толкова отчаяно. — Да, имам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Да обичаш и да бъдеш обичан. За Кърби това бе зашеметяващо. Искаше време, за да го изпита, да го погълне. Нямахше значение дали ще го разбере, не и сега, при първата вълна на емоцията. Знаеше само, че макар винаги в живота си да е била щастлива, сега ѝ се предлагаше нещо повече. Предлагаше ѝ се смях посред нощ, нежни думи на разсъмване, подадена ръка и споделен живот. Цената щеше да бъде част от нейната независимост и вярност, която досега бе само към баща ѝ.

За Кърби любовта означаваше споделяне, а в споделянето нямаше ограничения. Каквото и да бе, каквото и да имаше, принадлежеше колкото на нея, толкова и на Адам. Вече не можеше да работи и слезе от ателието си да го намери.

Къщата бе притихнала в спокойната надвечер. Прислугата бе долу, заета с приготовления за вечерята и клюки. Кърби винаги бе обичала тази част от деня — след дългата плодотворна работа в ателието, преди вечерята. Това бяха часовете, през които седеше пред пращящия огън или се разхождаше по урвите. Сега имаше някой, с когото искаше да сподели тези часове. Спря пред вратата на Адам и вдигна ръка да почука.

Спря я звукът от гласове. Ако Адам се бе впуснал в нов разговор с баща ѝ, тя можеше да научи нещо повече за Рембранд, което да я успокои. Докато се колебаеше, в къщата отекна тропането на входната врата. Кърби сви рамене и отиде да отвори.

В стаята Адам премести предавателя в другата си ръка.

— Чак сега имам възможност да се обадя. Освен това има нещо ново.

— От теб се чака да се обаждаш всяка вечер — прогърмя раздразнено Макинтайър в слушалката. — По дяволите, Адам, бях започнал да мисля, че нещо ти се е случило.

— Ако познаваше тези хора, щеше да разбереш колко глупаво е това.

— Те нищо ли не подозират?

— Не. — Адам изруга наум работата си.

— Разкажи ми за госпожа Мерик и Хилър.

— Хариет е чаровна и крещяща. — Не би казал безопасна. Макар да помисли за това, което двамата с Кърби бяха направили снощи, засега го премълча. Адам вече бе преценил, че цялата работа нямаше нищо общо с неговата задача. Не особено. Това бе достатъчно, за да го оправдае, че го пази в тайна от Макинтайър. Вместо това щеше да му каже онова, което самият той мислеше, и нищо повече. — Хилър е много лъскав и напълно фалшив. Попаднах на него и Кърби точно навреме, за да му попреча да я напердаши.

— Каква беше причината?

— Рембранд. Той не вярва, че баща ѝ я държи в неведение. Хилър е от хората, които вярват, че винаги получаваш това, което искаш, като мачкаш другите... Ако са по-малки.

— Значи сладур. — Ала Макинтайър бе доловил промяната на тона. Ако Адам затъваше по малката Феърчайлд... Не. Отхвърли тази мисъл. От това те нямаха нужда. — Проучих Виктор Алварес.

— Зарежи го. — Адам говореше непринудено. Знаеше колко схватлив бе Макинтайър. — Това е все едно да гониш вятъра. Вече се разрових. Той няма нищо общо с Рембранд.

— Ти знаеш по-добре.

— Да-а. — Макинтайър, Адам знаеше, никога не би разбрал хобито на Феърчайлд. — След като се разбрахме за това, имам едно условие.

— Условие?

— Когато намеря Рембранд, ще се оправя с останалото както аз реша.

— Какво искаш да кажеш, както ти решиш? Слушай, Адам...

— Както аз реша — прекъсна го Адам. — Или си намери някой друг. Аз ще ти го върна, Мак, но след това няма да намесваш Феърчайлдови.

— Да не ги намесвам ли? — Макинтайър избухна така, че слушалката изпраця. — Как, по дяволите, да не ги намеся?

— Това си е твой проблем. Просто го направи.

— Това място е пълно с луди — измърмори Макинтайър. — Трябва да е заразно.

— Да. Ще ти се обадя по-късно. — Адам с усмивка изключи предавателя.

Долу Кърби отвори вратата и погледна в късогледите очи на Рик Потс, обградени с тъмни рамки. Протегна му ръка с мисълта, че неговата ще е влажна от нерви.

— Здравей, Рик. Папа ми каза, че ще ни посетиш.

— Кърби... — Той преглътна и стисна ръката ѝ. Само като я погледнеше, и се изпотяваше. — Изглеждаш пре... Прекрасно. — Пъхна капещите карамфили в лицето ѝ.

— Благодаря. — Тя взе цветята, които Рик бе поизмачкал, и му се усмихна: — Влез, ще ти приготвя нещо за пийване. Пристигаш отдалеч, нали? Карти, моля те, погрижи се за багажа на господин Потс — продължи Кърби, без да дава възможност на Рик да каже нещо. Знаеше, че ще му трябва малко време, за да си събере думите. — Папа трябва скоро да слезе. — Намери бутилка сода и наля върху леда. — Той отделя много време на новия си проект. Сигурна съм, че ще иска да го обсъди с теб. — Подаде му чашата и с жест го покани да седне. — Е, как си?

Той първо отпи, за да навлажни пресъхналото си гърло.

— Добре. Тоест, миналата седмица бях малко настинал, ала сега съм много по-добре. Нямах да дойда да те видя, ако имах вируси.

Тя се обърна навреме, за да скрие усмивката си, и си наля една чаша перие.

— Много мило от твоя страна, Рик.

— Ти... Ти работиш ли?

— Да, почти подготвих моята пролетна изложба.

— Ще бъде прекрасна — заяви той убедено. Макар да оценяваше качеството на работата ѝ, по-силните ѝ неща го плашеха. — В Ню Йорк ли ще бъдеш?

— Да. — Кърби се приближи и седна до него. — За една седмица.

— Тогава може би... Искам да кажа, много ще ми бъде приятно, ако имаш време, разбира се, бих искал да те поканя на вечеря. — Глътна на екс содата. — Ако имаш свободна вечер.

— Много любезно от твоя страна.

Рик ахна от изненада и зениците му се разшириха. От вратата Адам наблюдаваше кучешкото угодничество на непохватния, някак

раздърпан мъж. След още десет секунди, прецени той, човекът щеше да е в краката на Кърби, независимо дали тя го искаше, или не.

Кърби вдигна глава и изражението ѝ се промени толкова неуловимо, че Адам не би забелязал, ако не бе толкова настроен към нея.

— Здравей, Адам. — Макар че в очите ѝ се четеше облекчение, гласът ѝ бе спокоен. — Надявах се, че ще слезеш. Рик, това е Адам Хейнс. Адам, мисля, че папа онзи ден ти спомена за Рик Потс.

Посланието бе ясно и недвусмислено. Дръж се любезно. Адам с усмивка отвърна на влажното ръкостискане.

— Да, Филип каза, че ще дойдете за няколко дни. От Кърби знам, че работите с акварел.

— Така ли? — Почти съкрушен от факта, че Кърби изобщо би говорила за него, Рик за момент се вкамени.

— Ще трябва да проведем един дълъг разговор след вечеря. — Кърби стана и внимателно поведе Рик към вратата. — Сигурна съм, че искаш да си починеш малко след пътуването. Нали можеш да намериш пътя към стаята си?

— Да, да, разбира се.

Тя го проследи с поглед как се влачи по коридора, после се обърна, отиде до Адам и обви ръце около него.

— Мразя да се повтарям, но те обичам.

Той обхвана с длани лицето ѝ и я целуна нежно, леко, с обещание за нещо повече.

— Повтаряй се колкото искаш. — Погледна я, внезапно и напълно възбуден от едната ѝ усмивка. Притисна устни към ръката ѝ със сдържаност, от която Кърби загуби сили. — Ти ме оставяш без дъх — прошепна. — Не е чудно, че превръщаш Рик Потс в пихтия.

— Бих предпочела да превърна теб в пихтия.

Превръщаше го. Не му бе лесно да си го признае. С полуусмивка Адам я отдръпна от себе си.

— Ще му кажеш ли, че съм ревнив любовник с кама?

— За негово добро. — Тя взе чашата си с перие. — Той винаги толкова се притеснява, след като загуби самообладание. Ти научи ли нещо повече от папа?

— Не — намръщи се Адам озадачено. — Защо?

— Бях тръгнала да те повикам точно преди да пристигне Рик. Чух те да говориш. — Пъхна ръката си в неговата и той се помъчи напрежението му да не се прояви.

— Не искам да насилвам нещата. — Поне това бе истина, помисли Адам трескаво. Поне това не бе лъжа.

— Да, сигурно си прав. Папа лесно се заинатява. Хайде за малко да поседнем пред огъня — предложи Кърби и го издърпа до камината. — И да не правим нищо.

Той седна до нея, прегърна я и му се искаше нещата да бяха толкова прости, колкото изглеждаха.

Минаха часове, преди отново да седнат в гостната, ала вече не бяха сами. След огромната вечеря Феърчайлд и Рик се разположиха с тях, за да продължат разговора си върху изкуството и техниката. Подпомогнат от две чаши вино и половин чаша бренди, Рик започна да сипе похвали за работата на Кърби. Адам забеляза предупредителните сигнали на битката — почервенелите уши на Феърчайлд и невинния поглед на Кърби.

— Благодаря ти, Рик. — Тя с усмивка вдигна брендито си. — Сигурна съм, че искаш да видиш последната работа на папа. Това е един опит с глина. Някаква птица, нали, папа?

— Птица? Птица! — Той затанцува около масата. — Това е ястреб, ужасно момиче! Граблива птица, хищник.

Рик, свикнал с неговите изблици, се опита да го успокои:

— Много бих искал да го видя, господин Феърчайлд.

— И ще го видиш. — С един драматичен жест Феърчайлд пресуши чашата си. — Имам намерение да го подаря на Метрополитън.

Дали изсумтяването на Кърби бе неволно, или нарочно, ала имаше ефект.

— Подиграваш се на баща си? — възмути се той. — Нямах вяра на неговите ръце? — Протегна ги с разперени пръсти. — Същите тези ръце, които те поеа от утробата на майка ти?

— Твоите ръце са осмото чудо на света — обяви Кърби. — Обаче... — Тя остави чашата си, облегна се назад и кръстоса крака. Старателно сплете пръсти и се вгледа в тях. — Според моите

наблюдения, ти имаш затруднения с постройката. Може би след няколко години упражнения ще развиеш усет към конструкцията.

— Постройка? — избухна Феърчайлд. — Конструкция? — Очите му се присвиха, зъбите му се стиснаха.

— Карти! — Кърби му се усмихна лъчезарно и отново взе чашата си. — Карти!

— Да, господин Феърчайлд.

— Карти — повтори Феърчайлд, вторачен в изпълнения с достойнство иконом, който стоеше в очакване до вратата. — Карти! — изрева той и подскочи.

— Мисля, че папа иска тесте карти... Карти — обясни Кърби. — Карти за игра.

— Да, госпожице. — С лек поклон Карти отиде да ги донесе.

— Какво му става на този човек? — измърмори Феърчайлд и припряно се зае да разчиства малката масичка. Фините керамични съдове и нежното венецианско стъкло безцеремонно бяха съборени на пода.

— Сякаш не съм се изразил ясно.

— Напоследък е толкова трудно да получиш помощ — отбеляза Адам в чашата си.

— Вашите карти, господин Феърчайлд. — Икономът остави на масата две запечатани тестета и излезе от стаята.

— Сега ще ти покажа какво значи постройка. — Феърчайлд издърпа един стол и обви кльощавите си крака около него. Скъса опаковката на първото тесте и изсипа картите на масата. Старателно подпря две карти една срещу друга. — Сигурна ръка и остро око — мърмореше той, докато бавно и старателно подреждаше къщичка.

— Това за малко ще го държи спокоен — заяви Кърби. Намигна на Адам, обърна се към Рик и започна разговор за общи приятели.

— Измина един час с бренди и тихи приказки. От време на време архитектът в ъгъла изръмжаваше нещо. Огънят пращеше. Когато Монтик влезе в стаята и скочи в скута на Адам, Рик побледня и рязко се изправи.

— Не би трябвало да го правите. Тя всеки момент ще дойде. — С трясък остави чашата си. — Кърби, мисля да се качвам горе. Искам рано да започна работа.

— Разбира се. — Тя го изпрати с поглед и се обърна към Адам: — Рик се ужасява от Изабел. Монтик веднъж влязъл в стаята му, докато той спял, и се свил върху възглавницата му. Изабел събудила Рик с някои доста груби коментари, изправена върху гърдите му. По-добре да се кача горе да видя, че всичко е наред. — Тя стана, наведе се и леко го целуна.

— Това не е достатъчно.

— Така ли? — Устните ѝ трепнаха в усмивка. — Може би ще го оправим по-късно. Хайде, Монтик, ела да намерим твоята противна господарка.

— Кърби... — Адам изчака, докато тя и кученцето стигнаха до вратата. — Какъв точно наем плаща Изабел?

— Десет мишки на месец — отговори Кърби сериозно. — Но през ноември ще ѝ повиша наема на петнадесет. Може би до Коледа ще се изнесе. — Доволна от тази мисъл, тя изведе Монтик навън.

— Очарователно създание е моята Кърби — отбеляза Феърчайлд.

Адам прекоси стаята и се вгледа в огромната ексцентрична постройка, която Феърчайлд продължаваше да подрежда.

— Очарователно.

— Тя е жена, която има много под повърхността. Кърби може да бъде жестока, когато се чувства права. Виждал съм я да смачква двуметров мъж като буболечка. — Хвана една карта между показалците на двете си ръце и внимателно я постави на място. — Ще забележиш, обаче, че отношението ѝ към Рик е неизменно мило.

Макар че Феърчайлд продължаваше да отделя цялото си внимание на картите, Адам разбираше, че това бе нещо повече от празен разговор.

— Очевидно не иска да го обиди.

— Точно така. — Феърчайлд търпеливо започна да строи ново крило. Ако Адам не бъркаше много, картите бавно добиваха формата на къщата, в която се намираха. — Тя много ще се старее да не го обиди, защото знае, че предаността му към нея е искрена. Кърби е силна, независима жена. Ако обаче се намеси сърцето ѝ, става мека като памук. На земята има една шепа хора, за които би жертвала всичко, което може. Рик е един от тях, другите са Мелани и Хариет. И аз. — Задържа една карта на върховете на пръстите си, сякаш я претегляше. — Да, аз — повтори тихо. — Поради това обстоятелствата

около Рембранд са много трудни за нея. Тя се разкъсва във верността си към баща си и към жената, която през по-голямата част от живота ѝ е била като майка.

— Вие не правите нищо, за да го промените — напомни му Адам. Колкото и да бе глупаво, искаше му се да разбута картите, да събори педантично оформената конструкция. Пъхна ръце в джобовете си и ги сви в юмруци. Как можеше да обвинява Феърчайлд, когато самият той мамеше Кърби по почти същия начин? — Защо не ѝ дадете някои обяснения, нещо, което би могла да разбере?

— Блажени са незнаещите — заяви спокойно Феърчайлд. — В този случай колкото по-малко знае Кърби, толкова по-лесно ще ѝ бъде.

— Имате страшни нерви, Филип.

— Да, да, съвсем вярно. — Той нагласи още карти и се върна на темата, която най-много го занимаваше. — В живота на Кърби е имало десетки мъже. Може да ги избира и да ги сменя, както другите жени си сменят дрехите. И въпреки това, по свой си начин, винаги е била предпазлива. Според мен беше решила, че не е способна да се влюби в мъж и затова се съгласи на нещо много, много по-малко, като прие да се омъжи за Стюарт. Глупости, разбира се. — Взе чашата си и се вгледа в клатушкащата се къщичка от карти. — Тя има голяма способност да обича. Когато се влюби в някой мъж, ще го обича с непоколебима вяност и всеотдайност. А когато го стори, ще е уязвима. Кърби обича силно, Адам. — За пръв път вдигна очи и погледна към Адам. — Когато майка ѝ умря, беше съсипана. Не бих искал да съм жив да я видя отново да мине през всичко това.

Какво можеше да каже? По-малко, отколкото искаше, ала все пак само истината.

— Аз не искам да причинявам болка на Кърби. Ще направя всичко, което мога, за да не я нараня.

Феърчайлд го гледаше със светлосините си очи, които виждаха дълбоко и виждаха много.

— Вярвам ти и се надявам, че ще намериш начин да го избегнеш. Ако я обичаш, ще намериш начин да излекуваш каквито рани е получила. Играта е започнала, Адам. Правилата са определени. Сега не могат да бъдат променяни, нали?

Адам се взря в кръглото му лице.

— Вие знаете защо съм тук, нали?

Феърчайлд се изкиска и обърна гръб на картите си. Да, наистина, Адам Хейнс си го биваше, помисли той с удоволствие. Кърби от самото начало го бе казала.

— Нека засега просто да кажем, че си тук, за да рисуваш и да... Да наблюдаваш. — Сложи още една карта. — Качвай се сега при нея, имаш моята благословия, ако чувстваш нужда от нея. Играта почти свършва, Адам. Съвсем скоро ще трябва да събираме парчетата. Любовта е крехка, когато е нова, момчето ми. Ако искаш да я запазиш, бъди инат като нея. Това е моят съвет.

Кърби прокарваше четката през косите си с дълги, методични движения. Бе намалила радиото, така че горещият джаз бе само малко по-силен от пулс на сърце. Когато на вратата се почука, тя въздъхна:

— Рик, наистина трябва да си лягаш. На сутринта ще се мразиш.

Адам отвори вратата и дълго гледа жената пред огледалото, облечена в тънка бежова коприна и млечнобели дантели. Без да каже дума, затвори и заключи вратата зад себе си.

— О! — Кърби остави четката на тоалетката, обърна се и потрепери. — Една жена в днешно време просто не е в безопасност. Да не си дошъл да правиш с мен каквото искаш... Надявам се.

Той се приближи към нея, плъзна длани по коприната и обви ръце около нея.

— Просто минавах. — Когато тя се усмихна, наведе устни към нейните. — Обичам те, Кърби. Повече от всичко, повече от всички. — Устните му изведнъж станаха неудържими, прегръдката му силна. — Никога не го забравяй.

— Няма. — Но думите ѝ бяха приглушени от устните му. — Само не спирай да ми го напомняш. А сега... — Отдръпна се, само на сантиметри, и бавно започна да разхлабва вратовръзката му. — Може би аз трябва да ти го напомня.

Адам проследи с поглед връзката, която се спусна на пода, точно преди Кърби да смъкне сакото от раменете му.

— Идеята може и да е добра.

— Ти много работиш — укори го тя и хвърли сакото някъде към стола. — Мисля, че трябва малко да те поглезя.

— Да ме поглезиш ли?

— М-м-м. — Избута го до леглото и коленичи да събуе обувките му. Небрежно ги пусна на пода, след тях и чорапите, и започна да масажира стъпалата му. — Глезенето ще ти се отрази добре в малки дози.

Той усети как по него се разлива удоволствие от докосването, което почти би могъл да опише като майчинско. Ръцете ѝ бяха меки и малко мазолести, което показваше, че не седят без работа. Бяха силни и умели, ръце и на художник, и на жена. Кърби бавно ги плъзна нагоре по бедрата му, после надолу — подлудяващо, обещаващо, докато Адам не бе сигурен дали да се отпусне и да се отдаде на удоволствието, или да я грабне и да я вземе. Преди да бе успял да направи едното или другото, тя се изправи и започна да разкопчава ризата му.

— Всичко в теб ми харесва — промълви Кърби и измъкна ризата от колана. — Споменава ли съм го?

— Не. — Остави я да разкопчее ръкавите и да смъкне ризата. Без да бърза, тя плъзна длани по гърдите му към раменете. — Харесва ми как изглеждаш. — Леко го целуна по бузата. — Как те усещам под ръцете си. — После и по другата. — Как мислиш. — Устните ѝ докоснаха брадичката му. — Харесвам вкуса ти. — Разкопча панталоните и започна да ги смъква, сантиметър по сантиметър. — Няма нищо, което бих променила в теб. — Възседна го и тръгна с бавни целувки по лицето и врата му. — Навремето, когато си мислех за влюбването, бях решила, че просто няма мъж, когото да харесвам достатъчно, за да е възможно. — Устните ѝ се спряха точно над неговите. — Не съм била права.

Меки, топли и изключително нежни, устните му срещнаха нейните. Глезене... Думата се въртеше в главата му, докато Кърби му даваше повече, отколкото някой мъж би могъл да очаква и само малцина биха могли да мечтаят. Силата на тялото и ума ѝ, тяхната нежност. Те бяха негови и той нямаше нужда да моли. Щяха да бъдат негови дотогава, докато ръцете му можеха да я държат и да се разтварят достатъчно широко, за да ѝ дават въздух.

Тя знаеше само, че обича и даваше. Тялото му се разгорещяваше под нейното, силно и твърдо. Дисциплинирано. Думата по някакъв начин я възбуждаше. Адам знаеше кой е и какво иска. С труд бе постигнал и двете. И не би поискал Кърби да загуби каквато и да било част от себе си, за да му пасне.

Раменете му бяха здрави. Не толкова широки, че да я потискат, ала достатъчно, за да ѝ предложат сигурност, когато има нужда от нея. Тя ги докосна с устни. Ръцете му бяха мускулести, но не много, не мускули, които би издул, за да покаже превъзходството си, ала достатъчни, за да я защитят, ако поискаше да бъде защитавана. Кърби плъзна длани по тях. Пръстите му бяха сръчни, елегантно мъжествени. Те нямаше да я спират от местата, където тя трябваше да отиде, но щяха да я чакат и да се протегнат към нея, когато се върнеше. Кърби притисна устни към тях.

Никоя жена не го бе любила така — търпеливо, себеотдайно. Той не искаше нищо друго, освен да продължава да чувства тези дълги, бавни погालвания, тези влажни следи от устните ѝ. Усещаше я с цялото си тяло. Пълно изживяване. Виждаше блестящата ѝ черна коса, струяща върху кожата му, чуваше тихия ѝ одобрителен шепот, когато го докосваше.

Къщата отново бе притихнала. Чуваше се само ниският възбуждащ звук на музиката. Дюшекът под гърба му бе мек. Светлината бе приглушена и нежна — най-добрата светлина за любов. А докато Адам лежеше, тя го любеше, докато потъна под пластове от удоволствие. Това щеше да върне и той на нея.

Можеше да докосне коприната и кожата ѝ. Знаеше, че и двете бяха изключителни. Можеше да вкуси устните ѝ и да знае, че никога няма да огладнее, стига Кърби да бе там. Когато чу въздишката ѝ, разбра, че никой друг звук не би му доставил удоволствие. Нуждата от него бе в очите ѝ, замъгляваше ги и Адам знаеше, че в живота не му трябваше почти нищо друго, стига да можеше да вижда лицето ѝ.

Търпението и на двамата започна да се изчерпва. Той чувстваше как тялото ѝ се събужда за трескав живот навсякъде, където го докоснеше. Чувстваше как неговото собствено тяло се напруга от нужда, каквато само тя можеше да му причини. Отчаяна, нетърпелива, изключителна. Ако му оставаше да живее само още един ден, би прекарал всеки миг от него там, с Кърби в прегръдките си.

Тя ухаеше на дим от дърва и на мускусни цветя, на жена и на сексапил, зрял и готов. Ако имаше силата, би накарал времето да спре точно в този момент, когато Кърби се бе надвесила над него под лунната светлина, с потъмнели от страст очи, с блестяща под коприната кожа.

После Адам вдигна коприната нагоре, през главата ѝ, за да може да я види така, както, кълнеше се, никой друг мъж никога нямаше да я види. Косите ѝ се спускаха като черна нощ над плътта. Гола и нетърпелива, тя бе всяка първична фантазия, всеки среднощен сън. Всичко.

Устните ѝ бяха разтворени, дишаше задъхано. Страстта я заля така, че Кърби потрепери и се втурна да вземе това, което искаше от него... За него. Всичко. Всичко и още нещо. С тих победоносен вик тя го поведе. Бързо, бясно.

Тялото ѝ безжалостно я припираше, докато съзнанието ѝ избухваше в образи. Такива цветове, такива звуци. Такова безумие. Извита назад, Кърби се движеше като светкавица, без да усеща как се бяха впили ръцете ѝ в бедрата му. Ала го чуваше да произнася името ѝ. Чувстваше го как я изпълва.

Първата вълна на удоволствието я обля, разтърси я, после я хвърли в преследване на още, още и още. Нямаше нищо, което не би взела и нищо, което не би дала. Загубила способността да разсъждава, тя се пусна по течението.

Той я държеше в ръцете си, чувстваше все още вкуса ѝ върху устните си и усещаше, че бе на ръба. За момент, само за момент се спря. Видя я над себе си, извисена като богиня, с блестящо влажно тяло, с падащи като водопад коси, вдигнала ръце в екстаз. Това винаги щеше да го помни.

Луната вече не бе пълна, но светлината ѝ бе мека и бяла. Когато дишането им се успокои, бяха все още един върху друг, здраво преплетени. Докато Кърби лежеше върху него, Адам мислеше за всичко, което Феърчайлд му бе казал. И всичко, което той би могъл и не би могъл да направи.

Бавно се възстановяваха, ала Адам не можеше да намери нито един от отговорите, които толкова му трябваха. Какви отговори можеше да има, основани на лъжи и полуистини?

Време. Може би времето бе всичко, което имаше сега. Но колко много или колко малко, вече не зависеше от него. С въздишка се размърда и плъзна ръка по гърба ѝ.

Тя се опря на лакът. Очите ѝ вече не бяха замъглени, сега бяха дръзки и ясни. Усмихна се, докосна с пръст устните си, после неговите.

— Следващия път, когато си в града, каубой — провлачи Кърби и праметна косите си през рамо, — не забравяй да попиташ за Лулу.

Очакваше Адам да се засмее, ала той я сграбчи за косата. В очите му нямаше смях, а настойчивост, каквато бе виждала в тях, когато държеше четката. Мускулите му бяха напрегнати, тя ги усещаше.

— Адам?

— Не, недей. — Той се насили да отпусне ръка, после я погали по бузата. Не искаше всичко да се развали от неправилна дума, от неправилно движение. — Искам да те запомня точно такава. Току-що любена, с лунна светлина в косите.

Страхуваше се, без да има причина, че никога няма отново да я види такава — с полуусмивка на сантиметри от лицето му. Никога нямаше да усети как топлината на тялото ѝ се разлива по неговото тяло, без нищо, нищо да ги разделя.

Паниката го обзе бързо и бе много реална. Неспособен да я спре, Адам я привлече към себе си и я притисна така, сякаш никога нямаше да я пусне.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След тридесет минути позиране Кърби си заповяда да не бъде нетърпелива. Бе се съгласила да даде на Адам два часа и уговорката си бе уговорка. Не искаше да мисли колко време още трябва да стои неподвижно, затова се опита да се съсредоточи върху плановете си да се занимава със скулптура, когато задълженията ѝ свършеха. Нейният „Гняв“ бе почти готов.

Ала слънцето сякаш бе прекалено топло и прекалено ярко. Съзнанието ѝ току се изпразваше и ѝ се налагаше да се стегне, само за да си спомни къде се намира.

— Кърби! — Адам за трети път извика името ѝ. Тя премигна и фокусира поглед върху него. — Можеш ли да изчакаш, докато свършим, преди да задремеш?

— Извинявай. — Кърби с усилие прочисти главата си и му се усмихна. — Мислех за нещо друго.

— Изобщо недей да мислиш, ако това те приспива — измърмори той и нанесе пурпурно върху платното. Бе хубаво, толкова хубаво. Нищо, което някога бе правил, не бе толкова хубаво, колкото тази картина. Нуждата да я завърши се бе превърнала в мания. — Наклони си отново главата надясно. Непрекъснато променяш позата.

— Робовладелец. — Но се подчини и опита да се съсредоточи.

— Да се размахва камшик е единственият начин да се работи с теб. — Адам старателно започна да доизпипва гънките на роклята. Искаше ги меки, плавни, ала добре откромени. — По-добре свиквай да ми позираш. Вече съм замислил още няколко проекта, които ще започна, след като се оженим.

Зави ѝ се свят. Почувства го на вълни, и физически, и емоционални. Не можеше да ги отдели една от друга. Без да мисли, отпусна ръце.

— По дяволите, Кърби! — избухна отново той, но изведнъж забеляза колко потъмнели и големи са очите ѝ. — Какво има?

— Не бях мислила... Не знаех, че ти... — Вдигна ръка към замаяната си глава и закрачи из стаята. Гривните с мелодичен звук се плъзнаха към лакътя ѝ. — Трябва ми една минутка — прошепна тя. Трябваше ли да се чувства така, сякаш някой ѝ бе отнел въздуха? Сякаш главата ѝ бе на три метра над раменете?

Адам се вгледа за момент в нея. Не му изглеждаше много добре. А и лицето ѝ бе неестествено зачервено. Той стана, хвана я за ръката и я заведе да седне.

— Да не си болна?

— Не — поклати глава Кърби. Никога не се разболяваше, напомни си тя. Бе само малко уморена... И може би за пръв път в живота си напълно объркана. Пое дълбоко въздух и си каза, че ей сега ще се оправи. — Не знаех, че искаш да се ожениш за мен.

Това ли бе? Адам я погали по бузата. Не трябваше ли да е разбрала? И все пак, спомни си той, все пак всичко се бе случило толкова бързо.

— Аз те обичам. — За него бе просто. Любовта водеше до брак, а бракът до семейство. Ала как бе могъл да забрави, че Кърби не бе обикновена жена и че бе всичко друго, но не и проста? — Ти ме обвини, че съм старомоден — напомни ѝ Адам и спусна ръце към раменете ѝ. — Бракът е много старомодна институция. — И институция, за която тя може и да не бе готова, помисли с бързо надигнала се паника. Трябваше да не я припира, ако искаше да не я загуби. Ала колко време ѝ трябваше и колко можеше да ѝ даде той? — Искам да преживея живота си с теб. — Той изчака, докато погледът ѝ отново се вдигна към него. Изглеждаше потресена от думите му. Жена като нея, красива, чувствена, силна, как можеше жена като нея да се изненадва, че е желана? Може би Адам се движеше твърде бързо и твърде непохватно. — Както ти искаш, Кърби. Може би трябваше да избира по-подходящ момент, по-подходящо място, за да те помоля, вместо да го приемам като разбиращо се от само себе си.

— Не е това. — Немощно вдигна ръка към лицето му. Бе толкова солидно, толкова силно. — Аз нямам нужда от това. — Лицето му за момент се размаза, тя тръсна глава и се отдръпна, докато отново застана на мястото, където позираше. — Получавала съм предложения за женитба... И доста по-малко обвързващи молби. — Успя да се усмихне. Той я искаше, не само за днес, а и за утре и следващите дни.

Искаше я точно такава, каквато беше. Кърби почувства как в очите ѝ се надигат сълзи, от любов, от благодарност, но ги преглътна. — Това е предложението, което съм чакала през целия си живот, само че не очаквах толкова да се развълнувам.

Адам с облекчение тръгна към нея.

— Ще приема това за добър знак. И все пак, не бих имал нищо против едно просто „да“.

— Не обичам да правя нищо просто.

Тя усети как стаята се накланя и избледнява, после ръцете му върху раменете си.

— Кърби... Боже мили, изтича газ! — Докато стоеше и я държеше, силната сладникава миризма го удари в главата. — Излизай! Вземи малко въздух! Трябва да е от радиатора. — Блъсна я към вратата и се наведе към древното приспособление.

Тя се запрепъва през стаята. Вратата изглеждаше на километри далеч, така че когато най-после стигна до нея, имаше сили само колкото да се облегне на тежкото дърво и да си поеме дъх. Въздухът тук бе по-чист. Задъхвайки се, Кърби с мъка посегна към дръжката, натисна я, ала тя не помръдна.

— По дяволите, казах ти да излезеш! — Когато стигна до нея, той вече кашляше от дима. — Газта се лее от това нещо!

— Не мога да отворя вратата! — Бясна на себе си, Кърби дръпна отново. Адам изблъска ръцете ѝ и задърпа. — Заяла ли е? — измърмори тя, облегната на него. — Карти ще я оправи.

Заклучена, разбра той. Отвън.

— Стой тук. — Подпря я на вратата, грабна един стол и го хвърли срещу прозореца. Стъклото се пропука, но не се счупи. Адам заблъска със стола, отново и отново, докато накрая стъклото се разби. Той бързо се върна за Кърби и задържа главата ѝ до назъбения отвор. — Дишай!

За момент тя не можеше да прави нищо, освен да гълта чистия въздух и да кашля.

— Някой ни е заключил, нали?

Знаеше, че няма да ѝ трябва дълго време, за да разбере, след като главата ѝ се прочисти. Знаеше и че няма смисъл да увърта.

— Да.

— Можем часове наред да викаме. — Кърби затвори очи и се съсредоточи. — Никой няма да ни чуе, тук сме много отдалечени. — Краката ѝ трепереха и тя се опря на стената. — Ще трябва да чакаме, докато някой дойде да ни търси.

— Къде е главният вентил за парното?

— Главният вентил? — Кърби притисна ръце към очите си и се насили да мисли. — Аз само завъртам това нещо, когато тук е студено... Чакай. Цистерни... Зад кухнята има цистерни. — Отново се обърна към счупения прозорец, като си повтаряше, че не може да е зле. — По една за всяка кула и за всеки етаж.

Адам отново погледна към малкия старомоден радиатор. Нямаше да отнеме много време, дори и със счупения прозорец.

— Трябва да се измъкнем оттук.

— Как? — Само ако можеше да полегне... Просто за минутка. — Вратата е заключена. Едва ли ще оцелеем след един скок върху циниите на Джейми — добави тя, като погледна къде бе паднал столът. Ала Адам не я слушаше. Когато Кърби се обърна, видя, че той бе пхнал ръка зад украсения перваз. Панелът се отвори. — Как го намери?

Адам я хвана за лакътя и я задърпа напред.

— Да вървим.

— Не мога. — С последни сили Кърби опря ръце на гърдите му. При мисълта да влезе в тъмната влажна дупка в стената страхът и гаденето ѝ се удвоиха. — Не мога да вляза там.

— Не ставай глупава. — Повлече я към отвора, но тя се дръпна.

— Не, ти върви. Аз ще чакам тук, докато заобиколиш и отвориш вратата.

— Чуй ме. — Почти задушен, той я сграбчи за раменете. — Не знам колко време ще ми отнеме да намеря пътя в тъмното през този лабиринт.

— Аз ще бъда търпелива.

— Ти ще бъдеш умряла — възрази Адам през зъби. — Радиаторът не е в ред. Ако стане късо съединение, цялата тази стая ще литне във въздуха. Вече си нагълтала прекалено много газ.

— Няма да вляза! — В нея се надигна истерия, а Кърби нямаше нито сили, нито желание да се бори с нея. Отстъпи назад и повиши глас: — Не мога да вляза, не разбираш ли?

— Надявам се, че ти ще разбереш това — измърмори той и рязко я удари по бузата.

Без да издаде звук, тя се стовари в ръцете му. Адам не се колеба. Метна я безцеремонно на рамо и се пъкна в дупката.

Когато затвори панела зад тях, за да спре достъпа на газ, тунелът потъна в пълна тъмнина. Той с една ръка крепеше Кърби, с другата се държеше за стената. Трябваше да стигне до стълбите и до първия механизъм. Напредваше бавно, опипом, като опитваше всяка крачка. Знаеше какво ще се случи и с двамата, ако се втурнеше и се строполеше по стръмните каменни стълби.

Чуваше тичането на плъховете и бършеше паяжините от лицето си. Може би по-добре, че тя бе загубила съзнание, помисли Адам. Щеше да се справи много по-лесно, както я носеше, отколкото ако трябваше да я влачи.

Пет минути, после десет. Най-после кракът му срещна празното пространство.

Внимателно намести Кърби на рамото си, притисна другото рамо към стената и тръгна надолу. Стълбите бяха коварни дори и на светло. В тъмнината, без перила за опора, можеха да са направо смъртоносни. Като се бореше с желанието си да хукне, той проверяваше всяко стъпало, преди да слезе на следващото. Когато стигна най-долу, не тръгна по-бързо, а заопипва стената и затърси ключ.

Първият бе заял. Адам трябваше да се съсредоточи, за да може да диша. Докато се провираше през острия завой в тунела, Кърби се поклащаше на рамото му. Той изруга и тръгна сляпо напред, докато пръстите му се опряха във втори лост. Панелът се отвори с ръмжене — точно толкова, че да успее да провре през дупката себе си и своя товар. Премигна от слънчевата светлина, втурна се между покритите с прах мебели и изскочи в коридора.

Стигна до втория етаж и се размина с Карти, без да намалява крачка.

— Изключи газта за ателието на Кърби от основния вентил — нареди Адам, като кашляше. — И не пускай никой там.

— Да, господин Хейнс. — Карти продължи към стълбите, нарамил купчината чисти чаршафи.

Като стигна до стаята ѝ, Адам сложи Кърби на леглото и отвори прозореца. За момент просто дишаше, подлагаше лицето си на

въздуха. Повдигаше му се. Той се наведе навън, като се стараяше да поема малки, премерени глътки. Когато гаденето премина, се върна при нея.

Червенината бе изчезнала. Сега бе бледа като платно. Не се помръдваше. Не се бе помръднала, спомни си Адам, откак я удари. Той потрепери и притисна пръсти към гърлото ѝ. Почувства бавен, равномерен пулс. Бързо изтича в банята и намокри една кърпа със студена вода. Докато бършеше лицето ѝ с нея, повтаряше името ѝ.

Тя първо се разкашля неудържимо. Нищо не би могло да го облекчи повече. Когато очите ѝ се отвориха, Кърби го погледна неразбиращо.

— Ти си в стаята си — съобщи ѝ Адам. — Вече си добре.

— Ти ме удари.

Той се разсмя, защото в гласа ѝ звучеше възмущение.

— Мислех, че с такава брадичка ще понесеш по-леко един удар. Аз едва те плеснах.

— Ти така си мислиш. — Тя седна предпазливо и докосна брадичката си. Главата ѝ се завъртя, ала Кърби затвори очи и изчака да ѝ премине. — Сигурно съм си го заслужила. Извинявай, че си изкарах нервите на теб.

Адам опря чело на нейното.

— Изкара ми ума. Сигурно си единствената жена, която в продължение на няколко минути е получила предложение за женитба и дясно кроше.

— Мразя да правя обикновени неща. — Имаше нужда от още една минутка и се отпусна върху възглавниците. — Изключи ли газта?

— Карти се зае с това.

— Разбира се. — Каза го достатъчно спокойно, после започна да мачка одеялото. — Доколкото знам, досега никой не се е опитвал да ме убие.

Бе по-лесно, помисли той, че Кърби веднага бе разбрала и приела факта. Адам кимна и докосна бузата ѝ.

— Първо ще повикаме лекар. После ще се обадим на полицията.

— Не ми трябва лекар. Сега съм само малко слаба, ще ми мине. — Хвана и двете му ръце и здраво ги стисна. — И не можем да се обадим на полицията.

Той видя в очите ѝ нещо, от което едва не кипна. Упорство.

— Обикновено така се постъпва след опит за убийство, Кърби. Тя не трепна.

— Те ще задават досадни въпроси и ще се врат навсякъде из къщата. Има го във всички филми.

— Това не е игра. — Ръцете му се стегнаха върху нейните. — Ти можеше да си убита... Щеше да си убита, ако беше там сама. Няма да му дам да направи още един опит.

— Мислиш, че е бил Стюарт? — Кърби въздъхна. Бъди обективна, каза си, тогава ще можеш да накараш и Адам да бъде обективен. — Да, предполагам, че е бил той, макар да не бих предположила, че е толкова простодушен. Няма друг, който би искал да ми причини зло. И въпреки това, нищо не можем да докажем.

— Ще видим. — Очите му светнаха за момент при мисълта за удовлетворението, което би получил, като изтръгне от Хилър признание. Тя го видя. Разбра го.

— Ти си бил по-първобитен, отколкото си представях. — Трогната, прокара пръст по брадичката му. — Не знам колко хубаво би било да имам някой, който да се бие с драконите заради мен. На кой му трябва тълпа глупави полицаи, когато имам теб?

— Не се опитвай да ме баламосаш.

— Не се опитвам. — Усмивката изчезна от устните и очите ѝ. — Не сме в положение да викаме полиция. Аз не мога да отговоря на въпросите, които те ще ми зададат, не разбираш ли? Папа трябва да се оправи с Рембранд, Адам. Ако всичко излезе наяве сега, той безнадеждно ще се компрометира. Може да отиде в затвора. За нищо на света — каза тихо. — За нищо на света не бих рискувала това.

— Няма да отиде в затвора — отсече Адам. Каквито и връзки да трябваше да използва, каквито и трикове да трябваше да прави, щеше да се погрижи Феърчайлд да остане чист. — Кърби, мислиш ли, че баща ти би продължил с плановете си, каквито и да са те, когато научи за това?

— Аз не мога да предвидя реакцията му. — Тя уморено въздъхна и се опита да го накара да разбере. — Той може от сляпа ярост да унищожи Рембранд. Може сам да тръгне да гони Стюарт. Способен е. Каква полза ще има от това, Адам? — Гаденето преминаваше, но след него бе останала една слабост. Макар да не го знаеше, слабостта бе най-доброто ѝ оръжие.

— Трябва за малко да не се занимаваме с това.

— Какво искаш да кажеш, да не се занимаваме с това?

— Аз ще говоря с папа... Ще му кажа какво се е случило, както аз знам, за да не реагира прекалено бурно. Днес Хариет и Мелани ще дойдат на вечеря. Може да почака до утре.

— Как можеш да седиш и да вечеряш с Хариет, когато той е откраднал нещо от нея? — попита Адам.

— Как може да стори такава нещо на приятел? — В очите ѝ проблесна болка. Кърби спусна клепачи, ала той вече го бе видял. — Извинявай.

Тя поклати глава:

— Не, няма за какво да се извиняваш. Ти през цялото време се държа прекрасно.

— Не е вярно.

— Нека аз да го преценя. И ми дай още един ден.

— Докосна китките му и изчака Адам да спусне ръце.

— Само още един ден, после ще поговоря с папа. Може би дотогава всичко ще се оправи.

— Толкова, Кърби. Не повече. — Той самият имаше за какво да помисли. Може би още една нощ щеше да му даде някои отговори. — Утре ще кажеш всичко на Филип, без да смекчаваш подробностите. Ако тогава той не се съгласи да оправи работата с Рембранд, аз поемам нещата в свои ръце.

Тя се поколеба за момент. Бе му казала, че му вярва. Беше истина.

— Добре.

— И аз ще се разправам с Хилър.

— Няма да се биеш с него.

Адам развеселено вдигна вежди:

— Няма ли?

— Адам, не искам да те видя насинен и окървавен.

— Вярата ти в мен е трогателна.

Кърби със смях седна и обви ръце около него.

— Извинявам се, госпожице Феърчайлд.

— Да, Карти? — Тя обърна глава и кимна на иконома до вратата.

— Изглежда, един стол по някакъв начин е минал през прозореца на вашето ателие. За съжаление, приземил се е в лехата с цинии на

Джейми.

— Да, знам. Сигурно е много ядосан.

— Наистина, госпожице.

— Аз ще му се извиня. Може би една нова косачка... Нали ще имаш грижата да се смени стъклото?

— Да, госпожице.

— И да се смени този радиатор с нещо от двадесети век — добави Адам и видя как Карти погледна към него, после обратно към Кърби.

— Колкото може по-скоро, моля те, Карти.

Икономът кимна и излезе.

— Той получава заповедите си от теб, нали? — забеляза Адам, когато тихите стъпки заглъхнаха. — Виждам съм почти незабележимите погледи и кимвания между вас двамата.

Тя изтупа праха от рамото му.

— Нямам представа за какво говориш.

— Преди един век щяха да наричат Карти пажа на кралицата. — Кърби се засмя и Адам я отпусна обратно на възглавниците. — Почини си.

— Адам, аз съм съвсем добре.

— Искаш ли отново да стана строг? — Преди да бе успяла да отговори, покри леко устните ѝ със своите. — Изключи за малко батериите. Може би все пак ще трябва да извикам лекар.

— Това е изнудване. — Тя отново привлече устните му. — Но може би, ако ти легнеш да си починеш с мен...

— Тогава няма да се получи почивка. — Той се отдръпна, а Кърби изръмжа недоволено.

— Половин час.

— Добре. Ще се върна.

Тя се усмихна и затвори очи.

— Ще те чакам.

Бе прекалено рано за звезди, прекалено късно за слънчеви лъчи. От прозореца в гостната Адам гледаше как залезът задържа още съвсем за малко полумрака.

След като съобщи на Макинтайър за покушението срещу Кърби, изведнъж се почувства изтощен. Полуистини, полулъжи. Това трябваше да свърши. Щеше да свърши, реши той, утре. Феърчайлд трябваше да се вразуми и щеше да разкаже всичко на Кърби. По дяволите Макинтайър, по дяволите работата и всичко останало. Тя заслужаваше искреност, освен всичко друго, което възнамеряваше да ѝ даде. Всичко друго, Адам разбираше, не би значило за нея нищо без искреност.

Слънцето се спусна още по-ниско и хоризонтът избухна с розовозлатиста светлина. Той си спомни за женския портрет на Тициан. Кърби би разбрала, помисли си. Трябваше да разбере. Щеше да я накара да разбере. Отвърна се от прозореца с намерението да види как е.

Когато стигна до стаята, чу звука на течаща вода. Кърби си тананикаше във ваната и простият, естествен звук разсея напрежението му. Помисли си да отиде при нея, после се сети колко бледа и уморена изглеждаше. Друг път, обеща и на двамата и затвори вратата. Друг път щеше да се отдаде на удоволствието да се изтегне в голямата мраморна вана с нея.

— Къде е това проклето момиче? — попита Феърчайлд зад гърба му. — Цял ден се крие.

— Къпе се — обясни Адам.

— По-хубаво да измисли някакво добро обяснение, това е всичко, което имам да кажа. — Феърчайлд със свиреп вид посегна към дръжката на вратата. Адам машинално му препречи пътя.

— За какво?

— Обувките ми.

Адам сведе поглед към малките му обувки в чорапи крака.

— Едва ли са при нея.

— Човек се намъква в костюм, който му стяга, задушаваше се с някаква глупава вратовръзка и после няма обувки. — Феърчайлд подръпна възела около врата си. — Това справедливо ли е?

— Не. Попитахте ли Карти?

— Карти не може да напъха големите си британски крака в моите обувки. — Той се намръщи и сви устни. — Но пък наистина беше взел костюма ми.

— Аз продължавам да поддържам мнението си.

— Този човек е клептоман — изръмжа Феърчайлд и тръгна по коридора. — На твое място бих си проверявал гащите. Никой не може да каже какво ще е следващото, което ще задигне. Коктейлите ще се сервират след половин час, Адам. Размърдай се.

Адам реши, че едно спокойно питие бе отлична идея след прекарания ден, и отиде да се преоблече. Когато Кърби почука, той си оправяше вратовръзката. Тя отвори, без да го чака да отговори, и за момент демонстративно застана на вратата — с отметната назад глава, едната ръка вдигната на касата на вратата, другата опряна на кръста. Лъскавият тоалет прилепваше към всяка извивка на тялото ѝ, падаше на гънки от врата и оставаше открит гърба ѝ. Огромните изумруди в ушите ѝ отразяваха яркия зелен цвят. На китката ѝ тежаха пет преплетени златни верижки.

— Здравей, съседе. — Блестяща и сияеща, тя се приближи към него. Адам повдигна с пръст брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Като художник Кърби знаеше как да използва грима, бузите ѝ бяха бронзови, устните мъничко по-тъмни. — Е?

— Изглеждаш по-добре.

— И това ако е комплимент...

— Как се чувстваш?

— Бих се чувствала по-добре, ако спреш да ме изучаваш, сякаш съм рядка смъртоносна болест, и ме целунеш, както се очаква от теб. — Тя обви ръце около врата му и спусна ресници.

Той първо целуна тях, леко, с нежност, която я накара да въздъхне. После устните му се спуснаха надолу, по бузите, по брадичката.

— Адам... — Името му бе само полъх. Устните му докоснаха нейните. Кърби сега искаше всичко. Веднага. Искеше огън и блясък, удоволствие и страст. Искеше спокойствието, разливащото се удовлетворение, което само той можеше да ѝ даде. — Обичам те — прошепна тя. — Обичам те; докато не остане нищо друго, освен това.

— Няма нищо друго, освен това — отвърна Адам почти гневно. — Имаме цял живот. — Отдръпна я, за да привлече ръцете ѝ върху бедрата си. — Цял живот, Кърби, и няма да ни стигне.

— Значи трябва по-бързо да започваме. — Отново усети, че ѝ се завива свят, че главата ѝ олеква, ала сега нямаше да бяга от това

чувство. — Много скоро. Но ще трябва да изчакаме поне до след вечеря. Хариет и Мелани трябва да пристигнат всеки момент.

— Ако можех да избирам, щях да остана сам с теб в тази стая и щяхме да правим любов до изгрев-слънце.

— Не ме изкушавай да опетня репутацията ти. — Понеже знаеше, че трябва да го стори, тя отстъпи назад и оправи вратовръзката му. Това бе чевръст, женствен жест, който се оказа, че му доставя удоволствие.

— Откак разказах на Хариет как ми помогна за Тициан, тя е решила, че ти си най-великото нещо след фъстъченото масло. Не искам да развалям мнението ѝ, като те накарам да закъснееш за вечеря.

— Тогава по-добре веднага да тръгваме. Още пет минути насаме с теб, и ще закъснеем много повече.

— Кърби се засмя, а той вплете пръсти в нейните и я изведе от стаята. — Между другото, обувките на баща ти са откраднати.

За страничния наблюдател групичката в гостната би изглеждала като шепа елегантни, космополитни хора. Уверени, дружелюбни, ненатрапчиво богати. По-проницателно око би забелязало колко бледа бе кожата на Кърби, което старателно поставеният ѝ руж скриваше. А някой, който се вглеждаше много внимателно, можеше да види, че любезното ѝ бърбене прикриваше неловкостта, дължаща се на противоречиви чувства на лоялност.

За човек отвън нещата биха могли да изглеждат съвсем различно. Едва ли някой забелязваше нервното пелтечене на Рик, или пък добре прикритото отвращение на Мелани към него. И двете бяха очаквани. Вълчите усмивки на Феърчайлд и звънтящият смях на Хариет покриваха останалото.

Всички изглеждаха отпуснати, освен Адам. Колкото повече продължаваше вечерята, толкова повече той съжаляваше, че не бе настоял Кърби да я отложи. Колкото повече преливаше тя от енергия, толкова по-крехка му се струваше. И трогателно храбра. Привързаността ѝ към Хариет не бе лицемерие. Адам го виждаше, чуваше го. Както бе казал Феърчайлд, когато Кърби обичаше, тя обичаше изцяло. Дори мисълта за Рембранд трябва да я разкъсваше на две. Утре. До следващия ден всичко щеше да е свършило.

— Адам — хвана ръката му Хариет, докато Кърби наливаше питиетата за след вечеря, — много ми се иска да видя портрета на Кърби.

— Веднага, щом го довърша, ще ви го покажа насаме. — А докато не свършеше ремонтът на кулата, помисли той, нямаше да пуска там никакви външни хора.

— Предполагам, че ще трябва да се задоволя с това. — Тя за момент се нацупи, после му прости. — Седни до мен — заповяда и разпростря широката си яркочервена пола на дивана. — Кърби каза, че мога да флиртувам с теб.

Адам забеляза как Мелани леко порозовя. Не можа да се сдържи и поднесе ръката на Хариет към устните си.

— Трябва ли ми разрешение, за да флиртувам с вас?

— Пази си сърцето, Хариет — предупреди я Кърби и им поднесе напитките.

— Гледай си работата — скастри я Хариет. — Между другото, Адам, бих желала да приемеш моята огърлица от крокодилски зъби като знак за признателността ми.

— За Бога, майко! — Мелани отпи от къпиновото си бренди. — За какво му е на Адам това ужасно нещо?

— Сантименталност — обясни майка ѝ, без да мигне. — Адам се съгласи да ми разреши да изложя портрета на Кърби и аз искам да му се отплатя.

Не си губи времето, отбеляза Адам, докато тя му се усмихваше невинно, а Мелани оставаше в пълно неведение за хобито на майка си и Феърчайлд. Като гледаше студената красота на Мелани, той реши, че майката най-добре знае. Тя никога не би реагирала както Кърби. Мелани можеше да има тяхната любов и привързаност, ала тайните се пазеха вътре в триъгълника. Не, сети се Адам със странно задоволство. Сега бе четириъгълник.

— Той няма нужда да я носи — продължи Хариет и прекъсна мислите му.

— Надявам се, че не — вметна Мелани и завъртя очи към Кърби.

— Тя е за късмет. — Хариет хвърли на Кърби един поглед и стисна ръката на Адам. — Но може би ти си имаш всичкия късмет, който ти трябва.

— Може би късметът ми едва сега започва.

— Колко старомодно си говорят със загадки. — Кърби седна на облегалката на фотьойла на Мелани. — Хайде да не им обръщаме внимание.

— Вашият ястреб става много хубав, господин Феърчайлд — осмели се Рик.

— Аха! — На Феърчайлд само това му трябваше. Преливащ от добри чувства, той възнагради Рик с една задълбочена беседа върху използването на шублера.

— Рик сам си е виновен — прошепна Кърби на Мелани. — Папа няма милост към пленената си публика.

— Не знаех, че Филип се занимава със скулптура...

— Не го споменавай — прекъсна я бързо Кърби. — Никога няма да успееш да се измъкнеш. — Тя сви устни и се вгледа в елегантната тъмнорозова рокля на Мелани. Роклята падаше меко, пристегнатата с блестяща катарамна на кръста. — Мели, чудя се дали би имала време да ми направиш една рокля.

Мери я погледна изненадано.

— Разбира се, много ще ми бъде приятно. Ала аз от години се опитвам да те убедя, а ти все отказваш да идваш на проби.

Кърби сви рамене. Сватбената рокля бе нещо друго, помисли тя. Но не спомена за своите планове с Адам. Пръв щеше да научи баща ѝ.

— Обикновено купувам импулсивно това, което в момента ме привлече.

— От Гудуил до Гучи — отбеляза Мелани. — Значи тази трябва да е по-особена.

— Следвам съветите ти — измъкна се Кърби. — Знаеш, че винаги съм се възхищавала от таланта ти, просто нямам търпение за всички предварителни приготовления. — Засмя се: — Мислиш ли, че можеш да ми направиш рокля, която да ме кара да изглеждам скромна?

— Скромна? — намеси се Хариет язвително. — Горката Мелани, трябва да е магьосница, за да се справи. Още като беше дете, с онзи сладък муселин, изглеждаше способна да се справиш с орда команчи. Филип, трябва да ми дадеш назаем онази картина за галерията.

— Ще видим. — Очите му светнаха. — Първо ще трябва малко да ме размекнеш. Винаги много съм обичал тази картина. — С тежка въздишка се облегна назад с питието си. — Ценността ѝ не се вижда на повърхността.

— Още му се свидят парите, които ми плати за позирането. — Кърби изпрати на баща си една сладка усмивка. — Забравя, че никога не съм взимала за никоя от другите картини.

— Ти никога не си позирала за другите — напомни ѝ Феърчайлд.

— Никога не съм подписвала и декларация, че се отказвам от парите за тях.

— Мели ми позира от добро сърце.

— Мели е по-добра от мен. Аз обичам да съм егоист.

— Безсърдечно създание — обади се Хариет. — Толкова е егоистично от твоя страна да преподаваш през лятото скулптура на тези бавноразвиващи се деца.

Кърби улови изненадания поглед на Адам и се размърда неспокойно.

— Хариет, мисли за репутацията ми.

— Тя е много чувствителна, когато става дума за добрите ѝ дела — обясни Хариет на Адам и му стисна коляното.

— Просто нямам какво друго да правя — сви рамене Кърби и се извърна. — Ти тази година ще ходиш ли в Сент Мориц, Мели?

Мошеничка, помисли Адам, като я гледаше как измества темата от себе си. Красива, чувствителна мошеничка. Заради това я обичаше още повече.

Докато Хариет и Мелани станаха да си ходят, Кърби вече се бореше с жестоко главоболие. Бе преживяла прекалено голямо напрежение, знаеше го, ала не искаше да си го признае. Можеше да си каже, че просто ѝ трябва един хубав сън, и почти да си повярва.

— Кърби... — Хариет наметна двуметровия си шал и хвана брадичката ѝ. — Изглеждаш ми уморена, малко бледа. Не съм те виждала бледа, откак беше на тринадесет години и имаше грип. Помня, кълнеше се, че никога вече няма да се разболееш.

— След онова противно лекарство, което ми наля в устата, не можех да си го позволя. — Но обви ръце около врата на Хариет и силно я прегърна. — Нищо ми няма, наистина.

— Хм... — Хариет се намръщи на Феърчайлд над главата ѝ. — Помисли си за Австралия. Да ти позачервим бузките.

— Ще си помисля. Обичам те.

— Върви да спиш, дете — прошепна Хариет.

В момента, в който вратата се затвори, Адам хвана Кърби за ръката и без да обръща внимание на баща ѝ и Рик, я повлече по стълбите.

— Мястото ти е в леглото.

— Не трябва ли да ме влачиш за косата, вместо за ръката?

— Някой друг път, когато намеренията ми са по-малко миролюбиви. — Спря пред вратата ѝ. — Сега ще спиш.

— Омръзнах ли ти вече?

Едва бе произнесла думите, и устните му покриха нейните. Притисна я към себе си и за момент си позволи да се отдаде на нуждата, на страстта, на любовта си. Почувства как сърцето ѝ се разтуптя, как коленете ѝ омекнаха.

— Не виждаш ли колко си ми омръзнала? — Отново я целуна и обхвана с длани лицето ѝ. — Трябва да виждаш как ме отегчаваш.

— Мога ли да направя нещо? — прошепна тя и плъзна ръце под сакото му.

— Почини си. — Той я хвана за раменете. — Това е последната ти възможност да спиш сама.

— Сама ли ще спя?

Не му бе лесно. Искаше му се да я погълне, искаше му се да ѝ достави удоволствие. Искаше му се, повече от всичко друго, да изясни всичко между тях, преди отново да правят любов. Ако не изглеждаше толкова уморена, толкова изтощена, щеше да ѝ каже всичко — веднага.

— Това може да те шокира — съобщи ѝ безгрижно, — обаче ти не си жената чудо.

— Наистина ли?

— Сега ще се напиш хубаво. Утре. — Хвана ръцете ѝ и внезапната настойчивост в погледа му я смути.

— Утре, Кърби, ще трябва да поговорим.

— За какво?

— Утре — повтори Адам, преди да бе успял да размисли. — Сега си почини. — Побутна я вътре. — Ако утре не се чувстваш по-добре, ще останеш в леглото и ще те глезя.

Тя успя да се усмихне закачливо:

— Обещавах ли?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се въртя повече от час в леглото, Кърби разбра, че няма да може да си почине, както изглежда всички искаха от нея. Тялото ѝ копнееше за сън, ала съзнанието отказваше да му го даде.

Тя се опитваше. Двадесет минути рецитира наум скучни стихотворения. Затвори очи и преброи пет хиляди двадесет и седем камили. Включи радиото на нощното си шкафче и намери камерна музика. След всичко това бе съвсем будна.

Не бе страх. Ако Стюарт наистина се бе опитал да я убие, той се бе провалил. Самата тя не бе глупачка, а имаше и Адам. Не, не бе страх.

Рембранд. Не можеше да мисли за нищо друго, след като видя как Хариет се смее, след като си спомни как Хариет я бе гледала, когато беше болна от грип, как бе водила с нея сладките и напълно безсмислени женски разговори, когато бе момиче.

Кърби бе скърбила за майка си и макар тя да бе умряла, когато Кърби бе още дете, споменът оставаше съвсем ясен. Хариет не я бе заместила. Хариет си бе просто Хариет. Кърби я обичаше заради самата нея.

Как можеше да заспи?

Ядосано се завъртя по гръб и се вторачи в тавана. Може би, само може би щеше да се възползва от безсънието си и да се опита да разбере нещо.

Баща ѝ, тя бе сигурна, не би направил нищо, с което да нарани Хариет, ако нямаше причина. Бе ли отмъщението към Стюарт достатъчна причина? След малко реши, че не се връзваше.

Хариет бе заминала за Африка — това първо. Почти две седмици след това Кърби бе развалила годежа си със Стюарт. След това бе разказала на баща си за заплахите и изнудването на Стюарт, а той не се бе впечатлил. Бе казал, спомняше си Кърби, че Стюарт не е в положението да му навреди.

Значи можеше да се приеме, че вече са били направили плановете си да сменят картините. Отмъщението се изключваше.

Защо тогава?

Не за пари, помисли Кърби. Не и от желанието да притежава самата картина. Това не бе в характера му — тя знаеше по-добре от всички други как се отнасяше той към алчността. Но пък и да открадне от приятел не му бе в характера.

Ако не можеше да намери причината, може би щеше да успее да намери самата картина.

Все още загледана в тавана, започна да прехвърля наум всичко казано от баща ѝ. Толкова много двусмислени забележки. Ала това бе типично за него. В къщата — това поне бе сигурно. В къщата, скрита с подобаващо уважение и любов. Колко стотици възможности можеше да провери за една нощ?

Въздъхна с отвращение и отново се преобърна. За последен път удари възглавницата и затвори очи. Прозявката според нея даваше някакви надежди. Сгуши се по-уютно и в този момент нещо изплува в съзнанието ѝ.

Утре щеше да мисли за това... Не, сега. Пак се завъртя. Сега щеше да мисли. Какво казваше баща ѝ на Адам, когато тя влезе в ателието му онази нощ след подмяната на Тициан? Нещо... Нещо... Нещо в дух, че символично и тя е включена.

— Гнили корени — измърмори Кърби и стисна очи, за да се съсредоточи. Какво, по дяволите, трябваше да означава това? Тъкмо когато вече щеше да се предаде, една мисъл я прониза. Отвори очи и скочи. — Това би било съвсем в негов стил! — Грабна си халата и излетя от стаята.

За момент се поколеба в коридора. Може би трябваше да събуди Адам и да му изложи своята теория. Но пък това бе наистина само теория, а и за него денят не бе от най-леките. Ако имаше резултат, тогава щеше да го събуди. А ако грешеше, баща ѝ щеше да я убие.

Бързо се качи в ателието на баща си, после се спусна в столовата. И двата пъти не си направи труда да пали светлината. Не искаше някой да се покаже от стаята си и да я пита за какво е станала. Тихо вървеше в тъмнината, понесла един парцал, бутилка и купчина вестници. Когато стигна до столовата, светна лампите. Никой не би влязъл тук, освен Карти, а той никога не би ѝ задавал въпроси. Работеше бързо.

Разстла дебел пласт от вестници върху масата, остави върху тях бутилката и парцала и се обърна към своя портрет.

— Прекалено си умен, папа — прошепна и се вгледа в картината. — Никога не бих могла да разбера дали това е копие. Има само един начин. — Свали портрета от стената и го сложи върху вестниците. — Истинската му стойност се крие под повърхността — измърмори тя. Нали така бе казал на Хариет? А той бе хитър. Бе хитър още от самото начало. Кърби отвори бутилката и изсипа малко от течността върху парцала. — Прости ми, папа — каза тихо.

С най-леко докосване — с опитно докосване — започна да сваля слоевете боя от долния ъгъл. Минутите минаваха. Ако грешеше, искаше да нанесе най-малко повреди. Ако бе права, държеше в ръцете си нещо безценно. И в двата случая не можеше да бърза.

Отново напои кърпата и потърка. Смелият подпис на баща ѝ изчезна, после ярката лятна трева под него, после грундът.

А там отдолу, където би трябвало да има само платно, се показва тъмно, мрачно кафяво. Появи се една буква, после още една. Това бе всичко, което ѝ трябваше.

— Гръм и мълнии — измърмори тя. — Права бях. Под краката на момичето, което бе била някога, се откриваше подписът на Рембранд. Нямаше да продължава по-нататък. Затвори бутилката също толкова внимателно, както я бе отворила.

— Значи, папа, ти си сложил Рембранд да спи под копие на моя портрет. Само ти можеш да измислиш да копираш сам себе си, за да го скриеш.

— Много умно.

Кърби рязко се извъртя и се вгледа в тъмнината извън столовата. Познаваше гласа, той не я изплаши, ала сърцето ѝ се разтуптя. Сенките се раздвижиха. А сега какво? Как щеше да обяснява?

— Хитростта ви е семейна черта, нали, Кърби?

— Така са ми казвали. — Тя се опита да се усмихне. — Искам да ти обясня. По-добре излез от тъмното и седни. Може да отнеме... — Спря, защото първата част от поканата бе приета, и се вторачи в малкия лъскав револвер. Вдигна поглед от него и срещна ясните нежни сини очи. — Мели, какво става?

— Изглеждаш изненадана. Това ме радва. — С доволна усмивка Мелани насочи пистолета към главата ѝ. — Може би в края на

краищата не си чак толкова умна.

— Не насочвай това нещо към мен.

— Ще го насочвам. — Мелани свали пистолета до нивото на гърдите ѝ. — И няма само да го насочвам, ако мръднеш.

— Мели... — Не се страхуваше, още не. Бе смутена, дори ядосана, но не се страхуваше от жената, с която бе израснала. — Остави това нещо и седни. Защо си тук по това време през нощта?

— По две причини. Първо, за да видя дали мога да открия някакви следи от картината, която ти така удобно намери вместо мен. Второ, за да довърша работата, която тази сутрин излезе неуспешна.

— Тази сутрин? — Кърби пристъпи напред и замръзна, като чу бързото, смъртоносно прещракване. Боже мили, можеше ли пистолетът наистина да е зареден? — Мели...

— Сигурно малко съм недооценила, иначе вече щеше да си мъртва. — Тя сви рамене и елегантната розова коприна прошумоля. — Познавам проходите много добре. Нали помниш, ти ме влачеше през тях, когато бяхме деца... Преди да влезеш вътре с онова повредено фенерче. Аз бях сменила батериите, нали разбираш. Никога не съм ти го казвала, нали? — Засмя се. Кърби мълчеше. — Тази сутрин използвах проходите. Щом разбрах, че двамата с Адам сте се разположили, излязох и включих газта от главния вентил. Вече бях счупила ключа на радиатора.

— Не може да говориш сериозно. — Кърби прокара ръка през косата си.

— Ужасно сериозно, Кърби.

— Защо?

— Предимно за пари, разбира се.

— Пари? — Би се разсмяла, ала гърлото ѝ се бе свило. — Но ти нямаш нужда от пари.

— Много си самодоволна. — В гласа ѝ се долавяше злъч. Кърби се зачуди защо никога досега не я бе забелязвала. — Не, имам нужда от пари.

— Ти не прие издръжка от бившия си съпруг.

— Той не би ми дал нито грош — поправи я Мелани. — Отряза ме, а понеже ме беше хванал как му изневерявам, аз не бях в положението да го давам под съд. Той ми даде тих, дискретен развод, така че репутациите ни да не пострадат. А освен този единствен

случай, аз бях много дискретна. Ние със Стюарт винаги сме били много внимателни.

— Стюарт? — Кърби вдигна ръка да разтрие слепоочието си. — Ти и Стюарт?

— От три години сме любовници. Главата ти направо е бръмнала от въпроси, нали? — Мелани направи крачка напред развеселена. Следваше я полъхът на „Шанел“. — За нас беше по-практично да се преструваме, че сме просто познати. Аз убедих Стюарт да ти предложи да се ожените. Моето наследство се беше стопило и твоите пари ни бяха много по вкуса. Освен това така щяхме да се приближим до чичо Филип.

Кърби пренебрегна останалото и се насочи към единственото, което имаше значение.

— Какво искате от баща ми?

— Аз още преди години разбрах за игричката, с която се забавляват той и майка ми. Не всички подробности, ала достатъчно, за да съобразя, че мога да я използвам, ако ми се наложи. Реших, че е време да използвам таланта на баща ти в моя полза.

— Правила си планове да крадеш от собствената си майка?

— Не бъди толкова лицемерна. — Гласът ѝ стана леден. Пистолетът не помръдваше. — Баща ти я предаде, без да му мигне окото, после измами и нас в сделката. Сега ти разреши вместо мен този малък проблем. — Посочи със свободната си ръка към картината. — Би трябвало да съм благодарна, че тази сутрин не успях. Още щях да търся.

По някакъв начин, кой знае как, щеше да се справи с това. Кърби реши да започне от основата.

— Мели, как можеш да ме нараниш? Ние цял живот сме били приятелки.

— Приятелки? — Думата прозвуча с отвращение. — Мразя те, откак се помня!

— Не...

— Мразя те — повтори Мелани, този път студено, и Кърби разбра, че говори истината. — Винаги около теб се трупаха хората, винаги теб предпочитаха мъжете. Собствената ми майка предпочиташе теб.

— Това не е вярно. — Толкова далеч ли отиваше, помисли Кърби и я заля чувство на вина. Трябваше ли да го бе видяла по-рано? — Мели... — Но когато понечи да се приближи, Мелани направи жест с пистолета.

— „Мелани, недей да бъдеш толкова сериозна... Мелани, къде е чувството ти за хумор?“ — Тя присви очи. — Никога не ми е казвала направо, че трябва повече да приличам на теб, ала всъщност точно това искаше.

— Хариет те обича...

— Обича ме? — прекъсна я Мелани със смях. — Пет пари не давам за обичта ѝ. С нея не мога да си купя каквото ми трябва. Можеше да ми отнемеш майката, но това беше по-малката обида. По-голямата са мъжете, които отново и отново измъкваше изпод носа ми.

— Никога не съм отнела мъж от теб. Никога не съм проявявала интерес към мъж, към когото ти си имала някакви намерения.

— Имало ги е десетки — възрази Мелани. Гласът ѝ бе съвсем изтънял. — Ти се усмихваш, казваш нещо глупаво и аз съм забравена. Ти никога не си изглеждала като мен, ала използваш така наречения си чар и ги подмамваш, или се държиш ледено и постигаш същото.

— Може и да съм се държала приятелски с някой, който те е интересувал — каза бързо Кърби. — Ако съм охладнявала, то е било, за да го обезкуража. Божичко, Мели, никога не съм направила нещо, с което да те нараня. Аз те обичам.

— Твоята любов вече не ми трябва. Тя изпълни предназначението си много добре. — Мелани се усмихна, а очите на Кърби плувнаха в сълзи. — Съжалявам единствено, че не се влюби в Стюарт. Искях да му се умилкваш, като знаеш, че той предпочита мен, че се е оженил за теб само защото аз така съм искала. Когато дойде при него онази вечер, едва не излязох от банята просто заради удоволствието да видя лицето ти. Обаче... — Тя сви рамене. — Ние имахме дългосрочни планове.

— Ти си ме използвала — каза Кърби тихо. — Вие със Стюарт сте ме използвали.

— Разбира се. И все пак, не беше разумно от моя страна онази събота да се върна от Ню Йорк, за да бъда с него.

— Защо, Мелани? Защо си се преструвала през всичките тези години?

— Ти беше полезна. Още като дете го знаех. По-късно, в Париж, ти ми отваряше вратите, после отново в Ню Йорк. Благодарение на теб бе дори това, че преживях една година в лукс с Карлайл. Ти не искаше да спиш с него и не искаше да се омъжиш за него. Аз направих и двете.

— И това е всичко? — промълви Кърби. — Това е всичко?

— Това е всичко. Ти вече не си полезна, Кърби. Всъщност, сега си неудобна. Бях планирала смъртта ти като предупреждение към чичо Филип, сега това е просто необходимост.

Тя искаше да се извърне, ала трябваше да погледне нещата в очите.

— Как съм могла цял живот да те познавам и да не го видя? Как си могла да ме мразиш и да не го покажеш?

— Ти оставяш емоциите да ръководят живота ти, аз не. Вземи картината, Кърби. — Посочи с пистолета. — И внимавай с нея. На нас със Стюарт ни е предложена доста солидна сума за нея. Ако извикаш — добави тя, — веднага ще те застрелям и ще изчезна с картината в прохода, преди някой да е слязъл.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще влезем в прохода. Ти ще се подхлъзнеш, ще паднеш и ще си счупиш врата. Аз ще отнеса картината у дома и ще чакам да ми се обадят по телефона, за да ми съобщят за инцидента.

Бе загазила. Ако само бе събудила Адам... Не, ако го бе събудила, сега пистолетът щеше да е насочен и към него.

— Всички знаят колко ме е страх от проходите.

— Това ще бъде мистерия. Когато видят празното място на стената, ще разберат, че причината е в Рембранд. Първият заподозрян ще бъде Стюарт, но той от три дни е извън града. Аз ще бъда съсипана от смъртта на моята най-стара и най-скъпа приятелка. Ще ми трябват няколко месеца в Европа, за да се възстановя от скръбта.

— Внимателно си го обмислила. — Кърби се облегна на масата. — Ала способна ли си ти на убийство, Мели? — Тя бавно обви пръсти около бутилката и избута тапата с палец. — Убийство лице в лице, не отдалеч, както днес сутринта.

— О, да — усмихна се красиво Мелани. — Предпочитам го. Ще ми бъде по-приятно да знаеш кой те убива. А сега вземи картината. Време е.

С рязко движение Кърби плисна терпентиновата смес в лицето ѝ. Когато Мелани вдигна ръка да се предпази, тя скочи. Двете заедно паднаха и се затъркаляха по пода. Пистолетът остана притиснат между тях.

— Какво искаш да кажеш, как така Хилър от вчера е в Ню Йорк? Това, което се случи днес, не беше случайно. Трябва той да го е направил.

— Няма начин. — С няколко думи Макинтайър прекъсна теорията на Адам. — Мой сигурен човек го следи. Мога да ти дам името на хотела на Хилър. Мога да ти дам името на ресторанта, в който е обядвал и какво е ял, докато ти си хвърлял столове през прозорци. Той има желязно алиби, Адам, но това не означава, че не той го е уредил.

— По дяволите. — Адам отпусна предавателя, докато подреди мислите си. — Имам лошо предчувствие, Мак. Да се разправам с Хилър е едно, съвсем друго е той да има съучастник или да е наел професионалист да свърши мръсната работа. Кърби има нужда от защита, от официална защита. Искам тя да се измъкне отук.

— Ще поработя върху това. Рембранд...

— Пет пари не давам за Рембранд! — избухна Адам. — Ала той утре ще е в ръцете ми, пък ако ще да трябва да обеса Феърчайлд с главата надолу.

Макинтайър въздъхна с облекчение.

— Това е по-добре. Бях започнал да ставам нервен, като си мислех, че си хлътнал по малката Феърчайлд.

— Аз съм хлътнал по малката Феърчайлд — отвърна Адам. — Затова по-добре уреди... — Той чу изстрела. Един, рязък и ясен, който отекна в съзнанието му. — Кърби!!! — Не можеше да мисли за нищо друго. Хвърли отворения предавател на пода и хукна.

Докато тичаше надолу, отново извика името ѝ. Но единственият отговор бе мълчание. Викаше, докато бягаше като луд от стая в стая долу, ала тя не отговаряше. Продължаваше да тича, почти ослепял от ужас, като по пътя запалваше всички лампи, докато цялата къща грейна като на празник. Собственият му глас отекваше

подигравателно. Когато се втурна презглава в столовата, едва не падна върху двете тела на пода.

— О, Боже мой!

— Убих я! Господи, Адам, помогни ми! Мисля, че съм я убила!
— Кърби, обляна в сълзи, притискаше просмукана от кръв ленена салфетка към гърдите на Мелани. Кръвта бе обагрила розовата коприна на роклята и ръцете на Кърби.

— Продължавай да натискаш. — Без да задава въпроси, той грабна шепа салфетки от бюфета зад него. После избута Кърби настрана и напипа пулса. — Жива е. — Притисна салфетките към раната. — Кърби...

Преди да успее отново да заговори, настъпи хаос. Останалата част от населението на къщата се изсипа от всички страни в столовата. Поли издаде писък, който нямаше край.

— Извикайте „Бърза помощ“ — нареди Адам на Карти, макар че икономът вече се бе обърнал да тръгне. — Или я накарайте да млъкне, или я махнете оттук — каза на Рик, кимвайки към Поли.

Феърчайлд бързо се възстанови и коленичи до дъщеря си.

— Кърби, какво се е случило тук?

— Опитях се да ѝ взема пистолета. — Кърби се мъчеше да си поеме въздух, докато гледеше кръвта по ръцете си. — Ние паднахме. Аз не... Папа, дори не знам коя от нас натисна спусъка. О, Господи, дори не знам.

— Мелани е имала пистолет? — Твърд като скала, Феърчайлд я хвана за раменете и я обърна към себе си. — Защо?

— Тя ме мрази. — Гласът ѝ трепна и Кърби погледна баща си в очите. — Тя винаги ме е мразила, а аз никога не съм знаела. Всичко е заради Рембранд, папа. Мели всичко го е планирала.

— Мелани? — Феърчайлд погледна през главата на Кърби към безчувствената фигура на пода. — Значи тя е била зад това. — Замълча, но само за миг. — Колко е зле, Адам?

— Не знам, по дяволите. Аз съм художник, не лекар. — В очите му имаше гняв, по ръцете му кръв. — Това можеше да е Кърби!

— Да, прав си. — Пръстите на Феърчайлд се свиха върху раменете на дъщеря му. — Прав си.

— Аз намерих Рембранд — прошепна Кърби. Ако шокът бе причината за замайването ѝ, тя нямаше да се поддаде. Насилваше се да

мисли и да говори ясно.

Феърчайлд погледна към празното място на стената, после към масата, върху която лежеше картината.

— Да, намерила си го.

Тюлип изцъка с език, избута Феърчайлд настрани, хвана Кърби за ръката и без да обръща внимание на никого, я издърпа на крака.

— Ела с мен, миличка. Хайде, ела с мен, това се казва добро момиче.

Адам безпомощно гледаше как я отвеждат, докато той се мъчеше да спре кървенето.

— Ще трябва да намерите някакво добро обяснение — процеди през зъби и погледна към Феърчайлд.

— Обясненията в момента май няма да бъдат достатъчни — отвърна той и много бавно се изправи. Тишината се раздра от звука на сирени. — Ще се обадя на Хариет.

Мина почти един час, преди Адам да успее да измие кръвта от ръцете си. Мелани, все още в безсъзнание, се носеше към болницата. Единствената му мисъл сега бе за Кърби, и той излезе от стаята си, за да я намери. Когато стигна до най-долната площадка на стълбите, попадна на скандал. Макар спорът да бе едностранен, целият коридор кълтеше:

— Искам да се срещна с Адам Хейнс, и то веднага!

— Проникване с взлом, а, Мак? — Адам се приближи и застана до Карти.

— Адам, слава Богу! — Дребният набит мъж с ъгловато лице и проницателни очи прокара ръка през гъстата си разрошена коса. — Не знаех какво се е случило с теб. Кажи на тази канара да се отмести, а?

— Всичко е наред, Карти — съобщи Адам и си спечели един безизразен поглед. — Той не е журналист. Аз го познавам.

— Да, господине.

— Какво става, по дяволите? — настоя Макинтайър, докато Адам го водеше по коридора. — Кого отнесоха току-що с линейката? По дяволите, Адам, помислих, че може да си ти. Последното, което знам, е, че ти се разкрещя и прекъсна предаването.

— Беше тежка нощ. — Адам сложи ръка на рамото му и го въведе в гостната. — Трябва ми нещо за пиене. — Отиде направо до бара, наля си, изпи чашата и отново я напълни. — Пийни, Мак —

покани го той. — Това трябва да е по-добро от нещата, които купуваш в малкия мотел надолу по пътя. Филип — продължи Адам, като видя, че Феърчайлд влиза в стаята, — мисля, че имате нужда от едно питие.

— Да. — Феърчайлд кимна на Макинтайър, без да задава въпроси, и прие чашата, която Адам му подаде.

— По-добре да седнем. Филип Феърчайлд, Хенри Макинтайър, следовател във федералната застрахователна компания.

— А, Макинтайър. — Феърчайлд изпи на един дъх половината уиски. — Доста неща имаме да обсъждаме. Ала първо, Адам, задоволи моето любопитство. Как се включи в това разследване?

— Това не е първият път, когато работя за Мак, но е последният. — Адам изпрати на Макинтайър един спокоен, ала стоманен поглед. — Причината е, че ние сме братовчеди — добави той. — Втори братовчеди.

— Роднини. — Феърчайлд се усмихна многозначително.

— Вие знаехте защо съм тук — обади се Адам. — Откъде разбрахте?

— Е, момчето ми, това няма нищо общо с твоята интелигентност. — Феърчайлд гаврътна остатъка от уискито и стана да си налее отново. — Аз очаквах някой да дойде. Ти беше единственият, който пристигна. — Той седна с въздишка. — Много просто.

— Очаквахте?

— Ще ми каже ли някой кой беше в линейката? — прекъсна ги Макинтайър.

— Мелани Бърджис. — Феърчайлд се загледа в чашата си. Дълго щеше да боли, той знаеше. Заради него самия, заради Хариет, заради Кърби. Най-добре бе да започне да се справя с това още сега. — Тя е била простреляна, когато Кърби се е опитала да й вземе пистолета... Пистолета, който тя е насочвала срещу моята дъщеря.

— Мелани Бърджис — повтори Макинтайър замислено. — Това съвпада с информацията, която получих днес. Информация — обърна се той към Адам, — която се гласях да ти дам, когато ти прекъсна връзката. Бих искал да започнете отначало, господин Феърчайлд. Предполагам, че полицията вече идва.

— Да, това няма как да се избегне. — Феърчайлд отпи от уискито си, обмисляйки как да се справи с нещата. После видя, че Макинтайър вече не му обръща внимание. Той гледаше към вратата.

Кърби, облечена с джинси и бяла блуза, бе влязла в стаята. Бе бледа, но очите ѝ бяха тъмни. Бе красива. Това бе първото, което Макинтайър помисли. Второто бе, че това бе жена, която можеше да пресуши съзнанието на един мъж, както жаден човек пресушава бутилка.

— Кърби... — Адам стана, прекоси стаята и хвана ръцете ѝ. Те бяха студени като лед. — Добре ли си?

— Да. Мелани?

— Лекарите я поеха. Останах с впечатлението, че раната не е толкова зле, колкото изглежда. Иди си легни — посъветва я той. — Забрави за малко за това.

— Не — поклати глава тя и успя да се усмихне. — Нищо ми няма, наистина. Измиха ме, погалиха ме, дадох ми алкохол, макар че не бих имала нищо против още малко. Полицията ще иска да ме разпита. — Погледът ѝ се насочи към Макинтайър. Кърби не попита, просто прие, че той бе от полицията. — Искате ли да говорите с мен?

Макинтайър чак тогава осъзна, че се бе вторачил в нея. Прокашля се и се изправи.

— Бих искал първо да чуя какво ще каже баща ви, госпожице Макинтайър.

— Всички бихме искали. — Като се мъчеше да намери някакво равновесие, тя отиде до стола на баща си. — Ще си признаваш ли, папа, или да ти наема някой длънопробен адвокат?

— Не е нужно, миличка. — Той хвана ръката ѝ. — Началото — продължи Феърчайлд и се усмихна на Макинтайър. — Това, предполагам, започна няколко дни преди Хариет да замине за Африка. Тя е много разсеяна жена. Една вечер трябвало да се върне в галерията да вземе някакви документи, които била забравила. Видяла, че в кабинета на Стюарт свети, и искала да влезе и да му се скара, че работи толкова до късно. Вместо това подслушала телефонния му разговор и разбрала за плановете му да открадне Рембранд. Разсеяна, но интелигентна, Хариет си тръгнала и оставила Стюарт да си мисли, че плановете му не са разкрити. — Той се засмя и стисна ръката на Кърби. — Като умна жена, тя отишла направо при един приятел, който бил известен със своята вярност и острия си ум.

— Папа! — Кърби се разсмя с облекчение и се наведе да го целуне по главата. — Вие сте работили заедно, трябваше да се сетя.

— Разработихме план. Може би неразумно, обаче решихме да не въвличаме Кърби в него. — Вдигна очи към нея. — Трябва ли да ти се извиня?

— Никога.

Ала пръстите му, които погалиха ръката ѝ, го изрекоха вместо него.

— Връзката на Кърби със Стюарт ни помогна да вземем това решение. И късогледството, което тя проявява от време на време. Искам да кажа, когато не е съгласна с моята гледна точка.

— Може все пак да приема това извинение. Феърчайлд стана и закри из стаята с ръце зад гърба си. Неговата версия на Шерлок Холмс, реши Кърби и се настани удобно да гледа представлението.

— Във всеки случай — продължи той, — и двамата с Хариет знаехме, че Стюарт не е способен да замисли и извърши такава кражба сам. Хариет нямаше никаква представа с кого е говорил по телефона, но е било споменато моето име. Стюарт казал, че, ъ-ъ-ъ, „ще ме подпита какво мисля по въпроса да направя копие на картината“. — Лицето му придоби раздражен вид. — Не разбирам защо си е помислил, че човек като мен би направил нещо толкова низко, толкова нечестно.

— Невероятно — промърмори Адам и си спечели една ослепителна усмивка и от бащата, и от дъщерята.

— Решихме аз да се съглася, след като малко се пазаря за моята част. След това щях да имам в мое владение оригинала, а копие то да пробутам на Стюарт. Рано или късно неговият съучастник щеше да се принуди да се появи на светло, за да се опита да го възстанови. Междувременно Хариет трябваше да съобщи за кражбата, ала да откаже да заведе дело, а да поиска застрахователната компания да действа дискретно, като неохотно им сподели подозрението си, че аз съм замесен, за да насочи разследването към мен и оттам към Стюарт и неговия съучастник. Аз скрих Рембранд зад копие на портрета на дъщеря ми, оригиналът на който е скрит в стаята ми. Аз съм сантиментален.

— Защо госпожа Мерик не е казала на полицията и на застрахователната компания истината? — попита Макинтайър, след като обмисли историята.

— Те можеха да действат прибързано. Не искам да ви обидя — добави снизходително. — Стюарт можеше да бъде заловен, обаче съучастникът му вероятно щеше да се измъкне. Освен това, признавам си, и двамата ни привличаше интригата. Не можехме да се сдържим. Вие, разбира се, ще искате да проверите моята история.

— Разбира се — съгласи се Макинтайър и се зачуди дали може да се справи с още един умопобъркан.

— Щяхме да постъпим по-иначе, ако имахме представа, че Мелани е забъркана. На Хариет ще ѝ бъде много трудно. — Феърчайлд замълча и внезапно погледна сериозно към Макинтайър. — Бъдете внимателни с нея. Много внимателни. Можете да смятате нашите методи за странни, но тя е майка, която тази вечер е преживяла два неописуеми удара — предателството на дъщеря си и възможността да загуби единственото си дете. — Спря се за миг до Кърби и я погали по косите. — Независимо колко дълбока е обидата, любовта остава, нали, Кърби?

— Чувствам единствено празнота — промълви тя. — Мели ме е мразила и мисля, наистина мисля, че повече е искала аз да умра, отколкото е искала картината. Чудя се... Чудя се доколко аз съм виновна.

— Не можеш да се обвиняваш за това, че съществуващ, Кърби. — Баща ѝ хвана с две ръце лицето ѝ.

— Не можеш да обвиняваш едно дърво за това, че се стреми към слънцето и друго за това, че гние отвътре. Всеки от нас прави своя собствен избор и е отговорен за него. Обвиненията и вярата са си твоя собствена работа. Не можеш да ги искаш от някой друг.

— Не искаш да ме оставиш да заглуша обидата с чувство на вина. — Тя въздъхна дълбоко, стана и го целуна по бузата. — Ще трябва да се справя с нея. — Без да мисли, протегна ръка на Адам, преди да се обърне към Макинтайър: — Имате ли нужда от моите показания?

— Не, стрелбата не е в моята компетентност, госпожице Макинтайър. Само Рембранд. — Той допи уискито и се изправи. — Ще трябва да го взема със себе си, господин Феърчайлд.

Самата любезност, Феърчайлд разтвори широко ръце:

— Напълно разбираемо.

— Благодаря ви за съдействието. — Ако можеше да го нарече така. С уморена усмивка се обърна към Адам: — Не се безпокой, не съм забравил твоите условия. Ако всичко е както той го казва, ще успея официално да не ги намесвам в това, както се договорихме онзи ден. Твоята част от работата е свършена и като цяло се справи добре, така че ще съжалявам, ако сериозно си решил повече да не работиш за мен. Ти върна Рембранд, Адам. Сега аз трябва да започна да разплитам кълбото.

— Работа? — Кърби изстина. Пръстите ѝ все още бяха в дланта на Адам, ала усети, че се схващат и бавно ги изтегли. — Работа? — повтори тя и притисна ръка към стомаха си, сякаш ѝ бе станало лошо.

Не сега, помисли Адам объркано и потърси думите, които би ѝ казал само след няколко часа.

— Кърби...

С всичката сила, която ѝ бе останала, и с всичката горчивина, която чувстваше, тя го зашлеви през лицето.

— Копеле — прошепна и хукна, колкото я държаха краката.

— Да те вземат дяволите, Мак! — Адам се втурна след нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Адам я настигна точно когато щеше да затръшне вратата на стаята си. Той рязко я разтвори и влетя вътре. За момент двамата само се гледаха.

— Кърби, нека ти обясня.

— Не. — Обиденият поглед се бе сменил с леден гняв. — Просто се махай. Отвсякъде, Адам, от къщата ми и от живота ми.

— Не мога. — Той я хвана за раменете, ала тя вдигна глава и погледът ѝ бе толкова студен, толкова твърд, че Адам отпусна ръце. Бе прекалено късно да обяснява по начина, по който го бе планирал. Бе прекалено късно, за да предотврати болката. Сега трябваше да намери начин да я заобиколи. — Кърби, знам какво си мислиш. Искам...

— Знаеш ли? — Тя трябваше да призове всичките си сили, за да не повиши глас. Говореше студено и спокойно. — Въпреки това ще ти го кажа, за да се разделим на чисто. — Гледаше го, защото не искаше да обърне гръб на болката и предателството. — Мисля, че никога не съм мразила никого така, както мразя теб в момента. Мисля, че Стюарт и Мелани могат да вземат от теб уроци по използването на хората. Мисля колко съм била наивна, колко глупава, за да повярвам, че в теб има нещо особено, нещо стабилно и честно. И се чудя как съм могла да правя любов с теб и да не го видя. Но пък не го видях и в Мелъни. Аз я обичах и ѝ вярвах. — Сълзите пареха очите ѝ, ала Кърби не им обръщаше внимание. — Аз те обичах и ти вярвах.

— Кърби...

— Не ме докосвай. — Тя се отдръпна, но не движението, а треперенето в гласа ѝ го спря. — Не искам никога повече да чувствам ръцете ти върху себе си. — Плачеше ѝ се, затова се разсмя и смехът ѝ бе остър като нож. — Винаги съм се възхищавала от един истински добър лъжец, Адам, ала ти си най-добрият. Всеки път, когато си ме докосвал, ти си лъгал. Ти си проституирал в това легло. — Посочи го и ѝ се прииска да запици. Искаше ѝ се да се хвърли на него и да плаче, докато не ѝ останат сълзи. Стоеше изправена като лък. — Ти лежеше

до мен и ми говореше всичките тези неща, които исках да чуя. Получавах ли допълнителни точки за това? Със сигурност то не се включва в служебните ти задължения.

— Недей. — Не можеше повече да издържа. Не можеше да издържа студения ѝ, ясен поглед, студените ѝ, ясни думи. — Ти знаеш, че тук не съм бил нечестен. Това, което се случи между нас, няма нищо общо с останалото.

— То има всичко общо с него.

— Не. — Би приел всичко, което Кърби би хвърлила срещу него, само не това. Тя бе променила целия му живот само с един поглед. И трябваше да го знае. — Аз никога не би трябвало да посегна към теб, но не можах да се спра. Исках те. Имах нужда от теб. Трябва да повярваш в това.

— Аз ще ти кажа в какво вярвам — отговори Кърби тихо, защото всяка негова дума нанасяше по още един удар в сърцето ѝ. — Ти дойде тук заради Рембранд и имаше намерение да го намериш, независимо през какво или през кого трябваше да минеш. Ние с баща ми бяхме средство за постигане на тази цел. Нищо повече, нищо по-малко.

Той трябваше да го приеме, трябваше да я остави да го каже, ала между тях нямаше да има повече лъжи.

— Наистина дойдох заради Рембранд. Когато влязох през вратата, аз имах само една цел, да го намеря. Но когато влязох през вратата, не те познавах. Тогава не бях влюбен в теб.

— Това ли е моментът, в който трябва да кажеш, че всичко се е променило? — попита тя, отново пламнала от гняв. — Трябва ли да чакаме да засвирят цигулките? — Силите я напускаха. Кърби се отвърна и се облегна на таблата на леглото. — Измисли нещо по-добро, Адам.

Тя можеше да бъде жестока. Той си спомни предупреждението на баща ѝ. Можеше само да се надява, че има защита срещу това.

— Не мога да измисля нищо по-добро от истината.

— Истината? Какво, по дяволите, знаеш ти за истината? — Кърби се извъртя обратно към него. Очите ѝ бяха овлажнели и в тях гореше огън. — Аз стоях тук, в тази стая, и ти разказвах всичко, което знаех за баща си. Аз ти доверих неговото благополучие, най-важното нещо в моя живот. Къде беше твоята истина тогава?

— Аз имах задължения. Мислиш ли, че ми беше лесно да стоя тук и да те слушам, като знам, че не мога да ти дам това, което ти ми даваш?

— Да. — Тонът ѝ бе убийствено спокоен, очите ѝ яростни. — Да, мисля, че за теб това е нещо привично. Ако ми го беше казал онази нощ, следващия ден, по-следващия, можех да ти повярвам, можех да ти простя.

Моментът. Не му ли бе казала колко жизненоважен можеше да е моментът? Сега я усещаше как му се изплъзва, ала нямаше какво друго да ѝ даде, освен извинения.

— Щях да ти кажа всичко, отначало докрай. Утре.

— Утре? — Тя бавно кимна. — „Утре“ е много удобна дума. Жалко за всички нас, че утре рядко идва.

Цялата топлина, всичкият огън, които го бяха привлекли към нея, бяха изчезнали. Бе виждал по-рано този неин поглед само веднъж — когато Стюарт я бе притиснал в ъгъла и Кърби нямаше накъде да избяга. Стюарт бе използвал физическото си превъзходство, но то с нищо не бе по-добро от емоционалното, което Адам знаеше, че бе използвал.

— Извинявай, Кърби. Ако тази сутрин бях поел риска и ти бях разказал всичко, за нас нещата щяха да са различни.

— Не ми трябва твоите извинения! — Сълзите напиреха и избликваха навън. Бе жертвала всичко друго, сега и гордостта си бе отишла. — Бях помислила, че съм намерила мъжа, с когото мога да споделя живота си. Влюбих се в теб от пръв поглед. Никакви въпроси, никакви съмнения. Аз вярвах на всичко, което ми казваше, дадох ти всичко, което имах. През целия ми живот на никого не съм позволявала да ме опознае така, както ти. Доверих ти се с всичко, което съм аз, а ти ме използва. — Тя се обърна и притисна лице към таблата на леглото.

Бе го сторил, не можеше да го отрече дори пред себе си. Бе я използвал, както я бе използвал Стюарт.

Както я бе използвала Мелани. Нямаше значение, че я обича — макар да се надяваше, че има огромно значение.

— Кърби... — Трябваше да призове всичките си сили, за да не отиде при нея, да я успокои. Ала ако сега обвинеше ръце около нея, би успокоил единствено себе си. — Не можеш да ми кажеш нищо, което вече да не съм си казвал сам. Дойдох тук да върша работа, но се

влюбих в теб. И аз не бях предупреден. Знам, че съм те наранил. Не мога да направя нищо, за да върна времето назад.

— И ти очакваш да се хвърля в прегръдките ти? Очакваш да кажа, че нищо няма значение, само ние? — Тя се обърна и макар че лицето ѝ още бе мокро, очите бяха сухи. — Всичко има значение — произнесе безизразно. — Твоята работа тук завърши, Адам. Ти намери своя Рембранд. Вземи го, заслужил си го.

— Не можеш да ме изхвърлиш от живота си.

— Ти го направи вместо мен.

— Не! — Гневът и чувството за безпомощност го надвиха. Той я сграбчи за ръката и рязко я извъртя към себе си. — Не, ти ще трябва да се приспособиш към нещата, такива, каквито са, защото аз ще се върна.

— Прокара треперещите си ръце по косите ѝ. — Ти можеш да ме накараш да страдам. За Бога, можеш. Ще ти дам това, Кърби, ала ще се върна. — Обърна се и я остави сама, преди гневът да го бе накарал да стигне прекалено далеч.

Феърчайлд го чакаше, разположен спокойно до камината в гостната.

— Мисля, че ще имаш нужда от това. — Без да става, посочи към чашата с уиски на масичката до него. Изчака Адам да я глътне на един дъх. Нямаше нужда да му се казва какво се бе случило между тях.

— Извинявай. Тя е наранена. Може би с времето раните ще се затворят и ще може да те чуе.

Кокалчетата на ръката, която стискаше чашата, бяха побелели.

— И аз това ѝ казах, но не го вярвам. Предадох я. — Погледът му се сведе към стареца. — И вас.

— Ти направи това, което трябваше да направиш. Имаше роля, която трябваше да изиграеш. — Феърчайлд разпери пръсти върху коленете си и се вгледа в тях, замислен за своята собствена роля. — Кърби би се справила с това, Адам. Достатъчно е силна. Ала дори тя може да преживява тежък период. Мелани... Много е скоро след Мелани.

— Кърби не ми позволява да я успокоя. — Болката го накара да се обърне и да се загледа през прозореца.

— Тя изглежда толкова наранена, а това, че аз съм тук, прави нещата още по-тежки за нея. — Той се стегна и се вторачи в празното

пространство. — Ще си замина веднага щом успея да си събера багажа. — Обърна се към дребния оплешивяващ мъж пред камината. — Аз я обичам, Филип.

Феърчайлд мълчаливо проследи с поглед как Адам си отива. За пръв път през шестте си десетилетия се почувства стар. Стар и уморен. С дълбока въздишка се изправи и отиде при дъщеря си.

Намери я свита на леглото, сгушила глава между коленете и раменете си. Седеше мълчалива и неподвижна и, той знаеше, напълно убита. Когато седна до нея, Кърби рязко вдигна глава. Феърчайлд бавно започна да я гали по главата, докато мускулите ѝ се отпуснаха.

— Преставаме ли някога да се правим на глупаци, папа?

— Ти никога не си била глупачка.

— Не, изглежда, че съм била. — Тя опря брадичка на коленете си и се вгледа пред себе си. — Аз загубих нашия облог. Сега ти сигурно ще отвориш онази кутия с пури, която си пазиш.

— Мисля, че можем да приемем смекчаващите вината обстоятелства.

— Колко великодушно от твоя страна. — Кърби се опита да се усмихне и не успя. — Няма ли да отидеш в болницата с Хариет?

— Да, разбира се.

— Тогава по-добре да тръгваш. Тя има нужда от теб.

Тънката му кокалеста ръка продължаваше да я гали по косите.

— А ти нямаш ли нужда от мен?

— Ох, папа! — Сълзите избликнаха и Кърби се обърна в прегръдките му.

Кърби вървеше по стълбите след Карти, който носеше чантите ѝ. В седмицата след откриването на Рембранд тя бе разбрала, че не може да се успокои. Не намираше утешение в работата си, не намираше покой в дома си. Всичко тук ѝ навяваше спомени, с които не можеше да се справи. Спеше малко и ядеше малко. Разбираше, че вече няма нищо общо с човека, който е била, затова започна да прави планове как да се възстанови.

Отвори вратата пред Карти и се вгледа в яркото весело утро. От него ѝ се приискваше да заплаче.

— Не разбирам защо един нормален човек трябва да става в такъв безбожен час, за да замине за дивотията.

Кърби потисна мрачното си настроение и се обърна към баща си, който слизаше по стълбите бос и в опърпаната си пижама.

— Рано пиле рано пее — отвърна тя. — Искам да стигна до къщата и да се настаня. Ще пиеш ли едно кафе?

— Не и докато още спя — измърмори той и подложи буза. — Не разбирам какво ти става, та си се запътила към тази колиба в Хималаите.

— Това е много удобната хижа на Хариет в Адирондакс, на тридесет километра от Лейк Плесид.

— Не ме баламосвай. Там ще бъдеш сама.

— И по-рано съм била сама — напомни му Кърби. — Ти се дразниш, защото няколко седмици няма да имаш на кого друг да викаш, освен на Карти.

— Той никога не ми отговаря — изръмжа Феърчайлд и се вгледа в лицето ѝ. Под очите ѝ все още имаше сенки и много си личеше колко бе отслабнала.

— Тюлип трябваше да дойде с теб. Някой трябва да те кара да ядеш.

— Аз ще ям и сама. Планинският въздух трябва да ми отвори апетит. — Той продължи да се мръщи насреща ѝ и Кърби докосна бузата му. — Не се безпокой, папа.

— Безпокоя се. — Той я хвана за раменете и я отдалечи на една ръка разстояние. — За пръв път през живота ти ми причиняваш истинско безпокойство.

— Само два-три килограма, папа.

— Кърби... — Той обхвана лицето ѝ с тънката си силна ръка. — Ти трябва да поговориш с Адам.

— Не! — Думата прозвуча яростно. Тя с усилие пое въздух, за да се успокои. — Аз казах на Адам всичко, което исках да му кажа. Имам нужда от малко време и усамотение, това е всичко.

— Бягаш ли, Кърби?

— Колкото ми крака държат. Папа, Рик отново ми направи предложение, преди да си замине.

— Какво общо има това с каквото и да било? Той винаги ти прави предложение, преди да си замине.

— Аз едва не приех. — Тя вдигна ръце към неговите, като се помъчи да го накара да разбере. — Едва не приех, защото това ми се струваше най-лесният начин да се измъкна. Щях да съсипя живота му.

— А твоя живот?

— Аз трябва да слепя разбитите парчета на моя живот. Папа, аз ще се оправя. Хариет е човекът, който има нужда от теб сега.

Той помисли за своята приятелка, най-старата и най-близката си приятелка. Помисли за скръбта.

— Мелани ще замине за Европа, когато напълно се възстанови.

— Знам. — Кърби се опитваше да не си спомня за пистолета, нито за ужаса. — Хариет ми каза. Когато Мелани замине, тя ще има нужда и от двамата ни. Ако не мога да помогна на себе си, как ще мога да помогна на нея?

— Мелани не иска да се срещне с Хариет. Това момиче се убива с омраза. — Той погледна към дъщеря си, неговата гордост, неговото съкровище. — Колкото по-скоро Мелани излезе от болницата и замине на хиляди километри оттук, толкова по-добре ще бъде за всички.

Кърби знаеше какво бе направил той, как се бе борил срещу чувствата си към Мелани, за да не измъчва още повече нито нея, нито Хариет. Бе ги успокоявал и двете, без да се поддава на собствената си ярост. Тя за момент го прегърна силно, без да казва нищо. Нямахше нужда да казва нищо.

— Ще ни трябва малко време. — Когато се отдръпна, се усмихваше. Нямахше да се раздели с него със сълзи на очи. — Ще се усамотя в дивотията и ще се занимавам със скулптура, докато ти се трепеш с твоя ястреб.

— Такъв груб език от такова хубаво личице.

— Папа... — Кърби разсеяно прегледа съдържанието на чантичката си. — Каквото и да рисуваш, то ще бъде подписано с твоето собствено име, нали? — Баща ѝ не отговори и тя присви очи. — Папа?

— Всичките ми картини ще бъдат подписани с името Феърчайлд. Не ти ли дадох дума? — изсумтя той с обиден вид.

Кърби започна да усеща тревога.

— Тази твоя мания за скулптура... — подзе тя, като внимателно го наблюдаваше. — Нали не си намислил да правиш копия на Роден или Челини?

— Прекалено много въпроси задаваш — взмути се баща ѝ и я побутна към вратата. — Денят минава, по-добре тръгвай. И не забравяй да пишеш.

Кърби се спря на прага и се обърна към него.

— Ще ти отнеме години — реши тя. — Ако изобщо постигнеш някакъв талант. Върви си играй с твоя ястреб. — Целуна го по челото. — Обичам те, папа.

Баща ѝ я проследи с поглед как се спусна по стълбите и влезе в колата.

— Човек никога не трябва да се бърка в живота на детето си — измърмори той, усмихна се широко и ѝ помахаша за довиждане. Когато колата се скри от погледа му, тръгна направо към телефона.

Винаги бе обичала гората. През есента тя искреше от живот. Избуялите цветове бяха последният весел водовъртеж, преди дърветата да навлязат в своя последен цикъл. Кърби приемаше този кръговрат — раждане, растеж, разпадане, прераждане. И въпреки това, след три дни самота още не бе намерила спокойствие.

Поточето, което прекоси, се пенеше и ромолеше, въздухът бе свеж и уханен. Тя бе нещастна.

Почти бе достигнала до съгласие със себе си в чувствата си към Мелани. Приятелката ѝ от детинство беше болна, беше болна отдавна и можеше никога да не се възстанови напълно. Това не бе предателство, както не бе предателство и ракът. Но това бе тумор, който Кърби знаеше, че ще трябва да изреже от живота си. Почти го бе приела, заради Мелани и заради себе си.

Можеше да приеме Мелани, ала още не се бе справила с чувствата си към Адам. Той нямаше заболяване, нито цял живот отхвърляне, което да го подклажда. Адам просто имаше да върши работа. А това бе прекалено студено, за да го приеме.

Седна на един пън, пъкнала ръце в джобовете, и се загледа намръщено във водата. Животът ѝ, призна си, се бе объркал. Тя се бе объркала. И това никак не ѝ харесваше.

Опита се да си каже, че ще изхвърли Адам от живота си. Не успя. Да, беше отказала да го изслуша. Не бе направила опит да се свърже с него. Това не бе достатъчно. Не бе достатъчно, реши Кърби, защото

оставяше нещата недовършени. Сега никога нямаше да разбере дали бе имал истински чувства към нея. Никога нямаше да разбере дали поне за малко ѝ бе принадлежал.

Може би така бе най-добре.

Стана и отново тръгна, като разритваше листата, които танцуваха в краката ѝ. Бе уморена от себе си. Още нещо на първо място. Това нямаше да продължи. Каквото и да ѝ струваше, тя щеше да вкара Кърби Феърчайлд в пътя. И щеше да започне още сега. Бодро тръгна обратно.

Харесваше ѝ как изглежда къщата, разположена сама дълбоко сред дърветата. Покривът бе остър, прозорците блестяха. Днес, помисли тя, докато влизаше през задната врата, щеше да работи. След като работеше, щеше да яде, докато не можеше да се движи.

Пътьом смъкна палтото си и се запъти право към ъгъла на хола. Без да се оглежда, хвърли палтото настрани и потърси инструментите си. Не ги бе докосвала дни наред. Сега седна и взе безформено парче дърво. Това щеше да бъде нейната „Страст“. Може би в момента повече от всякога имаше нуждата да излее чувствата си във форма.

Мълчаливо изучаваше усещането и живота на дървото в ръцете си. Мислеше за Адам, за нощите, за докосванията, за вкуса. Болеше. Страстта можеше да боли. Използвайки я, започна да работи.

Изниза се един час. Кърби го забеляза едва когато пръстите ѝ се схванаха. С въздишка остави дървото и ги протегна. Излекуването бе започнало. Сега можеше да е сигурна в това.

— Начало — промълви тя. — Това е начало.

— Това е „Страст“. Вече го виждам.

Ножът падна от ръката ѝ и изтрополя върху масата. В другия край на стаята, спокойно разположен в избелелия фотьойл, седеше Адам. Кърби едва не скочи от стола си, за да се хвърли към него, но успя да се спре навреме. Той изглеждаше същият, съвсем същият. Ала нищо не бе същото. Това не трябваше да забравя.

— Как попадна тук?

Адам долови леда в гласа ѝ. Но бе видял очите ѝ. В този единствен миг тя му бе казала всичко, за което бе копнял до болка. И въпреки това знаеше, че не може да я припира.

— Външната врата не беше заключена. — Стана и се приближи към нея. — Влязох да те почакам, ала когато ти се върна, изглеждаше толкова нетърпелива, после веднага започна да работиш. Не исках да ти преча. — Кърби не каза нищо и той взе дървото и го завъртя в ръцете си. Стори му се, че тлее. — Изумително — прошепна. — Изумително е каква сила имаш. — Само като го държеше, я искаше още повече, искаше това, което бе вложила в дървото. Внимателно го остави, но когато се вгледа в нея, очите му бяха също толкова настойчиви. — Какво правиш, по дяволите? Гладуваш ли?

— Не ставай смешен. — Тя се изправи и се отдалечи от него, ала не знаеше къде отива.

— И за това ли аз съм виновен?

Гласът му бе тих, сериозен. Никога не бе успявала да устои на този тон. Събра сили и се обърна към него.

— Тюлип ли те изпрати да ме провериш?

Бе толкова слаба. По дяволите. Да не би килограмите да се бяха стопили по нея? Бе толкова дребна. Как можеше да е толкова дребна и да изглежда толкова арогантна? Искаше му се да отиде до нея. Да я моли. Бе почти сигурен, че сега би го чула. Но Кърби не би го искала така. Затова пхна ръце в джобовете си и се залюля на пети.

— Уютно местенце. Докато те нямаше, поразгледах наоколо.

— Радвам се, че си се почувствал като у дома си.

— Точно както го описа Хариет. — Погледна я и се усмихна. — Усамотено, уютно, очарователно.

Тя вдигна вежди. Бе по-лесно, когато между тях имаше разстояние.

— Говорил си с Хариет?

— Занесох портрета ти в галерията.

В очите ѝ отново се появиха чувствата, после изчезнаха. Кърби взе малкия месингов пеликан и разсеяно го погали.

— Моят портрет?

— Бях ѝ обещал, че като го довърша, ще може да го изложи. — Гледаше как пръстите ѝ се движат нервно по месинга. — Не ми беше трудно да го довърша без теб. Виждах те навсякъде, където погледнех.

Кърби бързо се обърна и тръгна към предната стена. Тя бе цялата в стъкло, отворена към гората. Никой не можеше да се чувства в капан при такава гледка. Вкопчи се в това.

— На Хариет ѝ е много трудно.

— Напрежението малко се проявява. — В нея, помисли Адам, и в теб. — Мисля, че за нея е по-добре, че Мелани в момента не иска да я вижда. След като Стюарт го няма, галерията я поддържа непрекъснато заета. — Загледа се в гърба ѝ и се опита да си представи какво ли изражение би видял на лицето ѝ. — Защо не заведеш дело, Кърби?

— За какво? — възрази тя. Остави пеликана. Вече нямаше нужда от нещо, за което да се държи. — И Стюарт, и Мелани са в немилост, прогонени от елита, който означава толкова много за тях. Коментарите в пресата бяха ужасни. Те нямат пари, нямат репутация. Това не е ли достатъчно наказание?

— Мелани се опита да те убие. На два пъти. — Внезапно вбесен от спокойния ѝ, безстрастен тон, той отиде до нея и я извъртя към себе си. — По дяволите, Кърби, Мелани искаше ти да умреш!

— Тя е тази, която едва не умря. — Гласът ѝ бе все още спокоен, ала отстъпи крачка назад. — Полицията трябва да приеме думите ми, че пистолетът е гръмнал случайно, дори ако другите не го вярват. Бих могла да дам Мели под съд. Няма ли да ми е отмъщение да виждам как Хариет страда?

Адам с мъка потисна нетърпението си и се загледа през прозореца.

— Тя се тревожи за теб.

— Хариет? — Кърби сви рамене. — Няма за какво. Когато я видиш, кажи ѝ, че съм добре.

— Можеш и сама да ѝ го кажеш, когато се върнем.

— Да се върнем? — В гласа ѝ прозвуча съвсем лек намек за гняв. Нищо не би могло да го успокои повече.

— Аз имам намерение да остана още известно време тук.

— Прекрасно. Аз нямам какво по-добро да правя.

— Това не беше покана.

— Хариет вече ме покани — отвърна той безгрижно и отново обгърна с поглед стаята, докато Кърби кипеше. — Струва ми се, че има достатъчно място за двама.

— Тук грешиш, но няма да ти развалям плановете. — Тя се завъртя и се запъти към стълбите. Преди да бе направила и пет крачки, пръстите му се затвориха върху ръката ѝ.

— Наистина ли мислиш, че ще ти позволя да си отидеш? Кърби, ти ме разочароваш.

— Ти не ми позволяваш да правя каквото и да било. Нито ми забраняваш да правя каквото и да било.

— Само когато е необходимо. — Сложи ръце на раменете ѝ, докато тя стоеше сковано. — Този път ще ме изслушаш. И ще започнеш да ме слушаш само след една минута.

Притисна устни към нейните, както от седмици бе копнял. Кърби не се отдръпна, нито отговори. Адам я чувстваше как се бори с желанието да направи и двете. Можеше да настоява, той знаеше, и тя щеше да отстъпи. Тогава можеше никога да не я има истински. Бавно погледите им се сплетоха. Адам се изправи.

— Достатъчно ме кара да страдам — прошепна той. — Платих си, Кърби, с всеки момент, в който не съм бил с теб. С всяка нощ, в която не си била до мен. Кога ще спреш да ме наказваш?

— Не искам да те наказвам. — Бе вярно. Вече му бе простила. И въпреки това нейната самоувереност, тази здрава броня, която винаги бе имала, се бе пропукала. Този път, когато отстъпи назад, Адам не се опита да я спре. — Знам, че се разделихме зле. Може би ще е най-добре, ако просто си признаем, че и двамата сме допуснали грешка, и да спрем дотук. Разбирам, че си правил това, което е трябвало да правиш. Аз винаги съм правила същото. Време е аз да продължа със собствения си живот, а ти с твоя.

Той почувства как в него се надига бърза паника. Тя бе спокойна, прекалено спокойна. Адам искаше от нея някакво чувство, каквото и да било чувство.

— Какъв живот ще има всеки от нас без другия?

Никакъв. Ала Кърби поклати глава:

— Казах, че сме направили грешка...

— И сега ще ми кажеш, че не ме обичаш?

Тя го погледна право в очите и отвори уста. Усети, че губи сили и отмести поглед над рамото му.

— Не, не те обичам, Адам. Извинявай.

Едва не му се подкосиха краката. Ако в последния момент не бе погледнала настрана, за него това щеше да е краят.

— Мислех, че можеш да лъжеш по-добре. — С едно движение той прекоси разстоянието между тях. Ръцете му се обвиха около нея,

твърди, сигурни. Същото, помисли Кърби. В края на краищата, нищо не се бе променило. — Дадох ти две седмици, Кърби. Може би трябва да ти дам повече време, но не мога. — Зарови лице в косите ѝ, а тя стисна очи.

Бе грешила, напомни си Кърби. Бе грешила за толкова много неща. Можеше ли това да е правилно?

— Адам, моля те...

— Не, стига толкова. Аз те обичам. — Той я отдръпна, едва сдържайки желанието си да я раздруса. — Обичам те и ще трябва да свикнеш с това. То няма да се промени.

Тя сви ръката си в юмрук, преди да може да го погали по бузата.

— Мисля, че отново ставаш превзет.

— Значи ще трябва да свикнеш и с това. Кърби... — Обхвана с две ръце лицето ѝ. — По колко начина искаш да ти се извиня?

— Не — тръсна глава тя и отново се отдръпна. Трябваше да може да мисли, напомни си. Трябваше да мисли. — Аз нямам нужда от извинения, Адам.

— Не би трябвало — прошепна той. Опрощението би дошло при нея също толкова лесно, както всяка друга емоция. — Преди да дойда тук, с баща ти проведохме един дълъг разговор.

— Така ли? — Кърби насочи вниманието си към една ваза с изсушени цветя. — Колко хубаво.

— Той ми даде дума, че повече няма да прави... Репродукции на картини.

Тя се усмихна с гръб към него. Без да се усети, болката бе изчезнала, а с нея и съмненията. Те се обичаха. В живота имаше толкова малко други неща. Все още усмихната, реши, че няма да му казва за амбициите на баща си в скулптурата. Не още.

— Радвам се, че си го убедил.

— Той реши да се съгласи с мен, след като ще ставам член на семейството.

Кърби се обърна и изпърха с ресници.

— Колко мило. Папа ще те осиновява ли?

— Не бяха точно това отношенията, които обсъждахме. — Приблужи се към нея и отново я взе в прегръдките си. Този път почувства отстъпчивостта и силата ѝ. — Кажи ми пак, че не ме обичаш.

— Не те обичам — прошепна тя и привлече устните му към своите. — Не искам да ме прегръщаш. — Ръцете ѝ се обвиха около врата му. — Не искам отново да ме целуваш. Сега. — Устните ѝ се притиснаха към неговите, разтворени, даващи. Адам усети как пламва.

— Инат си, а? — измърмори той.

— Винаги.

— Обаче ще се омъжиш ли за мен?

— При моите условия.

Главата ѝ бе отметната назад и Адам обсипваше с целувки шията ѝ.

— Които са?

— Може да идвам лесно, ала не идвам безплатно.

— Какво искаш, брачен договор ли? — засмя се той и я отдръпна от себе си. Бе негова, която и да беше, каквато и да беше. Никога вече нямаше да я остави да си отиде. — Не можеш ли да мислиш за друго, освен за пари?

— Обичам парите... И ще трябва да обсъдим моята тарифа за позиране. Обаче... — Кърби пое дълбоко въздух. — Моите условия за брак са четири деца.

— Четири? — Макар да я познаваше, Адам се стъписа. — Четири деца?

Тя облиза устни, но гласът ѝ бе силен.

— По този въпрос съм твърда, Адам. Бройката не се обсъжда. — Очите ѝ бяха млади и пълни с желания. — Аз искам деца. Твоите деца.

Всеки път, когато мислеше, че я обича изцяло, откриваше, че може да я обича, повече. Още повече.

— Четири? — повтори той и бавно кимна. — Някакви предпочитания към пола?

Дъхът, който бе задържала, излезе като смях. Не, не грешеше. Те се обичаха. Имаше толкова малко други неща.

— Нямам претенции, макар че би било хубаво да са различни. — Отметна глава и му се усмихна. — Какво мислиш?

Адам я грабна на ръце и я понесе към стълбите.

— Мисля, че е най-добре да започваме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.